

Ghi

đặc san sổ tay trang nhà góc nhỏ

Xuân Mậu tuất

2.2018

Hương Xuân - Aquarell - Lê Nguyễn

Cung Chúc Tân Xuân Mậu Tuất

Ghi số 10 đến tay quý độc giả theo thông lệ hàng năm vào gần dịp Tết Nguyên Đán, ghi chép, trình bày, tóm lược các sự kiện xảy ra đăng trên web Góc Nhỏ trong năm 2017, một cuốn sổ tay của Góc Nhỏ. Đặc biệt Ghi năm nay đánh dấu một thập niên Góc Nhỏ. Nhìn lại năm qua:

Minh Thần và *Diễm Phúc* là hai cây bút chủ lực trong năm qua.

Ngón đàn Hoàng Nam rẻo rất tuyệt diệu quanh năm.

Hân hoan chào đón sự cộng tác của *Hiếu Tường* với các hình ảnh nghệ thuật cũng như hội họa.

Hồng Hạnh phổ biến các hình ảnh sinh hoạt Subud Việt Nam.

Hoàn Toàn với các tài liệu Subud và các bài tường trình các chuyến đi của các Phụ tá Quốc tế.

Góc nhỏ trân trọng tri ân sự góp sức của quý huynh đệ.

Tước thêm năm mới kính chúc quý độc giả, quý thân hữu, quý huynh đệ tâm linh Subud một năm mới An Khang Thịnh Vượng trong ân lành của Thiêng Liêng Toàn Năng.

góc nhỏ Subud www.gocnhoSB.com

góc ảnh

vài hình ảnh tượng trưng trong năm qua trên web Góc nhỏ. Độc giả muốn xem đầy đủ hơn hãy vào góc ảnh.

Tháng 1/2017 - Saigon - Tết Subud Việt Nam

Tháng 5/2017 - Cuộc trùng phùng sau 42 năm tìm kiếm

Tháng 6/2017 - Sinh nhật Bapak tại Saigon

Tháng 6/2017 - Sinh nhật Bapak tại Saigon

Tháng 10/2017 - Subud Việt Nam đón Phụ tá Quốc tế - Saigon - Vinh Long - Biên Hòa

Tháng 6/2017 - Sinh nhật Bapak tại Wisma Subud - Nam Dương

Tháng 2/2017 - Nhà Ibu Rahayu - ở Cipanas - Nam Dương

Tháng 6/2017 - Ibu tặng quà cho nhóm Subud người Việt Nam nhân tháng nhịn ở Wisma Subud

Tháng 9/2017 - Hội ngộ Hè Nam Cali

góc thi thầm

Vườn thơ anh Mursalin

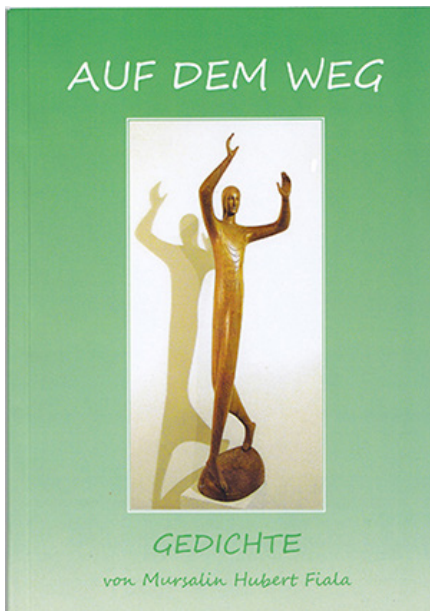
Minh Thần dịch và bình phẩm

Nhắc tới anh Mursalin, chúng tôi những kẻ là đàn em, thường nói là mình phục ở anh điều tiếng Đức gọi là 'Fähigkeit zum Abschalten', tức là cái khả năng gạt bỏ được những gì không cần thiết, không có lợi cho con đường tu tập và sự phát triển tâm linh của mình.

Có lẽ nhờ vậy mà anh có thể mất đi tất cả, đặc biệt 'những ngọn gió' (phong trào), 'những khuôn mặt' (tôn sư) để có thể 'thức dậy ca hát' trong 'mơ mộng' và 'thanh tịnh' (latihan).

Mất Đi Lấy Được

(Aufgeben & Empfangen)

*Quá nhiều khuôn mặt, quá nhiều
Nhưng mãi tìm kiếm không giúp ích gì
Quá nhiều luồng khí, quá nhiều
Nhưng ngọn gió mãi nhìn không thấy đâu.*

*Quá nhiều niềm vui, quá nhiều
Nhưng đó không đích thực là hạnh phúc
Quá nhiều đau khổ, quá nhiều
Nhưng đâu là tàn hại của đau khổ?*

*Quá nhiều cầu kinh, quá nhiều
Nhưng không cầu gì lại được đáp ứng
Quá nhiều hành vi, quá nhiều
Nhưng sự sống chỉ có trong tĩnh lặng.*

*Quá nhiều suy tư, quá nhiều
Nhưng sung túc chỉ có trong hư vô
Quá nhiều ước muốn, quá nhiều
Nhưng hạnh phúc chỉ đến không ước muốn.*

Chiếm đoạt

*Tan biến
Lịm dần
Trống không.*

*Thương thức
Quên hết
Hương thụ
Mất hết.*

*Ôm bắt
Nắm giữ
Tan tành
Thành không.*

*Ca hát
Thức dậy
Mơ mộng
Thanh tịnh.*

Và cũng phải là người 'đạt đạo' và có tinh thần khoáng đạt như anh, thì mới có thể nở 'một nụ cười trên môi' trước cảnh chiều tàn, và thấy 'thời gian biến thành vô biên', 'thành ngàn vạn khuôn mặt của hạnh phúc'.

Chiều Tàn

(Abend)

*Chiều tàn lá cây nâu
Ánh dương đỏ mặt nhìn.
Khi cành cây động đậy
Vì gió chiều mon trón,
Khi không khí lấp lánh
Thời gian mở mắt ngủ,
Đó là lúc bạn biết
Không gì quan trọng bằng
Một nụ cười trên môi.*

Đẹp Chan Chứa

(Überfliessende Schönheit)

*Chiều trong mùa nắng
Mây thành vàng quý
Trời thành bông hoa
Chim két ca hát.*

*Mặt trời trái nhẹ
Tia nắng lướt trên
Đầu tóc trái đất.
Không khí thuỷ tinh
Biến thành ngọc trai
Lấp la lấp lánh.*

*Lúc đó thời gian
Biến thành vô biên
Hoàn toàn chảy tan
Thành muôn ngàn vạn
Khuôn mặt hạnh phúc.*

Trước cảnh thiên đàng của 'nơi đây' anh còn thoáng thấy được một cái đẹp vĩ đại hơn của 'nơi bên kia'.

Một thiên đàng nhỏ bé

(ein kleiner Paradies)

*Tôi đi trong khu vườn
Những lá cây xanh tươi
Những cành hoa đỏ thắm.
Cùng với tiếng xì xạo
Mặt ao và cành cây
Tiếng chim két ca hát.*

*Đôi mắt tôi tươi cười
Chói lòa vì cảnh đẹp.
Những hương thơm nồng nàn
Dem tôi vào cơn mê.*

*Xin cho đừng quá dài
Con đường tôi đang đi.
Nhưng cũng đừng quá ngắn
Vì đó là nhiệm màu.*

*Khi nào tôi thấy được?
Cánh cửa nơi bên kia?*

Theo anh thì con đường tới cái thiên đàng nơi bên kia thật quanh co lồi thồi, có vẻ như không dẫn tới đâu hết. Nhưng cuối cùng thì 'cả suối lẫn sông đều ca hát vui vè gặp nhau nơi biển cả vô cùng tận'.

Vết Chân Quanh Co

(Schwingende Spuren)

*Lối đi quanh co xoắn quẩn
Là vết chân của thời gian.*

*Những vết chân đó nhảy múa
Để dấu ấn trên thời gian
Cho tới khi suối lẫn sông
Ca hát vui vẻ gặp nhau
Nơi biển cả vô cùng tận.*

Tình duyên anh Mursalin

Minh Thần dịch và bình phẩm

Tôi nhớ tới điều anh M nói với mình trước lúc anh qua đời độ vài tháng là anh đã rất vui mừng 'gặp được người vợ' mình. Anh còn nói là khi biết được căn bệnh mình vô phương cứu chữa, anh đã đặt mình trong trạng thái latihan, và ngay lúc đó anh sung sướng vui cười thấy được 'người vợ mình.'

Tôi không biết điều anh nói có thật hay không, nhưng cũng nói một điều để an ủi anh là một người suốt đời mình đã không tìm gặp được một người bạn đời xứng hợp:

- Cần gì chuyện đó, như Đức Phật chẳng hạn, Phật là một người có tính chất của cả nam lẫn nữ...
- Nhưng như vậy trừu tượng quá, anh nói, mình muốn một cái gì cụ thể, có thể nắm bắt được.

Như người đẹp mà anh tả với bài thơ dưới đây:

Đẹp hơn (schöner noch)

*Đẹp hơn các cành hoa
Trắng tinh như sương mai
Mơ màng dưới ánh dương
Khoé mắt nàng tươi cười
Làm ấm tâm hồn tôi.*

*Đời tôi thành mới lạ
Và còn thêm sức sống
Từng giây từng phút qua
Đẹp hơn chưa từng có.*

Đột nhiên anh buồn bã nói:

- Mình đã thử nhiều lần, đã có quan hệ với một vài người, nhưng chẳng đi tới đâu hết.

Tôi không biết những người đó là ai, nhưng trong đó chắc chắn có một nữ đồng nghiệp của anh, điều được anh kể lại trong hồi kí 'Subudgeschichten' với một chứng nghiệm trong đó anh thấy mình đi vào một 'cõi giới đen tối.'

'Đột nhiên tôi trông thấy một phụ nữ trẻ nơi cánh cửa đã mở, một nữ đồng nghiệp, một người tôi si mê đeo đuổi trong nhiều năm. "Ừa, em cũng có mặt ở London?" tôi hỏi. Cô chỉ nói "có chứ" rồi chúng tôi trao đổi với nhau vài câu ngắn ngủi, tầm thường, tạm thời ngưng nói sau mỗi câu. Khi cô nói điều gì đó rồi im lặng, điều này như cô đã chẳng nói gì. Những gì tôi nói thì cũng thế. Cuộc trò chuyện của chúng tôi không có thật. Hình dạng cô chỉ là một hình bóng, không thực sự là của một con người. Nhưng tôi lại là một con người thực sự giữa những hình bóng không có thật. Cô bạn tôi chợt biến mất...'

Và anh đã lại phải đi tìm một 'vườn hoa mới' trong 'sa mạc cuộc đời', nhưng rồi cũng lại phải 'đợi chờ cho cửa vườn được mở ra'.

Tình Yêu Mới

(neue Liebe)

*Vườn hoa thật tươi thắm
Trong sa mạc cuộc đời
Chờ đợi thật vô ích
Có đó nó đã mất.*

*Tôi lại phải lên đường
Lên đường một lần nữa
Đến nơi phải đợi chờ
Cửa vườn được mở ra.*

Nhưng tất cả chỉ là ước mơ, một giấc mơ trong đó anh tự hỏi không biết người đẹp của mình có thật hay không.

Ước Mơ

(Hoffnung)

*Ngày nào tìm thấy nàng
Những ngày tháng biến thành
Ngọc trai đẹp lấp lánh.
Những ngày tháng êm đềm
Uốn cong hay thẳng đứng
Kéo tới vùng thái dương.*

Giấc mơ thanh tươi
(ein zarter Traum)

*Một giấc mơ thanh tươi
Giấc mơ đã vẽ nên
Những đường nét môi nàng.*

*Như cơn mưa mùa hè
Lông mi nàng mơ mộng
Dưới ánh dương chói lọi.
Ánh trăng qua mây đêm
Tôi nhớ tới mắt nàng.*

*Sắc đẹp là mộng mơ?
Chuyện đó tôi không biết.*

Tất nhiên là anh đã đau buồn, nhưng không phải vì vậy mà anh không nhận được một tình yêu cao quý, thanh bạch và siêu đẳng hơn. Đó là tình yêu của Ngài, thay vì của nàng, đối với mình. Được cái tình yêu đó thì tất cả chỉ là 'phù du và nhạt nhẽo'.

Tình Yêu của Thượng Đế
(Gottes Liebe)

*Tất cả là phù du
Bên cạnh tình yêu đó
Tất cả chỉ nhạt nhẽo
Và làm cho mệt chán.*

*Tôi sẽ không bao giờ
Không luôn bên cạnh Ngài.
Đời tôi được an vui
Tôi rung động ngợi ca
Trong ngáy thơ nhiệt thành
Say sưa vì tình yêu
Tâm can tôi nhảy múa
Trên đỉnh những ngọn sóng
Của nước mắt vui sướng.*

*Xin tha thứ cho tôi
Đã nói năng lấp bắp
Ngài là Đấng Tối Cao
Đấng Vô Hình Vạn Danh
Đã đụng vào người tôi
Tôi làm gì khác hơn
Ngoài vui sướng khóc lóc.*

Những cơn sóng hùng mạnh

*Tình yêu thương Ngài ban
Làm tôi đi ra ngoài
Trần gian ô trọc này.
Khi tôi cho hầu như
Mình chết vì vui sướng,
Xin Ngài làm giám bút
Ấn tứ Ngài ban cho.
Đời tôi được an vui
Trong tình yêu Ngài ban
Đáng Vô Hình Vạn Danh.*

*Tôi như đám mây khói
Con gió Ngài mang đi
Như mây trắng bé nhỏ
Với viên mây chói lợi
Con bão Ngài thổi đi
Đời tôi được an vui.
Tôi kêu gọi tên Ngài
Trong vô biên run rẩy
Như đứa bé mập mạp
Kêu gọi tên cha nó
Tâm tôi như chén bát
Chứa đầy tình yêu Ngài.*

Tôi được dịp đi dự một buổi lễ tưởng niệm anh tổ chức tại Hội. Trong lúc mỗi người kể lại những kỷ niệm tươi đẹp với anh, tôi nhắc lại chuyện anh đã kể cho mình là đã gặp được 'người vợ mình'. Tôi nói:

- Tôi không biết chuyện đó có thật hay không, nhưng tôi cũng chúc cho anh gặp được người vợ anh nơi thế giới bên kia.

Một vị trưởng bối ở đây lâu đời quen biết anh cho hay:

- Thực ra, anh M đã viết thư hỏi Bapak tại sao mình không kiếm được một người vợ thích hợp, và Bapak đã trả lời là anh sẽ tìm thấy khi nào tâm linh anh đạt tới chỗ cao nhất.

Lá thư cũ ngày ấy năm xưa

Góc Nhỏ

Nhân dọn dẹp lại cái góc nhỏ đã bắt đầu bừa bãi, lộn xộn, ngổn ngang sau 10 năm dài chất chồng chất đống. Bất ngờ tìm thấy lại bức thư chào hàng ngày 10.06.2007.

Nhìn lại sau một thập niên hướng đi của Góc Nhỏ cũng không có gì khác mấy năm xưa. Cảnh cũ vẫn còn đó, nhưng người xưa, những người giúp đỡ cộng tác giai đoạn đầu đã lác đác ra đi. Hai anh chị đứng phía sau hỗ trợ tận tình nhất, đã không còn nữa, xin đốt một nén nhang tưởng nhớ: anh Liêm Khiết Haryanto (†2013) và chị Mỹ Hạnh Delune († 2014).

Phần in đậm trong lá thư cũ ngày ấy năm xưa là phần ghi chú sự khác biệt xưa và nay.

Các anh chị em thân mến,

M. xin giới thiệu với anh chị em trong gia đình Subud website “góc nhỏ Subud” do ... M. thực hiện.

*Câu hỏi được đặt ra khi M. bắt đầu thực hiện web này là: web này nên làm với tính cách chung (thí dụ như cho nhóm Thái 29 - một nhóm Subud ra đi ngày 30.4 - hay rộng hơn cho Subud VN) hay làm riêng có tính cách cá nhân... Tạm thời M. quyết định chỉ làm web „riêng“ cho mình. Vì làm riêng M. sẽ dễ dàng quyết định mọi công việc, mục tiêu, hướng đi của web tùy theo sở thích của mình (có thích thì mới cố gắng để làm). [**chỉ là một web riêng**]*

Tuy có tính cách riêng tư, nhưng web này là:

*- nơi chung vui của tất cả mọi người trong gia đình Subud, bên cạnh diễn đàn „subudvn“. Bên này bổ túc cho bên kia và ngược lại. [**web không lấy bài đã đăng trên diễn đàn Subud để cất đùm như giai đoạn đầu, để tránh bàn cãi về tác quyền và cũng để tránh sự nhầm chán cho người viếng web, khỏi phải đọc bài cũ**]*

- nơi gìn giữ, bảo tồn những tài liệu cũ của tiền nhân trong Subud (những quyển sách, những bài viết đã in...) [**chỉ còn thiếu ít quyển sách cũ chưa tìm được: vài năm nội san Subud, sách của Hoàn Nguyên ..vân vân..**]

- nơi vun bồi, phổ biến những tài liệu mới liên quan đến Subud (những bài viết, những bài dịch,...)

Tất cả những trang đã thực hiện hay còn đang chuẩn bị chỉ là những thí dụ, những bước sơ khởi như vài viên gạch bắt đầu để xây cái "góc nhỏ" ... xít này. [web đã hoàn tất các trang, các góc]

Về phân sách đã in hay những bài đã dịch ra Việt ngữ mà M. có, M. sẽ lần lượt đem lên web, nhanh hay chậm tùy theo thời giờ có cho phép hay không. Những tài liệu cũ (thí dụ như quyển „Tìm Hiểu Subud, nội san Subud, tờ Huynh đệ, ...) thì là sở hữu chung của mọi người nên M. xin mạn phép đem lên web của mình mà không xin phép tác giả (đại đa số dịch giả hay tác giả cũng đã không còn nữa). Riêng những bài dịch mới, những bài M. hiện có, nếu dịch giả không cho phép, xin vui lòng thư về cho M., M. sẽ không phổ biến và xoá ngay nếu đã đưa lên web rồi. Để tiện cho việc sử dụng, những tài liệu mới dịch sau này, xin vui lòng gửi cho M. ở dạng DOC, mặc dù hiện nay M. chỉ đưa lên web dạng PDF vì không đủ thời giờ để làm từng trang đọc online như thông thường thấy ở các web truyện VN, hi vọng là trong tương lai gần đây có thể sẽ làm. [**đã có trang online và trang dạng pdf, tùy vào sự lợi ích của mỗi chỗ**]

Những bài dịch từ Bapak Talk hay Rahayu Talk xin viết kèm mã số (td: 06 TYO 1). M. chỉ đưa lên web những bài có đánh mã số để dễ dàng xếp loại. Những bài dịch trước kia mà người dịch chưa ghi mã số xin vui lòng gửi lại cho M. xin bản mới với mã số, đa tạ. [**mới tìm thấy được vài bài dịch cũ chưa phổ biến trên web, sẽ lần lượt đưa lên.**]

Nếu dịch từ các quyển Bapak Talks đã phát hành rồi, xin ghi thêm Volume nào, để đỡ mất thời giờ tìm kiếm sắp xếp.

Nếu dịch sách, xin dịch luôn nhan đề cuốn sách. Xin viết đôi dòng xuất xứ về quyển sách mình dịch (chi tiết xem mẫu trên trang web, vì không phải quyển nào M. cũng có, nên không thể viết đôi dòng giới thiệu sách được).

Trên trang web phần: „góc văn nghệ“ chưa được đưa lên (chỉ mới có 1 trang nhỏ cho vui thôi). Góc này sẽ được trình làng một ngày gần đây hay sẽ được chuyển đi nơi khác, M. tạm thời... chưa quyết định dứt khoát. „Góc văn nghệ“ không dính gì đến Subud, chỉ dành riêng cho mình và những anh chị trong Subud ưa viết ... văn (viết... nhảm), làm thơ, chụp ảnh, vẽ tranh... . Góc này hình thức sẽ tương tự như trên website Subudlibrary.net ở phần Nghệ thuật mà các anh chị em, nếu có vào đó xem sẽ thấy. Cũng là nơi ... M. chuẩn bị sẵn để vì một lý do gì đó thì M. sẽ xoá hoàn toàn website „góc nhỏ“ để chuyển sang thuần túy văn nghệ tức không còn liên quan tới Subud nữa. Hi vọng điều này sẽ không xảy ra, ít nhất cũng ở trong giai đoạn đầu hiện nay. [**góc Văn nghệ có phát triển, nhưng số người tham dự vẫn còn quá ít. Sau 10 năm, có thể tạm cho là web góc nhỏ sẽ không chuyển sang thuần túy Văn nghệ mà vẫn tiếp tục là góc nhỏ của Subud cho đến khi đóng cửa vĩnh viễn**]

Chút xít bên lề về vấn đề kỹ thuật: M. đã „khóa“ từ tìm kiếm của web góc nhỏ, nên những trang search như google, alta vista, yahoo sẽ không tìm thấy (hi vọng như vậy) .... tức là web này chỉ dành riêng cho chúng ta thôi, dĩ nhiên không thể tránh khỏi những người lạc đường (tay chân táy máy đánh chữ loạn xạ... bỗng nhiên tìm ra) hay ... „dân nhà nghề“ (những chuyên viên điện toán). Nghĩa là, anh chị em đừng sợ ... cái “dung nhan... xuân hạ thu đông“ của mình bị đưa đi

chu du khắp nơi. Tuy nói vậy để cho ... an lòng, nhưng cũng không có gì bảo đảm cả. [web góc nhỏ hiện nay đã bị tràn lan trên internet, chỗ nào cũng có thể được tìm thấy, do vậy đã có nhiều góc trong góc nhỏ, phải dùng mật mã mới vào được, để đọc bài, để tránh trường hợp bài vở bị phổ biến bừa bãi. Tuy nhiên, nhờ web được tìm thấy khắp nơi trên internet hiện nay mà sau 10 năm có mặt web góc nhỏ trên mạng toàn cầu, một con chim lạc đàn đã tìm được đường về tổ cũ: chị TTNT]

Tóm lại, M. làm cho mình một website riêng, nhưng lúc nào cũng hân hoan chào đón tất cả các anh chị em không kể thân sơ. Vậy thì, xin mời anh chị em thỉnh thoảng vào xem chơi hay gửi bài về đóng góp, nhất là ủng hộ những tài liệu cũ bằng Việt ngữ, những quyển sách mà các anh chị em còn lưu giữ, để phổ biến cho mọi người cùng đọc, ngoài ra nhờ đó các tài liệu quý báu này khỏi phải mai một (nhiều người gìn giữ vẫn hay hơn một người) .... [sự cộng tác vẫn còn quá ít]

Để tránh mất thời giờ, anh chị em chỉ cần xem trang chính („góc chính“) ở hàng cuối cùng có chữ update, nếu thấy cùng ngày với lần trước mình vào web, thì web chưa có gì thay đổi, chủ nhân của nó chắc đang đi chơi lang thang đâu đó hay vì nguồn cảm hứng văn nghệ solo đã cạn. [đã có góc Mới, chỉ cần vào góc Mới để xem bài vở mới đưa lên]

Lá thư này M. tạm thời chỉ gửi cho các anh chị ở hải ngoại theo danh sách của chị Mỹ Hạnh và một người trong nước là chị Halimah Thùy.

Đó là website: „góc nhỏ Subud www.gocnho.net.tc„. (một góc nhỏ nhất trong căn nhà Subud vĩ đại.) [góc nhỏ bây giờ nằm ở trạm: www.gocnhoSB.com]

Nếu anh chị có ý kiến xây dựng gì, xin thư về cho: levantan@yahoo.com

Margono Tấn

Ghi chú: vì server để làm web này là server... chùa, nên web phải chịu phần quảng cáo hay những giới hạn mà server này cho phép. [server làm web đã được đổi, không còn dùng server cho không nữa, web đã mượn server để làm, nên không còn phải đăng quảng cáo, và chỉ bị rất ít giới hạn, như: không nên để phim]

HÀNH TRÌNH TRỞ VỀ SAU 42 NĂM

Kính thưa Anh Chị Em trong gia đình SUBUD Việt Nam

Trước hết, xin cho tôi thành tâm cảm ơn Đấng Thiêng Liêng đã cho tôi được có mặt hôm nay, trong ngôi nhà SUBUD Việt Nam thân thương này để cùng Anh Chị Em mừng kỉ niệm ngày sinh nhật của Bapak (22/06/2017). Với tất cả sự Thành Thật-Kiên Tâm-Qui Thuận với Đấng Thiêng Liêng, tôi xin cầu chúc cho tất cả các Anh Chị Em SUBUD Việt Nam được nhiều ân huệ của Đấng Thiêng Liêng cao cả và tôi xin được chia sẻ chứng nghiệm bản thân về hành trình tìm về SUBUD Việt Nam trong vòng 1 tuần lễ sau 42 năm bất tin tức (viết theo lời khuyên của chị Hội trưởng)

Kính thưa Anh Chị Em, tôi tên là Trần Thị Như Thủy, sinh năm 1954, trước đây tôi là bác sĩ Bệnh Viện Quận 6, đến năm 2009, tôi về hưu và hiện nay tôi là giảng viên cơ hữu của trường Đại Học Quốc Tế Hồng Bàng, chuyên dạy cho các y sĩ đa khoa, điều dưỡng...Tôi có 1 gia đình hạnh phúc và 3 con gái đều là bác sĩ y khoa của TPHCM, và để luôn nhớ về SUBUD tôi đã đặt tên ngoài của 3 con gái là Susila-Budhi-Dharma.

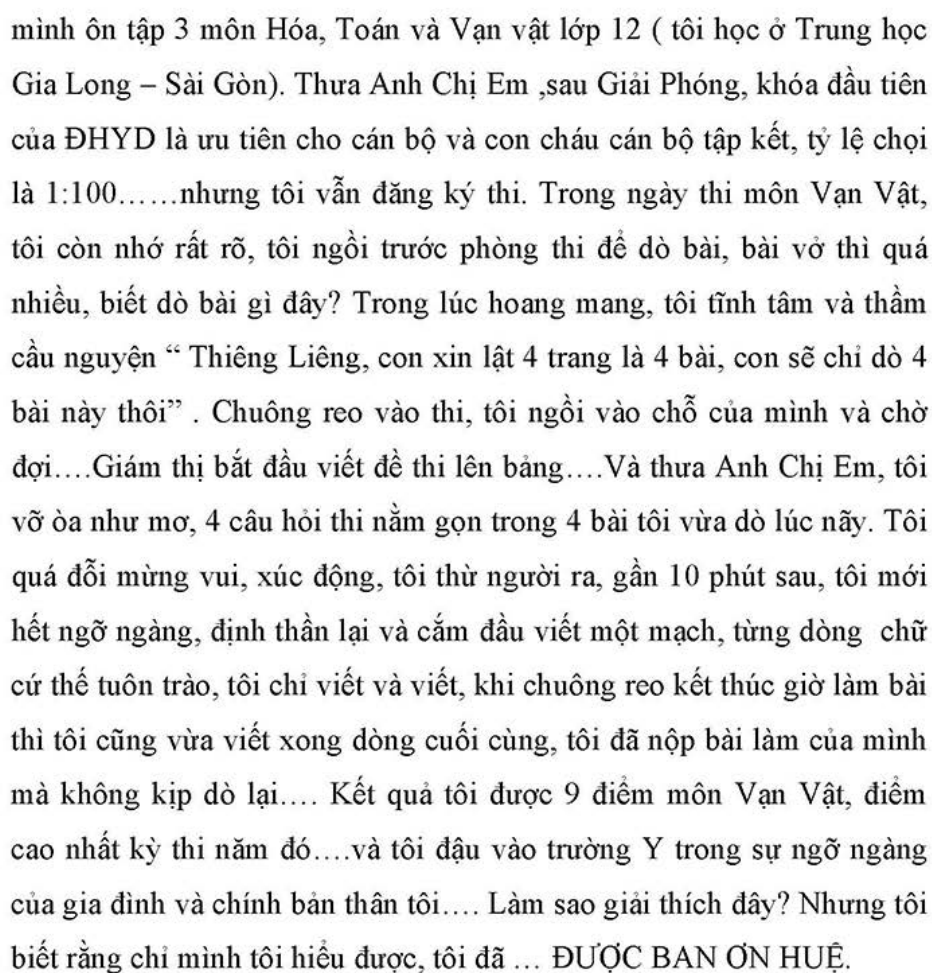

Kính thưa Anh Chị Em, tôi xin mạn phép nói về gia đình mình, không phải với ý khoe khoang cho bản thân mình, nhưng để nói lên 1 điều vô cùng **tối quan trọng** đối với tôi là trong suốt 42 năm không còn liên lạc với hội SUBUD Việt Nam, nhưng trong thâm tâm tôi, luôn luôn lúc nào tôi cũng chân thành qui thuận Thiêng Liêng cao cả với 1 đức tin không lúc nào suy giảm và tôi đã luôn được Thiêng Liêng che chở và ban cho rất nhiều ân huệ trong cuộc sống mà tôi không bao giờ quên được.

Tôi vào SUBUD Việt Nam năm 1973 do thầy Vũ Đình Mẫn (Hoàn Nguyên) giới thiệu cùng 1 người bà (đã mất), 1 chị gái (Trần Thị Thủy Phượng) và 1 người bạn gái (Phạm Thị Kim Liên), (lúc này tôi đang học lớp Pháp văn của thầy). Sau thời gian dự bị, tôi đã được khai mở, tôi chuyên cần tập Latihan 1 tuần 2 buổi tại hội SUBUD Việt Nam ở Hồng Thập Tự), lúc bấy giờ hội rất đông hội viên, đa số trung niên, có nhiều suất tập, chia 2 phòng nam nữ. Thời ấy, vì còn đang đi học và sự hiểu biết chưa rộng nên tôi đã không liên hệ với 1 ai trong hội ngoài người bạn gái này. Đến hội tập Latihan rồi về, gián dị như vậy...nhưng may mắn sao, trong thời gian này tôi đã nhận được 2 cuốn Nội San SUBUD đóng thành sách và đây chính là hành trang quý giá tôi mang theo suốt 42 năm...những lời giảng của Bapak, những tin tức của hội...mà ngày xưa tôi đã không để ý đến...giờ như là **báu vật** của tôi.

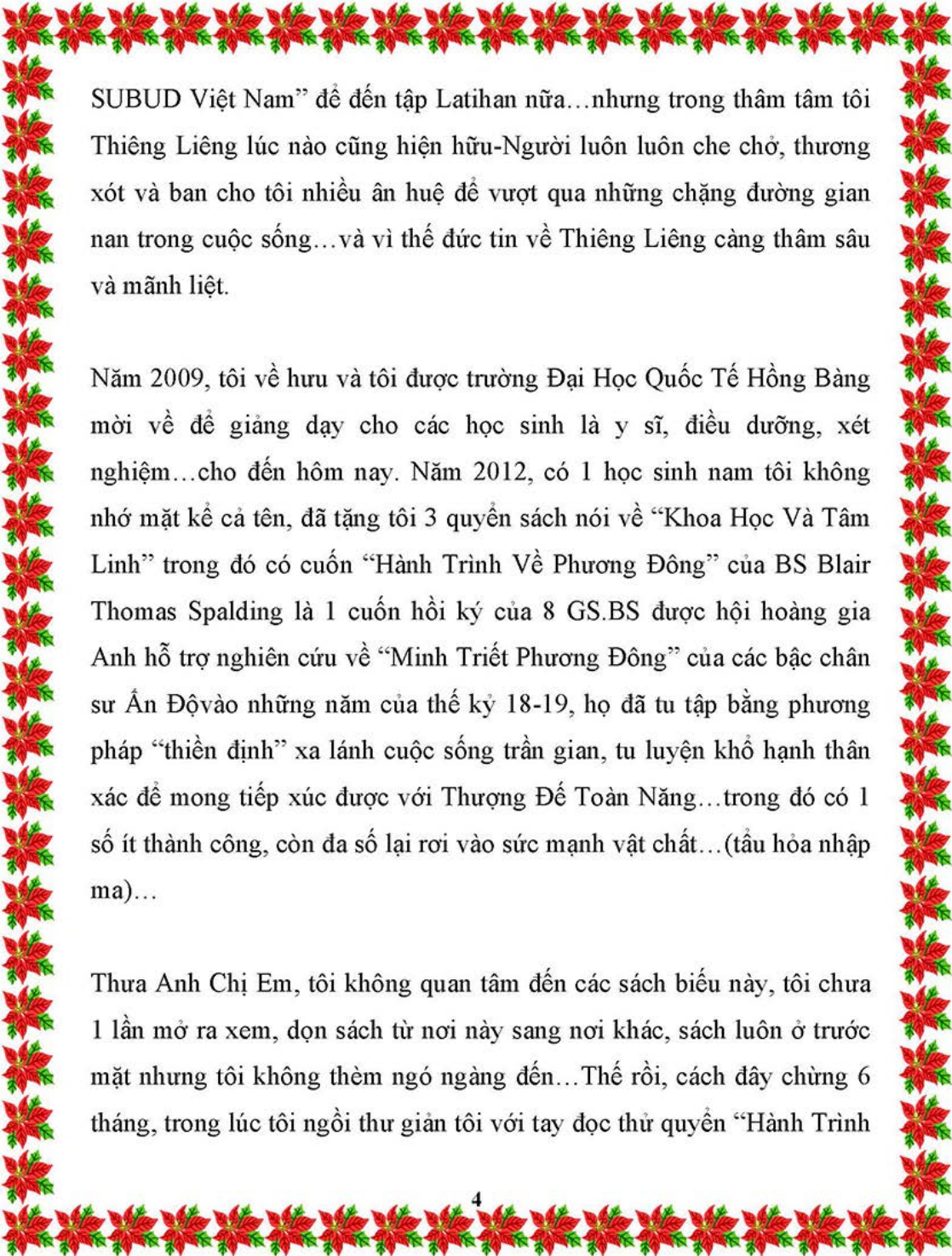
CHÚNG NGHIỆM ĐẦU TIÊN là vào năm 1976, tôi thi vào Đại Học Y Dược TP HCM, lúc này, không có các lớp luyện thi y dược, tôi chỉ tự

mình ôn tập 3 môn Hóa, Toán và Vạn vật lớp 12 (tôi học ở Trung học Gia Long – Sài Gòn). Thừa Anh Chị Em ,sau Giải Phóng, khóa đầu tiên của ĐHYD là ưu tiên cho cán bộ và con cháu cán bộ tập kết, tỷ lệ chọi là 1:100.....nhưng tôi vẫn đăng ký thi. Trong ngày thi môn Vạn Vật, tôi còn nhớ rất rõ, tôi ngồi trước phòng thi để dò bài, bài vở thì quá nhiều, biết dò bài gì đây? Trong lúc hoang mang, tôi tĩnh tâm và thầm cầu nguyện “ Thiêng Liêng, con xin lật 4 trang là 4 bài, con sẽ chỉ dò 4 bài này thôi” . Chuông reo vào thi, tôi ngồi vào chỗ của mình và chờ đợi....Giám thị bắt đầu viết đề thi lên bảng....Và thừa Anh Chị Em, tôi vỡ òa như mơ, 4 câu hỏi thi nằm gọn trong 4 bài tôi vừa dò lúc nãy. Tôi quá đổi mừng vui, xúc động, tôi thừ người ra, gần 10 phút sau, tôi mới hết ngỡ ngàng, định thần lại và cầm đầu viết một mạch, từng dòng chữ cứ thế tuôn trào, tôi chỉ viết và viết, khi chuông reo kết thúc giờ làm bài thì tôi cũng vừa viết xong dòng cuối cùng, tôi đã nộp bài làm của mình mà không kịp dò lại.... Kết quả tôi được 9 điểm môn Vạn Vật, điểm cao nhất kỳ thi năm đó....và tôi đậu vào trường Y trong sự ngỡ ngàng của gia đình và chính bản thân tôi.... Làm sao giải thích đây? Nhưng tôi biết rằng chỉ mình tôi hiểu được, tôi đã ... ĐƯỢC BAN ƠN HUỆ.

Cuộc sống trôi nhanh, 42 năm thời gian rất nhanh, bận bịu với mưu sinh, lo cho các con ăn học...tôi cũng quay cuồng với cuộc sống, tôi tập Latihan nhưng không đều, đọc Nội San SUBUD có trang hiểu và những trang không hiểu rõ...tôi luôn có cảm giác nuối tiếc “không còn hội

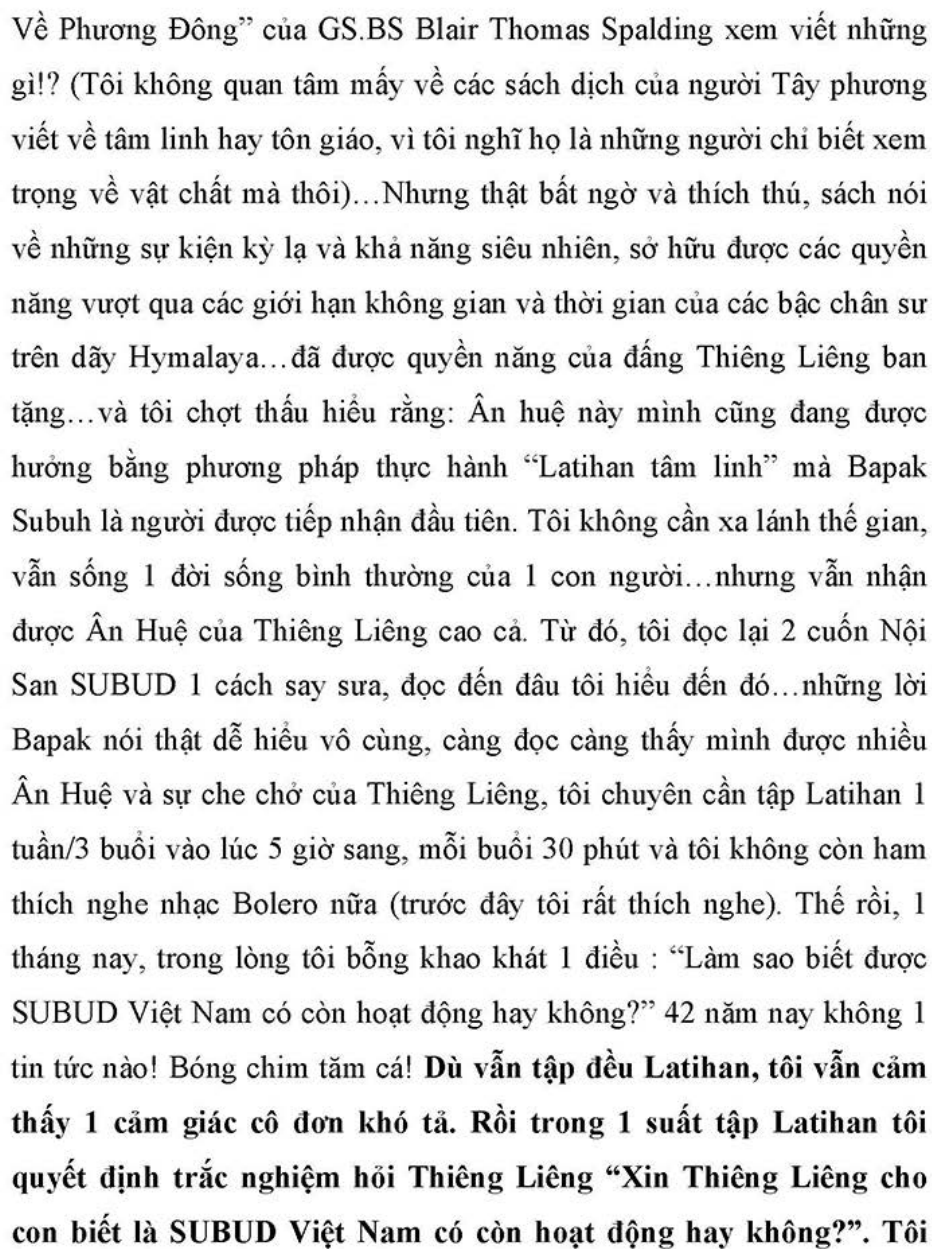

SUBUD Việt Nam” để đến tập Latihan nữa...nhưng trong thâm tâm tôi
Thiên Liêng lúc nào cũng hiện hữu-Người luôn luôn che chở, thương
xót và ban cho tôi nhiều ân huệ để vượt qua những chặng đường gian
nan trong cuộc sống...và vì thế đức tin về Thiên Liêng càng thâm sâu
và mãnh liệt.

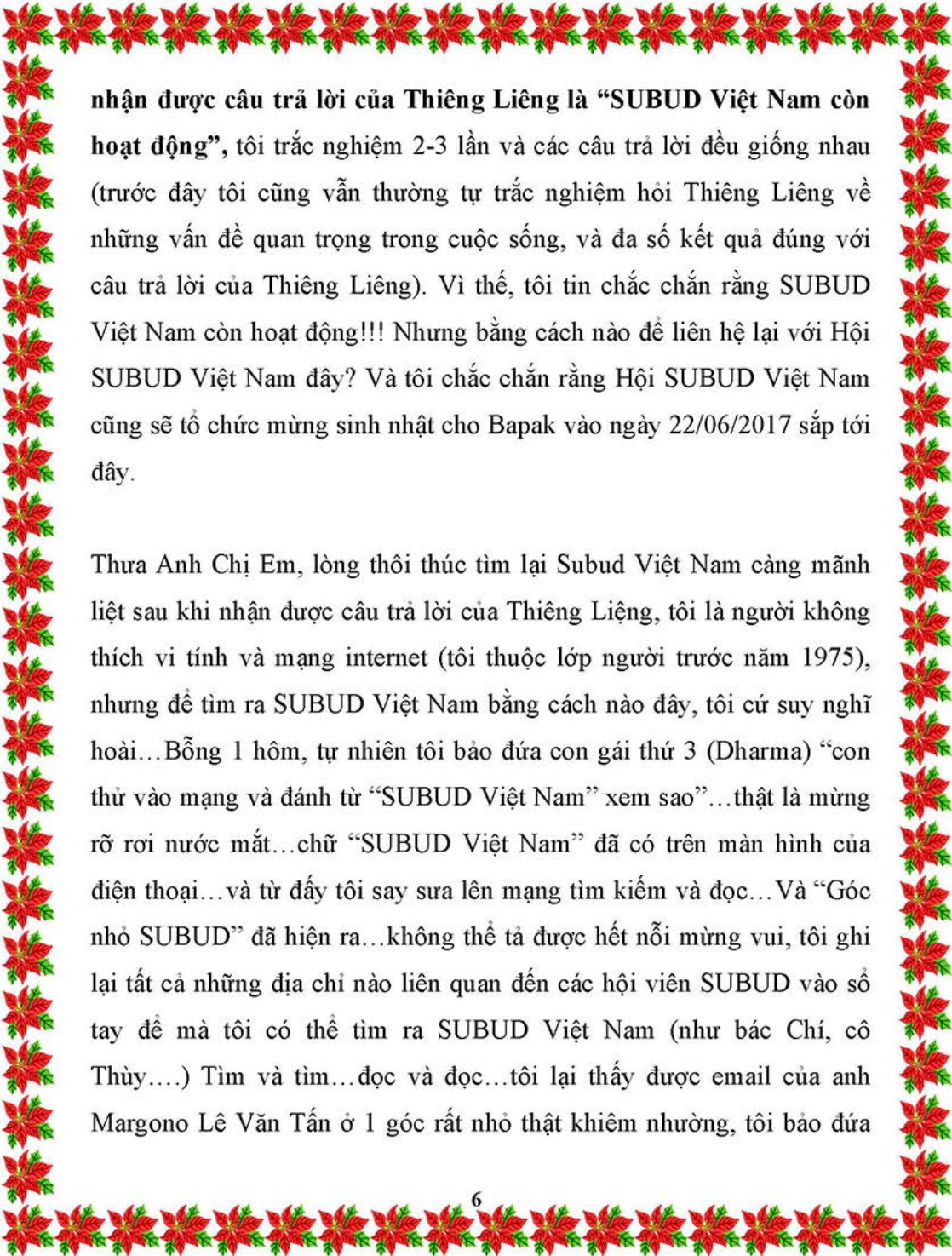
Năm 2009, tôi về hưu và tôi được trường Đại Học Quốc Tế Hồng Bàng
mời về để giảng dạy cho các học sinh là y sĩ, điều dưỡng, xét
nghiệm...cho đến hôm nay. Năm 2012, có 1 học sinh nam tôi không
nhớ mặt kể cả tên, đã tặng tôi 3 quyển sách nói về “Khoa Học Và Tâm
Linh” trong đó có cuốn “Hành Trình Về Phương Đông” của BS Blair
Thomas Spalding là 1 cuốn hồi ký của 8 GS.BS được hội hoàng gia
Anh hỗ trợ nghiên cứu về “Minh Triết Phương Đông” của các bậc chân
sur Ấn Độ vào những năm của thế kỷ 18-19, họ đã tu tập bằng phương
pháp “thiền định” xa lánh cuộc sống trần gian, tu luyện khổ hạnh thân
xác để mong tiếp xúc được với Thượng Đế Toàn Năng...trong đó có 1
số ít thành công, còn đa số lại rơi vào sức mạnh vật chất...(tẩu hỏa nhập
ma)...

Thưa Anh Chị Em, tôi không quan tâm đến các sách biểu này, tôi chưa
1 lần mở ra xem, dọn sách từ nơi này sang nơi khác, sách luôn ở trước
mặt nhưng tôi không thèm ngó ngang đến...Thế rồi, cách đây chừng 6
tháng, trong lúc tôi ngồi thư giãn tôi với tay đọc thử quyển “Hành Trình

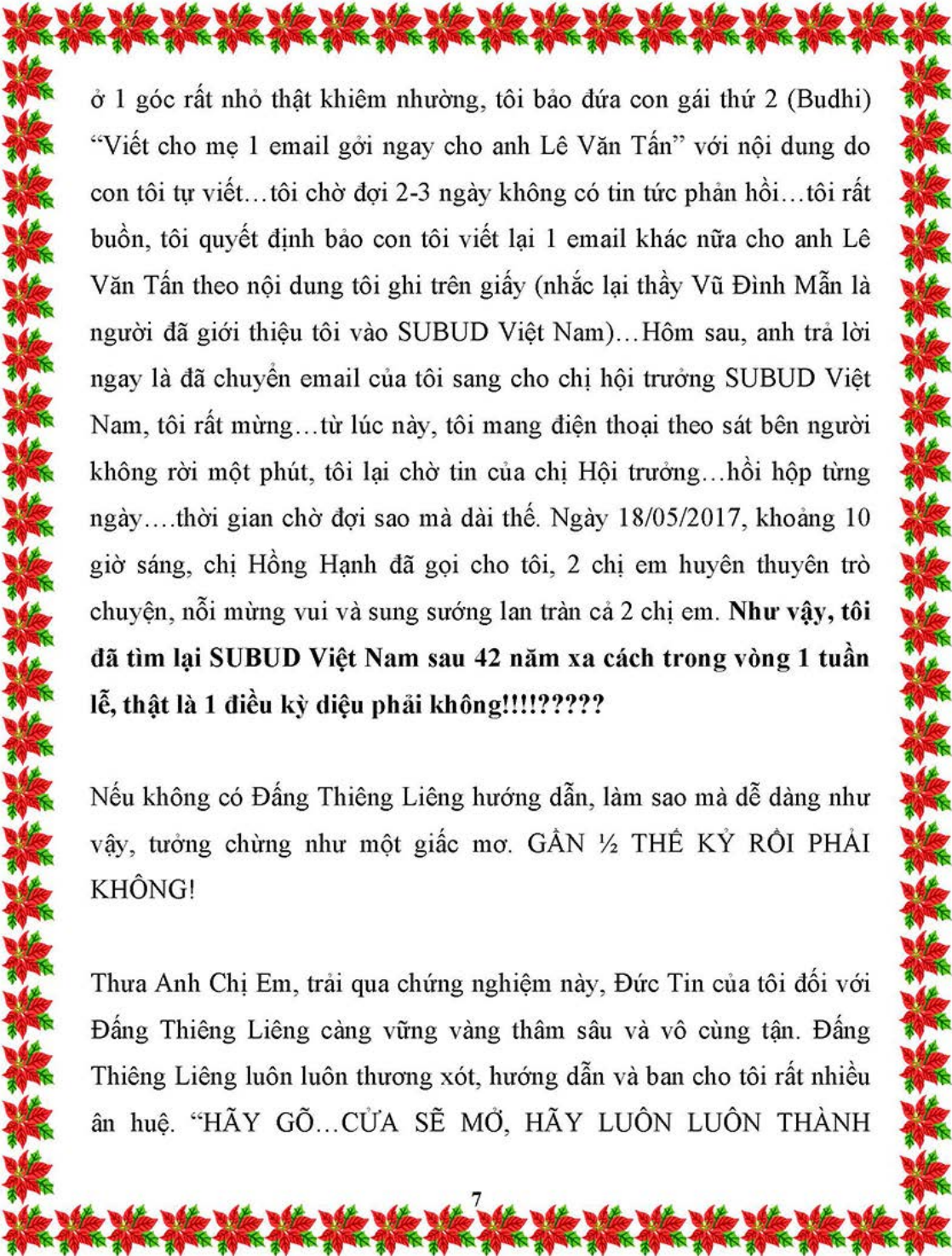
Về Phương Đông” của GS.BS Blair Thomas Spalding xem viết những gì!? (Tôi không quan tâm mấy về các sách dịch của người Tây phương viết về tâm linh hay tôn giáo, vì tôi nghĩ họ là những người chỉ biết xem trọng về vật chất mà thôi)...Nhưng thật bất ngờ và thích thú, sách nói về những sự kiện kỳ lạ và khả năng siêu nhiên, sở hữu được các quyền năng vượt qua các giới hạn không gian và thời gian của các bậc chân sư trên dãy Hymalaya...đã được quyền năng của đấng Thiêng Liêng ban tặng...và tôi chợt thấu hiểu rằng: Ân huệ này mình cũng đang được hưởng bằng phương pháp thực hành “Latihan tâm linh” mà Bapak Subuh là người được tiếp nhận đầu tiên. Tôi không cần xa lánh thế gian, vẫn sống 1 đời sống bình thường của 1 con người...nhưng vẫn nhận được Ân Huệ của Thiêng Liêng cao cả. Từ đó, tôi đọc lại 2 cuốn Nội San SUBUD 1 cách say sưa, đọc đến đâu tôi hiểu đến đó...những lời Bapak nói thật dễ hiểu vô cùng, càng đọc càng thấy mình được nhiều Ân Huệ và sự che chở của Thiêng Liêng, tôi chuyên cần tập Latihan 1 tuần/3 buổi vào lúc 5 giờ sáng, mỗi buổi 30 phút và tôi không còn ham thích nghe nhạc Bolero nữa (trước đây tôi rất thích nghe). Thế rồi, 1 tháng nay, trong lòng tôi bỗng khao khát 1 điều : “Làm sao biết được SUBUD Việt Nam có còn hoạt động hay không?” 42 năm nay không 1 tin tức nào! Bóng chim tăm cá! **Dù vẫn tập đều Latihan, tôi vẫn cảm thấy 1 cảm giác cô đơn khó tả. Rồi trong 1 suất tập Latihan tôi quyết định trắc nghiệm hỏi Thiêng Liêng “Xin Thiêng Liêng cho con biết là SUBUD Việt Nam có còn hoạt động hay không?”.** Tôi

nhận được câu trả lời của Thiêng Liêng là “SUBUD Việt Nam còn hoạt động”, tôi thắc nghiệm 2-3 lần và các câu trả lời đều giống nhau (trước đây tôi cũng vẫn thường tự thắc nghiệm hỏi Thiêng Liêng về những vấn đề quan trọng trong cuộc sống, và đa số kết quả đúng với câu trả lời của Thiêng Liêng). Vì thế, tôi tin chắc chắn rằng SUBUD Việt Nam còn hoạt động!!! Nhưng bằng cách nào để liên hệ lại với Hội SUBUD Việt Nam đây? Và tôi chắc chắn rằng Hội SUBUD Việt Nam cũng sẽ tổ chức mừng sinh nhật cho Bapak vào ngày 22/06/2017 sắp tới đây.

Thưa Anh Chị Em, lòng thôi thúc tìm lại Subud Việt Nam càng mãnh liệt sau khi nhận được câu trả lời của Thiêng Liêng, tôi là người không thích vi tính và mạng internet (tôi thuộc lớp người trước năm 1975), nhưng để tìm ra SUBUD Việt Nam bằng cách nào đây, tôi cứ suy nghĩ hoài...Bỗng 1 hôm, tự nhiên tôi bảo đưa con gái thứ 3 (Dharma) “con thử vào mạng và đánh từ “SUBUD Việt Nam” xem sao”...thật là mừng rỡ rơi nước mắt...chữ “SUBUD Việt Nam” đã có trên màn hình của điện thoại...và từ đấy tôi say sưa lên mạng tìm kiếm và đọc...Và “Góc nhỏ SUBUD” đã hiện ra...không thể tả được hết nỗi mừng vui, tôi ghi lại tất cả những địa chỉ nào liên quan đến các hội viên SUBUD vào sổ tay để mà tôi có thể tìm ra SUBUD Việt Nam (như bác Chí, cô Thùy....) Tìm và tìm...đọc và đọc...tôi lại thấy được email của anh Margono Lê Văn Tấn ở 1 góc rất nhỏ thật khiêm nhường, tôi bảo đưa

ở 1 góc rất nhỏ thật khiêm nhường, tôi bảo đứa con gái thứ 2 (Budhi) “Viết cho mẹ 1 email gửi ngay cho anh Lê Văn Tấn” với nội dung do con tôi tự viết...tôi chờ đợi 2-3 ngày không có tin tức phản hồi...tôi rất buồn, tôi quyết định bảo con tôi viết lại 1 email khác nữa cho anh Lê Văn Tấn theo nội dung tôi ghi trên giấy (nhắc lại thầy Vũ Đình Mẫn là người đã giới thiệu tôi vào SUBUD Việt Nam)...Hôm sau, anh trả lời ngay là đã chuyển email của tôi sang cho chị hội trưởng SUBUD Việt Nam, tôi rất mừng...từ lúc này, tôi mang điện thoại theo sát bên người không rời một phút, tôi lại chờ tin của chị Hội trưởng...hội họp từng ngày...thời gian chờ đợi sao mà dài thế. Ngày 18/05/2017, khoảng 10 giờ sáng, chị Hồng Hạnh đã gọi cho tôi, 2 chị em huyên thuyên trò chuyện, nổi mừng vui và sung sướng lan tràn cả 2 chị em. **Như vậy, tôi đã tìm lại SUBUD Việt Nam sau 42 năm xa cách trong vòng 1 tuần lễ, thật là 1 điều kỳ diệu phải không!!!!?????**

Nếu không có Đấng Thiêng Liêng hướng dẫn, làm sao mà dễ dàng như vậy, tưởng chừng như một giấc mơ. **GẦN ½ THẾ KỶ RỒI PHẢI KHÔNG!**

Thưa Anh Chị Em, trải qua chứng nghiệm này, Đức Tin của tôi đối với Đấng Thiêng Liêng càng vững vàng thâm sâu và vô cùng tận. Đấng Thiêng Liêng luôn luôn thương xót, hướng dẫn và ban cho tôi rất nhiều ân huệ. **“HÃY GỖ...CỬA SẼ MỞ, HÃY LUÔN LUÔN THÀNH**

THẬT-KIÊN TÂM-QUI THUẬN ĐÁNG TOÀN NĂNG, CHÚNG TA SẼ CÓ TẤT CẢ NHỮNG GÌ CHÚNG TA CẦN THIẾT VÌ THIÊNG LIÊNG LUÔN LUÔN THẤU HIỂU CHÚNG TA”.

Thưa Anh Chị Em, để kết thúc việc kể về chứng nghiệm của tôi hôm nay, tôi 1 lần nữa xin chân thành cảm ơn Đấng Thiêng Liêng toàn năng, xin cầu chúc cho tất cả Anh Chị Em SUBUD Việt Nam và toàn thế giới được Thiêng Liêng ban cho nhiều Ân Huệ, luôn chuyên cần tập Latihan và xem Latihan cần thiết như hơi thở của mình.

- *Hãy luôn cầu nguyện Thiêng Liêng.*
- *Hãy cảm ơn Thiêng Liêng khi hạnh phúc.*
- *Hãy xin Thiêng Liêng tha thứ khi làm lỗi.*
- *Hãy xin Thiêng Liêng che chở khi đau khổ.*

Xin chân thành cảm ơn tất cả Anh Chị Em!!!!!!!

TRẦN THỊ NHƯ THỦY

Ghi ngày 11 tháng 06 năm 2017

S
U
B
U
D
V
N

Soi sáng linh hồn dẫn dắt ta.
Ưu tư phiền muộn sẽ vượt qua.
Bốn hai năm chẵn... qua nhanh quá !
Ưa tóc bạc đây... tuổi đã già.
Đa diết trong lòng nỗi thiết tha
Vui mừng thương lắm Huỳnh Đệ ta
Nên nhớ rằng do : Sắp đặt cả...”

*HÃY GỖ CỬA ĐI... MỞ THÔI MÀ *

Bài cuối của Varindra Vittachi

Minh Thần dịch
từ *Subud Voice* 1997

Thông điệp của Bapak

Tôi đã là người hầu của Bapak trong 35 năm, từ đêm mừng 9 tháng chạp năm 1958 tại tư gia của Bapak ở Jakarta, nơi chúng tôi tụ họp sau khi Iksan Achmad qua đời, khi Bapak giao cho tôi nhiệm vụ đầu tiên là trả hết những món nợ của anh tại ngân hàng Nunsakara, bởi không nên để cho đó là cái gánh nặng của anh tại thế gian này, dù anh ở bất cứ đâu. Nhiệm vụ đó đã nhanh chóng được thực hiện. Bây giờ là nhiệm vụ giao cho các anh chị em một thông điệp ngắn gồm hai phần của Bapak.

1) Thừa các anh chị em, có rất nhiều cá nhân hay đoàn thể Subud hiện đang ráo riết hoạt động lập thành những cơ cấu và điều lệ cho sự cai quản của Subud. Một vài ý kiến của họ đáng được xem xét tới, nhưng cũng có những điều chỉ để bảo đảm quyền hành của họ đối với những hội viên khác. Điều chúng ta không

được quên là những ý kiến đó phải được căn cứ theo tinh thần dân chủ bàn luận và giải quyết tại Hội Nghị. Bởi như Bapak đã nhiều lần, rất nhiều lần nói: Hội nghị Subud Thế giới là cơ quan tối thượng cho những kế sách, cơ chế và nghị quyết của Subud.

2) Bapak lấy làm buồn cười về những nỗ lực của một vài hội viên Subud để cải thiện tính chất của latihan bằng cách đưa vào những phương sách và lối tập luyện khác với latihan. Thừa các anh chị em, những rung động mà các bạn nghiệm thấy lúc khai mở, là những rung động nguyên

thủy của ánh sáng mà Thượng Đế lần đầu tạo ra. Đó chính là cái sức mạnh, cái tính chất mà hiện nay các bạn nghiệm thấy trong latihan. Dù khôn khéo tới đâu đi nữa, con người không thể cải thiện nó.

Các bạn có thể không ít thì nhiều đã vui lòng tiếp nhận sự rung động đó, nhưng các bạn không thể lấy gì từ đó ra, hay đem thêm gì vào đó. Các bạn không cần phải chuẩn bị bất cứ gì để tiếp nhận latihan, một vài bạn đã tự nhiên tiếp nhận được.

Những nỗ lực cải thiện đó là do sự thúc đẩy của sức mạnh vật chất. Người ta muốn kết quả, kết quả nhanh chóng. Người ta chán ngán vì phải kiên nhẫn và phục tòng.

Các phụ tá khắp thế giới cần phải giải thích điều đó cho những ai lo ngại và nóng nảy, những ai chộp lấy bất cứ gì được coi là mới mẻ để tiến bộ nhanh hơn.

Subud là do Thượng Đế

Thưa các anh chị em, đó là thông điệp Bapak cách đây hai tháng nhờ tôi trao lại cho các bạn bạn tại Hội Nghị. Sau những những lời nói đó của Bapak, tôi có thể nói gì thêm đây?

Tôi thường nhắc cho những người muốn lập bè phái để chiếm lấy Subud nhớ lại điều này: Bapak nói rằng Subud là do Thượng Đế nên không thể bị con người phá huỷ. Tôi vẫn còn nói điều đó, nhưng có hai kích thước cho Subud: latihan và Hội Subud gồm các anh chị em chúng ta. Latihan không thể bị phá huỷ, nhưng cái cơ thể của Subud thì có thể.

Với tư cách là chủ tịch tôi đã làm hết sức mình để tránh cho Subud bị phá huỷ từ bên trong bởi cơn ác mộng của hệ thống thư lại. Tất cả các cơ chế của con người đều có một mục đích nhân đạo – các tôn giáo, các đại học, Liên Hiệp Quốc đã bị những cơn mồi tàn phá từ bên trong.

Đó là điều tôi lo ngại cho Subud...và điều tôi hy vọng là Bapak sẽ tiếp tục giám sát chúng ta, để hướng dẫn anh hay chị chủ tịch mới, như đã hướng dẫn tôi, tránh vấp phải những mồi nguy đó...

Cách đây lâu, rất lâu, năm 1960, tháng giêng, hình như ngày 20 tháng giêng, tôi có mặt tại Bombay với Bapak. Chỉ có riêng chúng tôi cùng với một anh thông ngôn...và đó là ngày Bapak đã cứu mạng tôi. Trong lúc trò chuyện tôi hỏi: "Bapak, chuyện này là thế nào, việc phái nữ tập latihan mà không mặc quần ?" Đó là trong năm 1960!

Người nói: "Chuyện đó là một trong những điều của Ibu." Thường thường thì người vợ bị trách cứ. Bapak nói: "Bà không chịu được việc phải mặc quần. Bà không thích cái đó, chỉ có vậy thôi; bà không thích như vậy." Người còn nói: "Đó không là một điều lệ." Người nói thêm một điều hết sức đau điếng; đó là 'Tepati' có nghĩa là 'thế nhưng.' Người liền đứng dậy, chúng ta đều biết Bapak là một diễn viên cường điệu vai diễn mình – cường điệu một cách tuyệt vời. Người nói: "Đây là cách một người nữ muốn chứng tỏ mình là một người nam đang tập latihan." Tôi chưa từng thấy một điều gì hết sức lố bịch như vậy. Người nói tiếp: "Nhưng người nữ phải tự mình hiểu lấy. Đó không là điều lệ." Tôi biết là mình sắp bị rắc rối khi hiện nay nói điều đó, nhưng cho tôi xin được nhắc lại là mình không có chút uy quyền nào. Tôi chỉ là một kí giả. Tôi chỉ thuật lại một biến cố đã xảy ra...

Một hôm nọ, tôi nghe Bapak nói: "Bây giờ là lúc có vài nhân vật tiếng tăm vào Subud. Có một

phụ nữ nọ là giám đốc của cơ quan Peace Corps của Mỹ. Một hôm nọ, bà kêu điện thoại cho tôi: "Đây là đêm dự bị đầu tiên của tôi." Tôi nói: "Chúc mừng chị! Cho tôi biết chuyện đó ra sao." Sáng hôm sau, chị kêu điện thoại cho tôi tỏ sự tức giận: "Tại sao mấy anh không cho tôi hay là mấy anh có chân trong một tổ chức có thành kiến giới tính?" Tôi nói: "Chị muốn nói gì vậy?" Chị nói: "Người ta dẫn tôi vào một phòng nhỏ trong đó có hai phụ nữ trung niên mặc áo váy dài. Chính tôi cũng mặc áo váy. Họ ngồi xuống bên tôi nói: "Chị không được đến đây mà mặc quần. Kể đến, chị không được tới đây trong lúc mang kính." Chị ấy hỏi: "Tại sao vậy?" "Đó là điều lệ." Họ giải thích như vậy.

Một tuần sau đó, tôi có mặt ở Cilindak, và như thường lệ Bapak hỏi: "Có chuyện gì lạ không? Và "Tình hình phụ tá và hội viên như thế nào?" vân vân. Tôi kể cho Bapak nghe chuyện vừa rồi. Người tỏ vẻ rất bức tức. Tôi chưa từng thấy Bapak bức tức như vậy. Người nói: "Bapak sẽ thu hồi tất cả các thẻ phụ tá, và để cho hội viên lựa chọn những phụ tá mà họ tin cậy. Bạn có mang theo thẻ phụ tá?"

Tôi nói: "Bapak, tôi không có một cái nào." Bapak nói: "Bạn đã từng có một cái?" Tôi nói: "Chưa bao giờ." Người cười rồi nói: "Bapak cũng chẳng có cái nào."

Trước khi vũ trụ được tạo nên

Có lần Bapak kể cho chúng tôi một chuyện li kì mà tôi luôn lưu giữ trong tim can và óc não mình – luôn luôn. Người nói: "Trước khi vũ trụ được tạo ra, chỉ có một khối năng lượng, và Thượng Đế tạo ra ánh sáng. Ánh sáng đó là sự rung động nguyên thủy của vũ trụ. Sự rung động nguyên thủy đó đã tạo ra nước, khí, lửa và đất. Vật chất như vậy được tạo ra. Vật chất cũng có sự rung động của nó, điều Bapak gọi là sự 'rung động thứ yếu.' Trong Subud, trong latihan, chúng ta phải thận trọng để học được cách phân biệt giữa những rung động nguyên thủy và thứ yếu, những rung động của vật chất.

Người nói: "Điều đó không mấy khó khăn; chỉ việc để ý tới những rung động thô kệch, bởi những rung động nguyên thủy thì rất dịu dàng. Nếu phụng thờ sự rung động thứ yếu hay vật chất, chúng ta sẽ phá hủy tất cả những khả năng tâm linh của mình cho tương lai. " Thưa các anh chị em, tôi phải thú nhận điều này với các bạn là vừa rồi tôi đã đụng phải một vài hội viên Subud như vậy, trong latihan, những kẻ phụng thờ sự rung động của vật chất. Họ phải nhận thức được điều đó; tôi chẳng làm gì được cho họ.

Bapak nói: "Nếu tiếp diễn, thứ rung động đó sẽ tạo nên những khối vật chất. Varindra, bạn là một khối vật chất nhỏ bé với hai cái chân, vừa đi đứng vừa nói năng: 'Cái khối vật chất này là quê hương tôi, tôi yêu đất nước tôi là một khối vật chất.' Chúng ta còn nói cái khối vật chất đó là tài sản của mình. Trọng điểm đường lối tu tập theo latihan là phò thác khối vật chất đó nơi mình, khiến chúng ta càng lúc càng được tinh luyện hơn, để nối lại với cái sức mạnh của nguồn năng lượng đem mình trở về cội nguồn mình."

Tôi nghĩ mình rất khôn ngoan nên nói: "Bapak, cái nguồn gốc đó là gì?" Người nói: "Varindra, đâu là nguồn gốc của một vòng tròn?"

Cách đây 10 tháng, khoa học đã chứng minh được sự tạo thiên lập địa đã xảy ra như thế nào, và chỉ có hai tờ báo trên khắp thế giới đề cập tới chuyện đó: tờ Le Monde ở Paris và tờ The Independent ở London. Tờ The Independent thuật lại những chuyện thật li kì về một tàu thám

hiếm vũ trụ đã dò thấy một tia loé của 'Big Bang'[vụ nổ tạo ra vũ trụ] xảy ra trong một phần tỷ của một giây! Thật khó tin được. Hiện nay người ta gọi đó là những 'gợn sóng', chứ không là rung động, những gợn sóng mà người ta cho là đã tạo ra những khối vật chất. Như các tinh thể, các hành tinh, tất cả đều là những khối vật chất. Thưa các anh chị em, đó là điều tại sao tôi phải dứt khoát về chuyện này. Nhưng các bạn không thể cải thiện sự rung động nguyên thủy, các bạn không thể đạt tới đó được, các bạn không thể cải thiện được. Tôi xin các bạn cho tôi được giải thích về quan điểm của mình.

Mỗi người được tự do giải thích sự tạo lập của vũ trụ theo ý mình, miễn là họ đừng đem latihan vào đó. Dù họ làm gì đi nữa, cá nhân tôi không hề thắc mắc. Điều đáng buồn là một vài vị phụ tá đã không dứt khoát, nên họ đã tạo cơ hội cho những kẻ theo tập những gì khác biệt, những phương pháp trị liệu nào đó, để biện minh cho việc làm của mình. Tôi chỉ có đề nghị này với các bạn là nếu ai muốn theo phương pháp Tâm Lí Tổng Hợp Asagioli thì cứ việc tự nhiên. Cô con gái tôi là một trong những kẻ đó. Phương pháp đó có nhiều cách tập luyện khác nhau. Cái đó không liên quan gì tới chúng ta, miễn là họ hiểu được, những vị theo tập phương pháp đó hiểu được nó chẳng liên quan gì tới Subud...

Người hùng vô danh Salmanicus Fantasticus

Minh Thần dịch

từ *Subud Voice* May 1997 của **Ilainard Lennard**

Salman Anglesio

Salman Anglesio – hay có thể gọi anh là Salmanicus Fantasticus, một giống ếch rất rụt rè ở Pháp, chỉ sống dưới nước ít khi lên bờ. Chắc bạn đã chưa từng thấy anh tại những hội nghị của Subud, nhưng nếu tình cờ tới Andresy ở Pháp để chăm chú ngắm một ao nước nào đó, bạn có thể thoáng thấy anh là giống ếch màu vàng thật đẹp đó đang bơi lội...

Salman Anglesio là ai và làm gì? Tuy bạn chưa từng gặp anh, nhưng anh lại là một trong những dịch giả 'chánh yếu,' một người đã mở một cánh cửa rộng lớn cho những người không nói tiếng Anh nhìn vào thế giới của Subud.

Olvia Reksodipoetro bắt đầu dịch Subud Voice qua tiếng Pháp bằng cách làm những bản tóm lược, kể đến là Faustine Leroy và Katherine Carre. Tôi mang ơn họ vì ngọn lửa họ đã châm đốt mà không vụt tắt sau khi chính họ cũng không làm nữa. Tuy thế, điều thường xảy ra trong Subud là có những mối liên hệ tuy có vẻ tách biệt nhưng lại rất chặt chẽ.

Mùa hè năm 1995 khi Faustine và Katherine không hoạt động nữa, tôi nghĩ là số mệnh của

Subud Voice bằng tiếng Pháp đã định đoạt. Nhưng ngay lúc đó, một hội viên ở Zaire, anh Nsimba Kazu Jean – anh không biết gì về chuyện đó – thấy mình phải viết một bức thư khiến cảm động: "Đối với tôi, thiếu một số Subud Voice như thiếu một món ăn ngon hay không thể tiến trên con đường tâm linh..."

Ngay sau khi đọc điều đó, tôi biết là chúng tôi không thể bỏ bản tiếng Pháp của Subud Voice. Làm sao chúng tôi có thể khiến những anh chị em đó phải thất vọng?

Chuyện xảy ra sau đó là chị Arifah Sulac thậm chí có thể đến gần Salam Anglesio, con ếch hết sức rụt rè màu vàng, để hỏi anh có thể luôn cả hay không hoạt động cho Subud Voice, vì anh đã nhiều năm phiên dịch WSA News. Anh suy nghĩ một chút, rồi nói là mình rất vui lòng! Không những thế, anh còn phiên dịch toàn bộ mỗi bài, điều chưa ai làm cho tới lúc đó. Thật không ngờ là anh đã chịu làm!

Kể từ đó, tuy chúng tôi chưa gặp nhau nhưng làm việc với Salmanicus Fantasticus thì thật vui thú. Anh không những tận tâm mà còn vui đùa. Chúng tôi gửi đi bằng fax chuyện những con ếch ở Pháp, kể cả một con 'ruồi to béo' mà tôi sẽ gửi, điều anh khao khát chờ đợi. Anh viết:

"Nếu anh có thì giờ (bây giờ là mấy giờ...?) tôi không những rất vui mà còn trong trạng thái xuất thần, nếu nhận được món ăn sở thích, một vài con ruồi Subud Voice, mắt vàng, cánh bạc, chân như ngọc trai và vo ve như sấm sét (aaahhh..). Tôi đã giao kết với Thượng Đế dành chút thời gian làm công việc này, trong những giây phút vui vẻ, dài lâu thêm (vài tỷ giây phút cho một giờ với một số tiền rẻ mạt). Vậy nên, một vài thiên thần đã xây cất trên nhà tôi một mái vòm đặc biệt để làm lạnh cứng những giây phút (điều này thật tuyệt vời)..."

Salman, con ếch của anh.

Anh ký tên tùy theo tâm trạng mình. Có lần anh là một 'giáo sư có bằng cấp về latihan,' lúc không được vui anh trở nên 'nhấn nhó, vàng vọt' và lúc nóng nực anh là một 'Salman mơ ước mình là một con chim cánh cụt.'

Anh đã mất bao lâu để dịch Subud Voice?

Salman không định sẵn cho mình lúc nào phải làm việc cho Subud Voice. Nhưng nếu mỗi tháng tính luôn cả việc dịch cho WAS News thì là khoảng 14 hay 15 ngày, đôi khi nhiều hơn. Anh nhận thấy mỗi ngày mình không thể làm việc cho Subud Voice hơn 4 tới 5 tiếng, và như vậy sẽ dễ dàng hơn nếu chia thành 2 hay 3 giai đoạn.

Vì đó không là chuyên môn của mình, anh phải dùng từ điển – có tất cả là 6 cuốn – để hiểu được sâu sắc hơn một vài thành ngữ. Những đề tài liên quan tới thương mại, kinh tế và tài chánh không là những gì anh thích.

Dễ dịch nhất là những đoạn văn anh thấy thú vị: với anh đó là những bài viết 'biểu lộ chân lí, chứ không là ý kiến, quan niệm, tâm lí học hay ý thức hệ – đặc biệt những gì của tôn giáo.'

Điều anh thích nhất là những chứng nghiệm, những bài nói chuyện của Bapak và Ibu Rahayu. Trong khi dịch anh phải hết sức thận trọng, nhưng nếu có cảm hứng thì mọi chuyện trở nên dễ dàng. Đôi khi nếu bài tiếng Anh viết không sáng sủa (thậm chí còn tối nghĩa) thì anh có thể đoán được nghĩa nhờ trực giác. Như vậy thì dễ có thể chuyển qua tiếng Pháp.

Anh nhận thấy gì khi dịch cho Subud Voice?

"Thường thường thì cực nhọc, nhưng sau khi làm xong tôi cảm thấy rất vui vẻ và hạnh diện; điều đó như là một hành trình, đó là một sự chinh phục."

Quá trình dịch trải qua nhiều giai đoạn. Trước hết là cho bản dịch vào máy vi tính – điều không tránh khỏi là những lỗi chính tả. Anh đọc lại bản dịch 3 lần. Trước hết là đọc bài trên máy vi tính, kế đến là dùng phần mềm tự động sửa lại những lỗi chính tả. Xong rồi anh cho in ra, sửa lại những lỗi khác và đưa lại vào máy vi tính những chỗ sửa lại.

Lúc cuối cùng in ra thì phải mất nhiều thời gian, vì máy in hoạt động rất chậm. Anh còn phải đưa vào những hình ảnh, và làm cho trang này phối hợp với trang kia. Anh in ra tất cả là 15 bản, một vài bản tức khắc gửi cho Zaire, Morocco, Algeria, Anh và Canada. Bản chính thì gửi cho Danini Renard, Deana Parent hay Sephanie Choque: họ sẽ cho in thêm những bản gửi cho Pháp, Zaire và những quốc gia nói tiếng Pháp.

Xong rồi thì là lúc làm việc cho WSA News. Cho việc này thì Lutfiya Slamang là người làm layout với những bài viết được gửi đi trong những đĩa mềm.

"Sau khi tôi thôi không làm công việc kiến trúc sư phong cảnh, Thượng Đế tạo cho tôi cơ hội làm công việc này. Tuy dành dụm được một chút, tôi cũng phải làm gì đó để hái ra tiền. Tôi ở nhà làm công việc trợ lực cho những công ty ấn hành. Tôi chuẩn bị và sửa lại những bài viết – thường thường là những sách về khoa học cho sinh viên.

"Ngay từ lúc còn nhỏ, tôi đã thích đọc sách và trau dồi kiến thức. Bố mẹ tôi chỉ học tới tiểu học, nhưng ông già tôi là người thích tìm hiểu khoa học, giáo dục và những kiến thức này nọ. Lúc 11 tuổi ông đã làm thợ nề, nhưng sau đó đã lập được một kinh doanh phát đạt ở Pháp rồi Madagascar. Tôi học hành ở Madagascar và sau này là một đại học Pháp – nhờ sự tài trợ thường xuyên của ông già tôi. Ông muốn tôi thành một kỹ sư, nhưng tôi lại thích nghiên cứu nên đã chọn môn hoá sinh và sinh học. Nhờ vậy tôi kiếm được công việc trợ tá nghiên cứu về trụ sinh – tuy điều mình thích tìm hiểu là nguồn gốc của sự sống. Sau khi ông già tôi mất, tôi bỏ công việc nghiên cứu trụ sinh, vì đó không là nghiên cứu, mà chỉ là làm những gì có lợi cho công nghệ được phẩm.

"Tôi học môn triết và siêu hình học Ấn Độ, và sau nhiều cuộc phiêu lưu đã được giác ngộ, trở thành một kẻ 'không đầu óc' nhờ Douglas Harding, một triết gia lớn của Anh. Chính đó là lúc tôi làm quen với Subud qua trung gian một người anh em không hoàn toàn tin tưởng mà chỉ muốn thử những đường lối kỳ quặc của trào lưu duy linh thập niên 80, và đó cũng là điều tôi đã làm.

"Tuy nhiên chúng tôi đã trò chuyện về Subud, và trước khi chính thức vào Subud, đã thử nhận được những gì hoàn toàn tự nhiên mà tôi thấy bị lôi cuốn. Subud quả thực và luôn là cái gì tuyệt vời. Tôi là một kẻ tin ở thuyết bất khả tri trước khi vào Subud, nhưng một vài tháng sau khi được khai mở và đang lúc tập latihan, tôi phát ra tiếng 'Allah' và đó là điều khiến tôi hết sức ngạc nhiên và vui mừng. Tôi cũng tiếp nhận được những cử chỉ của sự cầu nguyện, điều cho tôi thấy tuy không có những chứng nghiệm kỳ diệu nhưng có lần trong lúc latihan tôi chợt nhận thức được Thượng Đế hiện diện khắp nơi, và đó là điều khiến mình hết sức vui mừng. Không nhiều lần, nhưng như thế cũng đủ, tôi nhận thấy một tình thương rất đặc biệt đối với Thượng Đế, và đó là cái gì tốt đẹp nhất.

"Theo tôi, điều khó khăn nhất đối với một người Tây phương như tôi, một học giả với một căn bản duy vật, là việc chấp nhận mình không thể tu thân nếu không có sự trợ giúp của Thượng Đế. Tôi đã làm nhiều điều sai lầm khiến rất hối hận. Bapak có nói người Tây phương chỉ đi tìm kết quả – nhưng điều duy nhất thực sự có giá trị là tình thương của Thượng Đế. Luôn chỉ chú ý tới bản thân mình trái với những gì thực sự có trong Subud. Tôi nhận thức được điều khó tin được đó nhờ Bapak.

"Đã trải nghiệm về tài năng mình trong hành trình ban đầu của mình trong Subud, nên tôi đã làm công việc của một kiến trúc sư phong cảnh, điều tôi làm trong 13 năm, nhưng rồi cảm thấy không muốn làm nữa. Tôi đã cố sức làm với tất cả lòng chân thành của mình, và phát hiện được nhiều điều trong quá trình đó - đặc biệt về nghệ thuật. Nhưng không chỉ có bấy nhiêu thôi!"

Về công việc dịch cho Subud, Salman nói anh rất sung sướng, "bởi tôi biết là trên trời với đây kim cương Bapak đã phái tới một thiên thần để trợ giúp tôi: người biết rõ mình cần phải giúp tôi!"

Tình trạng Subud

Minh Thần dịch
từ *Subud Voice* October 2012

A. Nhận định

Thật là khó có thể nói một cách tổng quát về 'tình trạng Subud', bởi có nhiều điều khác nhau xảy ra tại nhiều nơi. Có những người cảm thấy latihan và Subud là cái gì tốt đẹp, nhưng những người khác thì không. Có những nơi Subud phát triển tốt đẹp, nhưng cũng có những nơi thì không.

Tuy thế, trong những tháng vừa qua, có một làn sóng vỡ mộng hay chê trách Subud. Có lẽ như vậy chỉ có một vài người, nhưng đó cũng là những người đại diện cho tập thể những kẻ hoài nghi và đặt vấn đề.

Leonard Lassalle tác giả quyển *Cội nguồn cuộc sống* - Lê Nguyễn

Chúng tôi quyết định đề cập tới những vấn đề đó trong số báo này, bằng cách đưa ra một số những quan điểm khác nhau. Có thể đại khái chia những điều đó thành những 'thất vọng và cách giải trừ những thất vọng đó.' Tất nhiên, nói đó là thất vọng thì không hoàn toàn đúng: chúng ta cũng có thể coi đó là những 'lời kêu gọi cho sự đổi mới, cho sự nhớ lại những gì là giá trị.'

Người ta nhận thấy những điều như số hội viên trở nên bớt đi, là những người đã già. Nếu điều này cứ tiếp tục, tất cả chúng ta sẽ tuyệt tích? Đâu là những người thuộc giới trẻ sẽ lãnh nhiệm vụ khi tất cả chúng ta đều tuyệt tự?

Có những người cảm thấy không hài lòng về sự tiến triển tâm linh của mình, và với tư cách một tập thể, chúng ta đã biểu hiện được sứ mệnh của Subud trên thế giới?

Tất cả những chuyện đó là những gì có vẻ cấm kỵ. Bạn không được nói tới. Nếu nói tới, người ta sẽ coi mình là yếu kém, vô ơn bạc nghĩa. Tôi quen biết một vị nọ, một vị làm một tạp chí Subud, muốn viết về chuyện đó, nhưng bài của anh đã bị 'kiểm duyệt.'

Nhưng theo tôi nghĩ, hiện nay chúng ta có thể bàn về chuyện đó mà không bị mang tiếng là yếu kém và vô ơn bạc nghĩa, bởi đó là điều mọi người đều nói tới trong cuộc gặp mặt của WSC tại Vancouver, và chính Ibu Rahayu cũng đề cập tới vấn đề đó trong vài nói chuyện mới đây của bà.

Anh Leonard Lassalle có gửi cho tôi một bài viết [trích từ cuốn Source of Life] và một tấm hình về bức họa của anh về biến cố 9/11. Tôi đã viết thư hỏi là anh có muốn nói gì thêm hay không về bức họa của anh trong bối cảnh tình trạng của Subud và/hoặc của thế giới.

Anh viết: "Về những chuyện khác, như tình trạng Subud, tình trạng thế giới... với tôi thì điều quan trọng là tình trạng của cá nhân, latihan có tuôn trào vào đời sống hằng ngày của mình hay không. Chúng ta có dùng được hay không tất cả các sức mạnh, hay chỉ là bù nhìn và bị ảnh hưởng của nó? Không thể nói tới một 'tình trạng của Subud' bởi tất cả chúng ta đều là những cá nhân, mỗi người đều có những cái 'hay' và 'dở' trong sự cố gắng nhờ latihan đi tìm một lối thoát trong cái thế giới bị xáo trộn này. 'Tình trạng của thế giới' đúng ra là 'tình trạng của chính tôi'..."

B. Nói về Subud với các bạn Subud

(Bài From Subud to you bud... của Reynol Ruslan Feldmann, Boulder, Colorada, USA. Tuy không đồng ý với quan điểm của tác giả, Subud Voice cũng cho đăng vì tôn trọng tự do ngôn luận)

Tác giả viết:

Một vài đề nghị dưới đây có vẻ hơi quá khích: bỏ thời kì dự bị 3 tháng! Nam và nữ tập chung nhau! (Tôi mong một ngày nào đó điều đó sẽ xảy ra!) Như tất cả chúng ta đều biết: nếu muốn tú lạng mình dùng được, thì thường xuyên phải xả nó. Điều đó khiến phải đem tất cả những gì trong đó ra để có thể xem xét. Có thể sửa và bỏ còn dùng được, nên có thể để lại vào đó, nhưng một vài thứ khác thì không vì đã quá hạn, và những thứ còn dư thì đã mốc meo.

Bapak, người cha đường lối tu tập của chúng ta, đã mất cách đây 25 năm, nhưng chúng ta, những đứa con thừa kế Bapak, đã trở nên chậm chạp trong việc lãnh truyền gia sản của mình.

Đã lưu lại 5 tháng tại cộng đồng Subud Rungan Sari ở Indonesia, tôi càng lúc càng thấy rõ là Subud như đã bị đẩy lui về quá khứ – lúc giữa thập niên 1980 ở Java.

Chính Bapak cũng luôn coi điều này là nên làm: cập nhật hóa những quy chế và những điều lệ về tổ chức. Kết quả là Subud đã đi từ việc không phải chờ đợi 3 tháng, từ việc phái nữ phải mặc váy cho tới sự cho ăn mặc bất cứ gì (trừ phi đó là bikini!), từ 18 tới 17 tuổi là tuổi tối thiểu cho hội viên, từ việc nam và nữ ngồi tách biệt nhau cho tới sự cho ngồi chung dự những buổi nói chuyện, từ việc không có cho tới việc có những vùng này nọ, từ việc không có cho tới có kinh doanh, từ việc không có cho tới có những cánh này nọ và vv...

Từ lúc Bapak mất, khẩu hiệu của chúng ta là 'phải lắng nghe những lời nói của Bapak' và chúng

ta đã bám chặt lấy tất cả những gì người đã nói. Ibu Rahayu không gì khác hơn là một người con gái Java ngoan luôn vâng lời cha. Do đó công việc của bà không khác gì của một người giúp việc cho một linh mục xứ đạo, bằng cách duy trì di sản của Bapak và kiên định khuyên chúng ta là nếu quên những lời nói đó thì chúng ta sẽ bị thiệt thòi – kể cả Subud.

Bị kẹt cứng trong quá khứ

Hình tượng chủ yếu của cái tình trạng bị kẹt cứng trong quá khứ đó là phòng ngủ của Bapak tại tư gia của Rahayu ở Pamulang, Jakarta. Một buổi chiều nọ, vợ chồng tôi đã có thể thăm viếng nơi đó trong cái pendopo (một loại vọng lâu của Java) lúc 'Sabatu-Wage' giữa tháng Giêng. Cho những ai không hiểu Sabatu-Wage là gì: sabatu là từ Indo cho Thứ Bảy, và wage là một trong 5 ngày là tuần lễ của Java.

Một thuật bói toán của Java được dựa trên sự xem xét sự phối hợp của lịch Tây phương với lịch Java để tiên đoán tính tình và những biến cố trong cuộc đời của một người nào đó. Người ta cũng ăn mừng sinh nhật khi có sự trùng hợp của những ngày tháng trong hai thừ lịch đó. Điều xảy ra là Bapak sinh ngày Thứ Bảy Wage.

Cứ khoảng 6 tuần là có một sự trùng hợp như vậy, và đó là dịp để mỗi đêm Thứ Sáu ăn mừng tại những trụ sở Subud khắp Indonesia. Nếu được dịp tới Jakarta, bạn có thể nhờ người ta chở mình qua những đường phố đông người của phía Nam Jakarta để tới khu nhà của Ibu tại vùng ngoại ô Pamulang. Tới khu nhà Rugan Sari của Subud tại miền Trung Borneo thì dễ hơn: bạn chỉ việc đi bộ tới phòng tập latihan.

Dù sao thì cũng tới được căn phòng của Bapak. Đó hầu như chỉ là nơi chôn người ở lại trong năm cuối cùng của đời mình. Một cái TV cũ xưa là vật nổi bật nhất trong phòng. Quang cảnh đó, tối thiểu đối với tôi, có một ảnh hưởng khiến cảm thấy buồn tẻ và chán ngán. Nơi chôn này mãnh liệt đòi hỏi phải được trang trí lại.

Trong lúc tôi đến thăm căn phòng đó, sau một buổi latihan và xem video một buổi nói chuyện của Bapak, có một số hầu hết là người nữ, kể cả những người Tây phương, đang quỳ gối trên mặt đất để thắm nhuần cái không khí tâm linh mà họ tin là nơi này có. Đó không còn là một căn phòng nữa, mà đã thành một lăng mộ.

Chỉ sau này tôi mới chợt hiểu ra được, tuy cái ý nghĩ này đã dần dần hình thành trong những năm tháng vừa qua, là chính Subud cũng đã trở thành một lăng mộ, một căn nhà dùng để tưởng nhớ một nhân vật tuyệt vời và sâu sắc, vị khai phá con đường tu tập của chúng ta, và vị đó được đặt ngang hàng với một wali hay thánh nhân, một vị có quyền định đoạt khả năng và kích thước tâm linh của chúng ta, từ bên ngoài nơi an nghỉ cuối cùng của mình. Điều này không có gì lạ nếu Subud không phát triển được, theo tôi nghĩ.

Như một phụ nữ tộc Dayak, một kẻ đã hợp tác với các hội viên Subud tại trung bộ Borneo, đã nói với tôi ở Kalimantan: "Tôi thấy Subud hấp dẫn nhưng chưa xin vào, bởi theo tất cả những gì tôi biết thì đó là kejawen (một đường lối tu tập ở Java dựa trên những tư tưởng và nhân cách của một thánh nhân địa phương có sức lôi cuốn, thường thường thì đó là một sự hỗn hợp của những gì thuộc đạo Hindu, Phật giáo và Hồi giáo, một đặc điểm của văn hóa Java).

Gạt bỏ những gì của Java

Tới nay thì sự tu tập latihan của tôi đã được 52 năm, và tôi tin chắc là nếu Subud muốn đạt tới 'all mankind', nói theo lối cũ xưa của những vị dịch những thuật ngữ của Bapak qua tiếng Anh, thì điều phải làm là gạt bỏ những gì của Java. 'Lắng nghe Bapak' phải được thay thế bởi sự lắng nghe tiếng nói trầm lặng và nhỏ bé, khi mỗi người chúng ta phát triển đôi tai nghe được và cái ý chí tuân theo nó.

Món quà Bapak tặng cho chúng ta là đường lối tu tập của Subud, điều có khả năng khiến cho cái nghe nội tâm trở nên sắc bén, ý chí trở nên kiên cố, để chúng ta hằng ngày đem ra dùng những gì mình tiếp nhận được. Dù sao, Subud, Bapak cho chúng ta hay, là chính mình và mình [khiến nó trở nên tốt đẹp hay tồi tệ] là Subud. Nếu theo Subud chỉ là nghe theo những gì Bapak nói và làm theo lời khuyên của Bapak, thay vì theo sự tiếp nhận của chính mình, thì sự tu tập của chúng ta chỉ là một việc làm vô ích, mất thì giờ.

Chúng ta sẽ chỉ là đệ tử một tôn giáo của Java gọi là đạo Subud. Những người không trong Subud mọi nơi đều lẫn lộn tên của Bapak với cái tên của tổ chức chúng ta. Sự lầm lẫn đó có thể hiểu được. Dù sao, Subuh và Subud chỉ khác nhau bởi một chữ cái. Những hội viên Subud như chúng ta tất nhiên hiểu được điều đó, tối thiểu là trong tri tuệ mình. Subuh là tên vị sư tổ của chúng ta. Đó là một chữ Ả Rập đã được Indo hóa cho lễ cầu kinh lúc bình minh của Hồi giáo.

Mặt khác, chữ Subud là một từ cấu tạo bằng những chữ cái đầu của một nhóm từ mà người Indo rất thích, bởi dựa trên những chữ susila, budhi và dharma. Nhưng trong tâm cảm mình hay tối thiểu trong lối hành xử của mình, chúng ta cũng thường phạm phải lỗi lầm đó: Subud là Bapak và Bapak là Subud. Pak Subud, chứ không Subuh!

Tôi may mắn được đích thân gặp Bapak, trong nhiều dịp. Trước đó đã học tiếng Indo trong đời sống Subud của mình, nên tôi có thể trò chuyện với người, cũng như hiểu được khá nhiều những bài nói chuyện bằng tiếng Indo. Bapak là một nhân vật ấn tượng nhất mà tôi đã gặp trong cuộc đời gần được 73 năm của mình.

Tôi cũng hiểu được rằng Bapak là người dạy lái xe của chúng ta trong Subud, có thể nói vậy. Bởi là một người Công giáo, tôi thuộc lòng những giới luật và điều lệ kiên định và minh bạch rết của tôn giáo mình. Nhưng bởi tâm linh đã trưởng thành, nên tới lúc nào đó tôi không cần có người dạy lái xe nữa, mà phải làm điều tuy khiến lo sợ này là tự mình lái xe.

Theo tôi, trong Subud điều đó có nghĩa là dựa trên quan hệ cá biệt của mình với Đại Sinh Lực, hay Thượng Đế, và đó là những gì được khai triển qua nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống, trở nên sâu sắc thêm đối với phần đông chúng ta qua sự tu tập của mình. Làm vậy thì sẽ có những hệ lụy về một vài điều lệ và về những ngôn từ mà chúng ta dùng cho sự tu tập của mình.

Tôi biết là chúng ta không có những điều lệ này nọ, nhưng điều tôi muốn đề cập tới là thời kì dự bị 3 tháng, sự tách biệt nam và nữ trong lúc tập latihan, sự thiếu thốn của những tương tác giữa cá nhân trong sự phát triển tâm linh của chúng ta (cái thái độ ngấm ngấm là Subud là một lối tu tập có tính chất cá nhân, giữa cá nhân với Đại Sinh Lực), thái độ chê bai những người đồng tình luyện ái, thói quen trích dẫn những lời nói của Bapak (nói điều này tôi làm mất lòng rất nhiều người), lối dùng những ngôn từ của nhất thần giáo, và ngay cả cái điều kiện phải tin ở Thượng Đế hay mong muốn được tin.

Tự đứng trên hai bàn chân mình

Trong cuốn Tự Truyện Bapak kể lại việc có một cuốn sách lớn gồm nhiều trang rơi tồm xuống trên chiếc bàn của mình, sau vài ngày hay vài tuần được trực tiếp khai mở từ Bên Trên. Điều đó khiến nhận được những hướng dẫn này nọ, ngay cả sự giải đáp của những câu hỏi hươi hình thức những video hiện ra trên các trang sách. Nhưng một đêm nọ, không kèn không trống, cuốn sách chợt biến mất vào ngực Bapak. Kể từ đó, người kể lại, mình chỉ còn một cuốn sách yên lặng mà chỉ việc nhìn vào đó để được hướng dẫn và giải đáp những câu hỏi của chính mình hay của những người khác. Không cần phải tham khảo từ bên ngoài.

Bapak mất lúc sáng sớm ngày 23 tháng 6 năm 1987. Khi tôi viết những điều này, đó là trong ngày 4 tháng 8 năm 2012, một ¼ của một thế kỉ, hơn một thế hệ sau đó. Theo tôi, lúc này đúng là lúc cho những người Subud chúng ta làm theo điều nói trên mà không luôn phải đi tìm những giải đáp cho những câu hỏi về lối sống thích đáng trong hàng ngàn trang giấy những bài nói chuyện của Bapak.

Không cần phải vậy. Bởi tâm linh đã trưởng thành, nên chúng ta phải bắt đầu đọc kĩ những trang sách mà mỗi người chúng ta do ân phước đã tiếp nhận được trong lòng mình trong những năm tháng hay những thập niên theo đường lối tu tập cực kì giản dị, hiệu nghiệm và hoàn toàn vô giáo điều này. Có phải điều tôi muốn nói là đừng bao giờ đọc những lời khuyên của Bapak, hay không cho phép mình dùng những video/audio của những bài nói chuyện? Hoàn toàn không là vậy.

Đúng ra, đó chỉ là điều phải hiểu rằng Bapak và chúng ta đều có chung một Cội Nguồn, rằng mình phải dựa nhờ vào chính cái Cội Nguồn đó, chứ không vào Bapak. Nếu không được như vậy, sứ mệnh của Bapak trên thế giới sẽ trở nên vô hiệu, nhưng những phụ tá và những kẻ thừa tự như chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm chính yếu cho sự thất bại đó. Nhờ Bapak, chúng ta đã tiếp nhận được một đặc ân kì diệu. Đã đến lúc chúng ta phải cho tâm linh mình trưởng thành, bắt đầu đứng trên hai bàn chân mình, làm phận sự mình cho sự phục hưng tâm linh của thế giới, và đó là điều hiện nay còn cần thiết hơn lúc Bapak ra đi.

C. WCS là...Worse Case Scenario

(mỗi lối chơi chữ: WCS là World Council Subud, Hội đồng Subud Thế giới, trở thành Worst Case Scenario, kịch bản tồi tệ nhất có thể xảy ra)

Điều không thể chối cãi là hiện nay nhiều người cảm thấy có một 'sự bất ổn' trong Subud. Họ cảm thấy như thế nào đó bị thất vọng và vỡ mộng. Họ cảm thấy Subud đang trong thời kì suy sụp, không thực hiện được sứ mệnh của mình.

Trong một chuyến ra hải ngoại vừa rồi, bất cứ nơi nào tôi đến thì hình như không có những tin vui về Subud. Tôi nghe nói tới số hội viên suy giảm và thuộc lớp già. Khi tôi được khai mở ở California, có những nhóm gồm 50 hay 60 người, hiện nay chỉ còn 5 hay 6 người, hay đã đi đâu mất. Có những sự tranh cãi và phân hóa, thiếu vắng hay không có đủ thành phần trẻ. Ở California, anh Emmanuel Williams, tác giả cuốn An Extraordinary Man, viết về một tình trạng có lẽ là điển hình cho điều khá nhiều người đã cảm thấy:

Như tất cả chúng ta đều biết, và như biểu đồ của Hanafi Fraval đã chứng tỏ trong số Sbud Voice

vừa qua, số hội viên ở Mỹ đang suy giảm. Tất nhiên, tất cả chúng ta đã thành những ông hay bà già.

Theo tôi, tìm hiểu xem điều gì đang xảy ra là thích đáng, nếu cái tình trạng suy sụp đó vẫn còn, để chúng ta nên ứng phó làm thế nào.

Xin bạn hiểu rõ điều tôi muốn nói: tuy sự thật là vậy, tôi không mong cho cái tình trạng suy sụp đó tiếp diễn, và đương nhiên là không muốn cho nó tiếp diễn. Nhưng trong trường hợp điều đó quả thực xảy ra, thì dưới đây là một vài vấn đề và kịch bản phải xem xét.

Số hội viên vui lòng và có khả năng lãnh những công việc Subud ở mức địa phương, vùng và quốc gia sẽ tiếp tục suy giảm. Hiện nay, phần đông các nhóm đã không có hội đồng quả trị. Nhiều người chúng ta đã trong nhiều năm làm thủ quỹ, hội trưởng, hay phụ tá nhóm, hoặc vùng hay quốc gia. Làm sao chúng ta có thể chuẩn bị một cách tốt đẹp nhất cho cái thời kì chỉ còn vài hội viên giữ những chức vụ căn bản và hợp pháp? Chúng ta có nên xem xét những thay đổi triệt để trong những cơ cấu hành chánh của mình trong trường hợp thiếu vắng nhân sự?

Càng lúc càng khó có thể giữ những sản nghiệp Subud, hay tiếp tục trả nợ theo đúng hạn kì số tiền vay nợ cho những sửa sang.

Một điều không ai muốn bàn tới mà chúng ta phải nhận thức là sự thiếu hứng thú của những kẻ thuộc thế hệ thứ hai của Subud. Tôi mong cho hội nghị LA sẽ lôi cuốn được một số người trong họ, nhưng vô ích. Họ không đến có lẽ vì phần đông các hội viên Subud còn hoạt động đều thuộc lớp già, tuy điều đó chưa hẳn là một vấn đề.

Tôi không tự cho mình có khả năng giải đáp những câu hỏi đó. Nhưng theo tôi thì những chuyện đó phải được đề cập tới. Tôi không tin điều này là có tinh thần chủ bại nếu suy xét những gì âm thầm có thể xảy ra, để chuẩn bị cách ứng phó. Tôi cũng không tin điều này là đúng nếu nói: "Mọi chuyện đều tùy thuộc Thượng Đế." Tin cậy Thượng Đế nhưng chính mình cũng phải làm gì đó.

Harris Smart (chủ nhiệm của Subud Voice) viết:

Tất nhiên điều này hoàn toàn là thiếu suy xét nếu khái quát hóa tình trạng của Subud. Cũng có nhiều người cảm thấy Subud là cái gì tuyệt vời. Tôi nhận thấy thường thường mức độ vỡ mộng về Subud là điều trực tiếp liên quan tới như thế nào chính mình cảm thấy những gì mình đang làm là tốt hay xấu.

Có những bạn trẻ đang lãnh trách nhiệm, và đương nhiên là tại nơi nào đó trên thế giới Subud đang tiến tới.

Tuy nhiên, trong chuyến đi vừa qua tới những nơi khác nhau và nhận biết được những chuyện này nợ trong chính nhóm mình, tôi thấy điều này là chí lí khi có nhiều người bày tỏ sự thất vọng của họ.

Tất nhiên là có nhiều nguyên nhân cho chuyện đó: ban đầu là sự sụp đổ của những kinh doanh chánh yếu trong thập niên 80, một cú đánh chí tử vào những kỳ vọng của chúng ta về Subud, và có lẽ do đó mà chúng ta chưa hoàn toàn hồi phục.

Nhưng Ibu Rahayu nói gì về tất cả những điều đó?

D. Những gì Ibu Rahayu nói...

Trong những nói chuyện vừa rồi, Ibu Rahayu đề cập tới vấn đề 'những gì nên làm gì cho Subud.' Thường thường giải đáp của bà gồm hai phần: (1) sự phát triển của Subud tùy thuộc Thượng Đế, (2) và điều này là tùy thuộc chúng ta, việc chúng ta trở thành những con người biểu hiện những đức tính mà mình mong ước, thay vì lo nghĩ về 'tình trạng Subud,' như đoạn trích dẫn dưới đây trong buổi nói chuyện ở Yogyakarta, ngày 24 tháng 2 năm nay...

Đối với chúng ta điều này (sự lớn mạnh của Subud) có vẻ thông thường: tuy đã chỉ được 100 năm, có thể nói vậy, nhưng chúng ta chưa thể đem Subud đến cho nhiều người. Tôi nói như vậy là vì có nhiều hội viên thúc ép tôi: "Nếu chúng ta không vận động, khi nào Subud có thể truyền bá? Cuối cùng nó sẽ biến mất?"

'Nếu nó biến mất, cứ để cho điều đó xảy ra. Nó sẽ mọc lên một lần nữa.' Tôi nói [cười]. 'Đó là ý Thượng Đế, chúng ta không thể ép buộc.'

Trong trường hợp của tôi, nhiều người coi tôi là hội viên thâm niên nhất trong Subud. Nhiều người lấy làm vui mừng về điều đó, nhiều người

khác thì không. Khi tôi nói với họ là 'Đừng vận động cho Subud,' họ nghĩ tôi...

[Họ nói]: 'Tại sao chúng luôn phải làm theo những gì Bapak nói? Chúng ta đã phát triển, chúng ta có linh hồn của chính mình; chúng ta phải truyền bá Subud.' Một vị trong họ nói: 'Nếu Ibu không đồng ý cho thay đổi, Subud sẽ không tồn tại thêm được 10 năm nữa.'

Đó là điều mà một vị trong họ nói. Vị đó là một người Mỹ. Vị đó vẫn còn sống. Tôi còn bức thư của vị đó. [Cười.]

Tôi nói với vị đó: 'Quyền năng của Thượng Đế định đoạt mọi chuyện. Nếu Thượng Đế muốn cho Subud không còn tồn tại, thì cứ để cho điều đó xảy ra – nếu đó quả thực là ý Thượng Đế. Tuy nhiên, không ai có thể cho biết hay tiên đoán khi nào Subud sẽ không còn tồn tại.'

Vị đó nói: 'Nếu chúng ta không làm những gì thay đổi Subud, Subud sẽ không còn nữa trong 10 năm.' Nếu là vậy thì chúng ta phó mặc chuyện đó cho Thượng Đế. Subud tồn tại nhờ Thượng Đế. Nếu nó không còn nữa, chúng ta phó mặc cho Thượng Đế.

Thực vậy...Do đó mà tôi luôn thận trọng khi...Tuy không có một chức vụ chính thức nào trong Subud nhưng tôi cảm thấy mình phải thận trọng với những hội viên Subud như vậy. Tôi nói với vị đó: 'Nếu muốn vận động cho Subud, anh phải là một người đáng tin. Anh hãy trước hết nhìn

vào chính mình, nhìn vào tình trạng của Subud. Chúng ta đã là những người tốt? Chúng ta đã đạt được một mức độ toàn thiện nào đó để cho những người khác thấy được, để là gương mẫu cho những người không trong Subud?'

Thực tế chúng ta chưa được như vậy. Nhiều hội viên vẫn chưa thể làm được những gì mà Thượng Đế đòi hỏi. Nhiều người vẫn còn lâu mới là điều mà chúng ta gọi là susila, budhi và dharma.

Các anh chị em phải bắt đầu trở thành như vậy. Đừng đợi cho tới lúc mình chết, như vậy thì quá muộn. Không ai có thể thấy trước được. Các anh chị em sẽ không thể vận động cho Subud một khi đã như vậy, có đúng không? Như vậy để làm gì?

Vậy nên, thưa các anh chị em, sự sống còn và tiêu vong của Subud, hay nguyên nhân khiến nó tiến bộ, là điều tùy thuộc mỗi người chúng ta. (Yogyakarta 24 tháng 2 năm 2012)

Cùng một đề tài, nhưng có lẽ nói thẳng hơn, là buổi nói chuyện cho WSC tháng 6 năm nay.

Thưa các anh chị em, bởi hoàn cảnh và tình cảnh tiến triển với thời gian, nên đương nhiên chúng ta phải đối phó với những thay đổi. Hậu quả là một vài hội viên đã hỏi: đây cũng là lúc thay đổi cho Subud? Tuy nhiên, như chúng ta đã biết, trước khi ra đi, Bapak đã đặt những nguyên tắc và khuôn khổ mà chúng ta cần cho phương diện tổ chức và tâm linh. Lịch sử cho chúng ta biết, lịch sử của các tôn giáo, khi có thay đổi, những thay đổi đó khiến cho sự thống nhất của cái tôn giáo nguyên thủy bị sút mẻ. Hậu quả là khi có những thay đổi đó, có những tư tưởng khác nhau từ một tôn giáo độc nhất, khiến cho các giáo đồ không thống nhất trong sự phụng thờ Thượng Đế.

Vậy nên, thưa các anh chị em, trừ phi điều này là tối cần thiết, việc gì phải thay đổi? Những nguyên tắc và khuôn khổ của Bapak không cần phải thay đổi. Nhưng, có lẽ vậy, những cái đó cần phải có thêm, tùy theo hoàn cảnh. Chúng ta có thể thay đổi những lời khuyên của Bapak tới mức nào? Những lời khuyên đó – khi tiếp nhận, Bapak tiếp nhận được do Thượng Đế – có thể nói là những gì do Thượng Đế.

Thế nên, nếu chúng muốn có một sự thay đổi, thì sự thay đổi đó phải đề nghị và bàn luận tại Hội nghị Thế giới. Điều này sẽ khiến cho tư lợi không thể hoành hành, bởi sự thay đổi đó có thể chỉ do những quan niệm vì quyền lợi của một phe phái nào đó, hay một cá nhân nào đó muốn chúng tỏ thành tích của mình. Bởi những quyền lợi đó, chúng ta phải nhận thức được rằng những quan niệm đó có thể chỉ là kết quả của trí óc một người nào đó. Như vậy, những quyền lợi đó không thể tồn tại sau lúc chết. Sau cái chết, tư lợi sẽ không giúp cho tình cảnh của mình tại thế giới bên kia; chúng ta không thể đem cái đó qua bên của sự sống sau cái chết.

Do đó mà chúng ta phải thận trọng. Đừng hấp tấp thay đổi cái này cái nọ – những nguyên tắc Bapak đặt ra – những gì các anh chị em coi là không hợp thời. Để theo kịp thời đại, các anh chị em nghĩ mình có thể thay đổi những điều khiến cho nhanh chóng, những điều mình nghĩ chắc chắn là đúng.

Ngoài chuyện đó ra, nhiều người đã hỏi tôi: 'Đây không là lúc chúng ta vận động cho Subud hay sao?' Trả lời câu hỏi đó, tôi hỏi ngược lại những ai đã hỏi: 'Quý vị muốn vận động cho Subud. Quý vị đã chứng kiến được tình trạng của Subud ứng hợp với biểu tượng của Subud? Nếu muốn đi khắp nơi rao truyền Subud là cái gì tốt đẹp, Subud là thế này thế nọ, Subud sẽ khiến đời mình trở nên dễ dãi hơn, và vân vân, tôi hỏi quý vị: Subud đã đạt được những điều đó? Tất cả những

người Subud đều là những người tốt? Những người Subud đã tiêu biểu được cho những tính chất biểu tượng của mình là susila, budhi và dharma?"

Vậy nên, thiên hạ hời hả làm như vậy, vì họ muốn thành công nhanh chóng, vì họ lo lắng, có lẽ vậy, nhiệm kỳ của mình sẽ chóng hết, hay vì những gì khác. Hậu quả là họ tin rằng nhờ tuyên truyền người ta sẽ biết đến Subud.

Thiên hạ đã hỏi Bapak điều đó, và tôi tin chắc là Bapak cũng đã trả lời y như vậy. Lấy một ví dụ của một kẻ buôn bán một loại thảo mộc là thuốc thang. Kẻ đó tuyên bố thế này thế nọ, nhưng tình trạng của chính mình lại khiến cho những tuyên bố đó trở nên thiếu căn cứ.

Subud cũng y như vậy. Nếu muốn vận động cho Subud, mỗi người chúng ta phải trước hết chuẩn bị cho chính mình. Đừng cho là mình sẽ trở thành một con người tốt chỉ bằng cách vào Subud. Cho tới nay chúng ta chỉ là những kẻ muốn trở thành một con người tốt; chúng ta muốn trở thành một người với những đức tính susila, budhi và dharma. Đừng quên điều này, Subud đã tồn tại gần được một thế kỉ. Một thế kỉ là 100 năm. Cho tới nay Subud đã lâu đời rồi. Vậy, tại sao vẫn còn những người hời hức cho việc đó? Không phải mọi người, mà chỉ là một vài người, độ vài chục người, chắc vậy.

Vấn đề không phải tất cả những ai vào Subud đều muốn phụng thờ Thượng Đế. Có những người vào là vì họ đau ốm nên muốn được lành bệnh; có những người muốn kiếm công ăn việc

làm; những người khác thì muốn kiếm vợ và vân vân. Vậy, đó chính là vấn đề, điều chúng ta còn thiếu thốn. Thế nên, đừng tuyên bố những gì thiếu thực tế, khi chúng ta chưa sẵn sàng; chúng ta vẫn còn đang trên đường mà chưa tới đích.

Victoria Fatina

E. Cửa một hội viên

Nhiều người chúng ta là những kẻ kì cựu dày dạn sương gió của 30, 40 hay 50 năm. Chúng ta đã tập trung quá nhiều vào những vấn đề, những tổn thương và thất bại của cá nhân và tập thể? Chúng ta còn nhớ lại được điều này là như thế nào khi lần đầu mình gia nhập? Chúng ta đã cảm kích như thế nào vì đã tìm thấy con đường của mình? Chúng ta đã hy vọng như thế nào? Một hội viên mới ở California làm chúng ta nhớ lại...Victoria Fatina viết...

Các anh chị em Subud thân mến,

Người ta yêu cầu tôi chia sẻ một vài cảm tưởng theo khả năng của một hội viên mới. Trước hết, điều tôi xin được nói là khi nghĩ tới sự việc thậm chí còn có Subud trên cái thế giới này, tới điều latihan là một ân huệ tuyệt vời, tôi vô cùng cảm kích và vui mừng.

Cho tới nay ngay cả sau khi được khai mở chỉ khoảng

4 tháng, tôi vẫn còn cảm thấy việc nghiệm được latihan là phép màu của chính mình, mình đã may mắn là latihan đã đi vào đời mình. Người dẫn tôi vào Subud là anh Burhan Gebhart, một người Đức ở Bay Area dạy phép tu dưỡng sức khoẻ gọi là Inner Alignment. Phép tu dưỡng đó là một trải nghiệm sâu sắc đối với tôi, và có cái gì đó đặc biệt ở năng lực và cặp mắt của Burhan và bà xã anh là Arifah.

Gặp họ thường xuyên, nên tôi bắt đầu nhận thấy thế như thế nào mình đã thích thú cùng họ tới trụ sở Subud. Tôi cũng nhận thấy là mình cảm thấy tâm hồn mình đang lớn mạnh, mình vui sướng và phấn khích, khi càng lúc càng biết nhiều hơn về latihan.

Tôi lấy làm cảm kích là mình được từ từ dẫn nhập, không chỉ bởi vì trí tuệ mình hiểu được nhiều hơn về latihan, mà còn vì đang bắt đầu cảm thấy trong nội tâm cái đó là gì, và đó là điều khiến tôi cảm thấy rất vui mừng và phấn khích: tôi cảm thấy rút cuộc thì mình đã tìm thấy điều mình đang đi tìm. Cái đó có được một cách tự nhiên, nhưng đồng thời cũng là cái gì kì diệu khó có thể tin. Tôi như phát hiện được một báu vật và một bí ẩn kì diệu, và đồng thời cảm thấy rất phấn khích là mình đã tiếp nhận và có được trong đời mình.

Tôi cảm thấy tìm thấy latihan là sự đáp ứng của những cầu nguyện trước đây rất lâu, điều mình không ngờ được là có thể có. Trong những tháng trước khi biết tới Subud, tôi đã cầu xin Thượng Đế giúp mình trở nên cương quyết hơn để có đầy đủ khả năng trở thánh chính mình. Theo nhiều cách, tôi biết được latihan là sự đáp ứng cho những cầu nguyện của mình, cho điều mình đã tìm kiếm từ lâu.

Tôi vẫn còn kinh ngạc vì ân huệ của Thượng Đế khiến phải cho là mình đã may mắn. Thực vậy, Thượng Đế thật cao cả. Có thể đứng tại một không gian để quy thuận và hoàn toàn tin cậy vũ trụ, có thể buông thả tất cả những căng thẳng của đời sống hằng ngày, khiến thông giao được với vũ trụ, với cái bản ngã siêu đẳng của mình và với những người khác, đó là một ân huệ và là điều khiến phải biết ơn Thượng Đế là đã giúp đỡ mình theo nhiều mức độ.

Tôi mong sẽ có nhiều người nghiệm được cái đó, bởi nó thay đổi được tất cả, và thực vậy có thể thay đổi được cả thế giới. Tháng 5 này tôi may mắn được dự Hội Nghị California. Thật thú vị là chung quanh mình có cái năng lực tập thể đó trong vài ngày và gặp được nhiều nhân vật hết sức đặc biệt. Tôi thực sự nhận thấy nơi đó có một tình thân trong gia đình, và thấy chính mình cũng được nhiệt liệt chào đón.

Cuối tháng này tôi sẽ tới Âu Châu trong một thời gian, và mong mình sẽ gặp được tại đó nhiều anh chị em Subud hơn. Thật vui thú và khiến an ủi thấy mình là thành phần của một cộng đồng toàn cầu gồm những người có thể hiểu được và chia sẻ khía cạnh tâm linh của cuộc sống! Tôi rất cảm kích về tình bạn và sự dẫn dắt của các hội viên tại trụ sở Subud Palo Alto và nơi đây tại California. Tôi cảm thấy tiếc là không có họ bên cạnh khi tôi ra đi.

Tóm lại, tôi xin được cảm tạ tất cả những ai đọc bài này, những người đã xả thân cho khía cạnh tâm linh của cuộc sống để đem cái đuốc sáng này vào thế giới, và chính họ cũng là cái đuốc sáng đó. Con đường tu tập này không dễ theo vì đòi hỏi sự tận tâm để duy trì nó trên cái thế giới hiện nay của chúng ta. Nhưng tôi tin chắc các bạn đã nhận thức được điều này là chúng ta đã may mắn vì được cái đặc ân kì diệu đó trong đời mình!

Tôi tin đó là điều khiến cho latihan đến với chúng ta ngay lúc này của lịch sử hiện đại, và theo tôi thì đó là một dấu hiệu tốt lành! Tất cả chúng ta đều là những người cầm đuốc sáng, và tôi

cảm tạ các bạn đã đem được sáng đó vào cái thế giới để thiên hạ đừng quên tình thương và ân huệ của Thượng Đế. Xin chúc cho tất cả các bạn được an lành và mong sẽ được gặp lại các bạn nơi nào đó trên đường đời!

Victoria Farina

Những ý nghĩ của mình ảnh hưởng tới mình ra sao?

Minh Thần dịch

từ *Subud Voice* July 1996 của **Prio Hartono**

Những ai được khai mở mà tâm linh trở nên nhạy cảm, họ không chỉ nhạy cảm đối với những hồn ma, mà ngay cả với những ý nghĩ. Nếu bạn nghĩ tới một kẻ nào đó, mà kẻ bạn nghĩ tới lúc đó bị nhức đầu, thì bạn cũng bị nhức đầu.

Do đó mà bạn học được từ kinh nghiệm là mình không nên nghĩ xấu về những người khác. Nếu bạn nghĩ xấu về người khác, bạn sẽ đem những cái xấu xa của họ vào mình. Tất nhiên ai cũng có phần tốt và phần xấu. Nếu bạn nghĩ xấu về một kẻ nào đó, thì ngay lúc đó cái bề xấu của tính tình, hay cái ảnh hưởng xấu của kẻ đó, sẽ nhập vào bạn, và tất nhiên là bạn đã khiến mình bị ô uế.

Nhưng nếu nghĩ tốt về ai đó, thì ngay lúc đó cái bề tốt của kẻ đó sẽ lập tức nhập vào bạn, và bạn sẽ cảm thấy thoải mái.

Sau khi có cái kinh nghiệm đó, tất nhiên người ta trở nên thận trọng hơn mà không bàn tán những chuyện tầm phào. Bởi nếu không nhận thức được hậu quả, bạn sẽ mở một cánh cửa cho những gì xấu xa nhập vào. Do đó mà nếu cảm thấy cái tốt đẹp của một kẻ nào đó, thì kẻ đó sẽ có một hành động tương ứng.

Nếu thương mến ai đó, tuy kẻ đó không ở gần mình, thì người đó cũng sẽ cảm thấy như vậy, bởi tuy không nhìn thấy được, sự thật thì có yêu và ghét. Khi tức giận, bạn cảm thấy nóng nực, bạn không còn biết trời đất là gì, có thể nói vậy. Yêu và ghét là những rung động.

Tương lai của sinh đẻ có kế hoạch

Minh Thần dịch
từ *Subud Voice August 1994*

Tháng 7 và 8 trong tờ Subud USA Life, anh Jim Holland viết một bài về những thông điệp của Đức Mẹ ở Medjugorje và những nơi khác. Anh đề cập tới những 'trùng phạt' là những tiên tri về một tương lai không xa của nhân loại. Dưới đây là vài điều trích diễn:

"Kể từ năm 1981, một số người trên khắp thế giới cho là họ linh thị được những lời nói, những gì được viết, không những bởi Đức Mẹ, mà còn bởi ngay cả Chúa GiêXu. Một vài người khiến đáng tin hơn những người khác, có thể nói vậy. Tôi thiếu thì trong Subud chúng ta có một khả năng đặc biệt khiến 'thấy rõ được.'

"Về những 'trùng phạt' tôi còn nhớ là mình đã có lần hỏi Bapak tình trạng sinh đẻ có kế hoạch như vậy là có đúng không, xét theo sự gia tăng nhân số của nhân loại. Bapak đáp: 'Hãy tiếp nhận. Hiện

nay nhân số của thế giới là bao? Trong X năm nữa nhân số sẽ là bao?' Sự tiếp nhận là trong X năm nữa nhân số của thế giới sẽ suy yếu, khiến cho vấn đề sinh đẻ theo kế hoạch sẽ không đặt ra. Nhưng X là bao lâu? Tôi không biết. Thực sự, tôi cũng không muốn biết."

Bapak: "Nên nhận thức được tình trạng của thế giới..."

Minh Thần dịch
từ *Subud Voice March 2003*

Ngày 25 tháng 7 năm 1984 ở Cilandak cuối cùng chúng tôi được làm trải nghiệm với Bapak.

Bapak nói là chúng tôi cần phải có khả năng cảm nhận được tình trạng của thế giới, ý thức được qua quyền năng và uy quyền của Thượng Đế trong toàn bộ chân tâm mình, không chỉ trong các cử động.

Bapak yêu cầu chúng tôi tiếp nhận tình cảnh của những người ở Iraq, Iran và Lebanon. Sự tiếp nhận đó cho thấy có tai biến: đau khổ, tuyệt vọng, đau đớn, giận dữ, đau buồn. Trải nghiệm được lặp đi lặp lại. Những người nữ ra về vì cường độ trải nghiệm của phái nam, đã phải ngạc nhiên khi trong đêm kể tiếp Bapak yêu cầu họ tiếp nhận y như vậy.

Bapak nói rằng mình làm vậy là khiến "chúng ta trở thành những người ý thức được tình cảnh của thế giới, và thực sự thông cảm và hiểu được những gì đang xảy ra và những gì thiên hạ chung quanh mình cần có. Kết quả đó không chỉ là những tin tức của báo chí, mà là những gì đang xảy ra khiến chúng ta phải quan tâm tới. Điều này không là những gì mà mọi người không màng tới mà cứ để cho xảy ra.

"Vây, hiển nhiên chủ đích của latihan kedjiwaan là khiến chúng ta có khả năng cảm nhận được những gì không là cảm xúc của mình, nói cách khác là có một sự hiểu biết về cuộc sống của con người. Chỉ nhờ sự hiểu biết đó mà người này có thể sống trong cảnh hòa bình với người kia, quốc gia này với quốc gia kia, khiến có sự thông cảm lẫn nhau.

"Thế nên, với latihan kedjiwaan chúng ta có thể làm tròn bổn phận làm người của mình, tức là thương mến những người khác. Cùng với bổn phận thương mến những người khác là bổn phận không coi latihan kedjiwaan là của chính mình, mà của cái xã hội rộng lớn của nhân loại.

"Đó đúng là Ý Thượng Đế – việc chúng ta có khả năng giúp đỡ những người khác, dù người đó là bất cứ ai, do kết quả của việc chúng ta có thể cảm nhận được tình cảnh của họ. Cốt yếu là người này có thể có những hành vi tỏ lòng nhân ái đối với người khác. Việc này không khác với điều được gọi là lailatul qodar mà chúng ta có thể tiếp nhận được sau khi trai giới được 20 ngày. Bởi trong cả hai trường hợp đó, chúng ta được quyền năng của Thượng Đế dạy cho cách giúp đỡ nhau như thế nào, khiến cái thế giới này có thể thực sự trở thành một nơi chốn thịnh vượng và thanh bình.

"Thế cho nên, đây là trách nhiệm của chúng ta: truyền bá sự sống này, điều chúng ta tiếp nhận được, cho những người khác để chính chúng ta có thể sống trong một thế giới thanh bình."

Tìm được việc làm thích hợp

Diễm Phúc dịch

từ Subud Voice 11/ 2017 Belinda Brazier (Vienna, Áo)

Hiệu sách ở phố cổ Vienna (ảnh của Belinda Brazier)

Sau 12 năm làm việc ở Phi trường Vienna cho Hãng Hàng Không Áo và Hãng Hàng Không El Al Israel, cuối cùng tôi rời khỏi chi nhánh này để tìm một công việc mới.

Vào một kỳ nghỉ cuối tuần mưa gió trong tháng mười một, vài tuần sau khi tôi rời xa cuộc sống ở phi trường của mình, tôi tình cờ tìm thấy mấy bộ đồ đồng phục còn lại trong tủ quần áo của mình. Những bộ đồng phục đó của Hãng Hàng Không, và tôi phải trả lại cho Hãng càng sớm càng tốt. Lúc đó, tôi đang làm một công việc thời vụ ở một cái chợ bán hàng hóa phục vụ cho lễ Giáng Sinh ở Vienna. Đến thứ hai tuần tới, tôi đi đến văn phòng của Hãng El Al ở phi trường để trả mấy bộ đồng phục cho họ. Ở đó, tôi gặp và trò chuyện vui vẻ với một trong những người bạn đồng nghiệp cũ của mình về công việc và tương lai không chắc chắn của tôi.

Trên đường trở về thành phố, tôi không bắt kịp chuyến xe lửa tôi đã

dự tính để về nhà, nên tôi đành phải chờ chuyến kế tiếp. Tôi về đến trung tâm Vienna vào giờ tan sở, và tôi tình cờ gặp bạn trai của tôi cũng vừa ra khỏi cơ quan sau khi xong việc. Ban đầu, anh ấy muốn mời tôi đến một quán trà truyền thống của Nhật Bản. Chúng tôi dự định sẽ xuống ở vài trạm dừng của tàu điện ngầm. Mặc dù dự tính như vậy, sau khi đã lên ngồi trong toa tàu điện rồi, tàu không thể chuyển bánh được vì bị trục trặc kỹ thuật. Mọi người phải rời khỏi tàu điện.

Lúc đó, chúng tôi quyết định ở lại khu đó và ăn tối ở một trong những nhà hàng Á châu ở đó. Thông thường, chúng tôi sẽ đến quán rượu Sushi ưa thích của mình, nhưng có một nhà hàng mới mà chúng tôi chưa đến ăn thử.

Sau khi ăn xong, một người bạn của chúng tôi tình cờ xuất hiện. Cô ấy bảo chúng tôi ở lại thêm một chút nữa để cùng ăn với cô ấy, mặc dù tôi và bạn trai tôi đã ăn xong rồi. Cô ấy cũng bảo chúng tôi chờ một người bạn của cô ấy sắp đến. Vì thế, chúng tôi ở trong nhà hàng lâu hơn dự định ban đầu, ở đó chúng tôi chuyện trò với nhau sau khi ăn xong sẽ làm gì. Cuối cùng, chúng tôi quyết định đi xem phim ở một trong những rạp chiếu phim gần đó, mặc dù ngay lúc đó chúng tôi chưa xác định rạp chiếu phim nào, tất cả những rạp đó đều nằm trong khoảng cách gần có thể đi bộ tới được.

Cuối cùng, hai chúng tôi chia tay mấy người bạn rồi đi về hướng rạp chiếu phim mà chúng tôi đã chọn, và trên đường đi đến đó, bất giác chúng tôi thay đổi lộ trình. Một trong những thói quen của tôi là thích khám phá những đường phố khác nhau, đặc biệt là ở phố cổ Vienna giống như mê cung, nơi đó bạn có nhiều cách lựa chọn để đi đến điểm đến cuối cùng của mình.

Bỗng nhiên, thật bất ngờ, tôi muốn băng ngang qua một quảng trường cổ xưa gần đó, nơi đây có một ngôi nhà thờ cổ kính. Từ nơi này chỉ cần đi đường vòng xa hơn một chút là đến rạp chiếu phim. Quảng trường này dẫn đến một con đường có một hiệu sách cũ bán những quyển sách đã qua sử dụng dành cho bậc đại học. Cách đây hơn 15 năm, tôi cũng đã từng làm việc ở hiệu sách này vào khoảng thời gian trước lễ Giáng Sinh (Mùa Vọng).

Lúc đó là vào khoảng 8:30 tối và chúng tôi vẫn còn nửa tiếng đồng hồ trước khi bộ phim bắt đầu. Đúng lúc chúng tôi đi ngang qua hiệu sách thì người chủ cũ của tôi bước ra bên ngoài cửa hàng. Bà ấy đang rất cần một nhân viên mới để trông coi quầy sách về đề tài quân sự. Vừa gặp lại tôi, bà ấy đề nghị tôi làm công việc này ngay. Cuối cùng thì bây giờ tôi rất hạnh phúc khi làm tốt công việc này.

Mọi chuyện xảy đến với tôi ở đúng nơi này vào buổi chiều và tối hôm đó. Tôi tin chắc rằng công việc này là một món quà của Thượng Đế ban cho mình, mặc dù đa số khách đến đây mua sách đều say sưa tìm hiểu về chiến tranh cùng với những nỗi khổ đau và tác động ảnh hưởng do chiến tranh mang đến.

Lúc nào cũng vui vẻ hạnh phúc

Diễm Phúc dịch

từ *Subud Voice* 11/ 2017 - Anthony (Tony) Bright-Paul

Trước khi tôi đi ngủ, cho dù tôi đang làm bất cứ chuyện gì khác, hay cho dù có trễ bao nhiêu đi chăng nữa, tôi vẫn thích đọc quyển "Những câu trắc nghiệm của Bapak" (do Sampson Rheams biên soạn) - đó là quyển sách mà tôi yêu thích nhất. Tôi không đọc nhiều, vì luôn luôn lúc nào cũng có một đoạn khiến tôi chú ý. Cách đây mấy đêm, tôi đang đọc câu trắc nghiệm số

10 ở trang 194, ở đó Bapak trắc nghiệm với anh A: "Sự hướng dẫn của Thượng Đế dành cho con trong đời sống hàng ngày của con như thế nào?"

The author and wife on an anniversary jaunt to London

Câu trắc nghiệm này khiến tôi phải suy nghĩ. Sự hướng dẫn của Thượng Đế dành cho tôi trong đời sống hàng ngày của tôi như thế nào? Và khi tôi nghĩ về điều này, bỗng dưng tôi nhận ra cách tôi tiếp nhận sự hướng dẫn của Thượng Đế đối với những chuyện bình thường nhỏ nhặt nhất, cũng như những chuyện quan trọng. Bapak nói với anh A: "Con giống như mù lòa trước sự hướng dẫn của Thượng Đế trong cuộc sống hàng ngày."

Tôi và Eileen (vợ tôi) sắp chuyển nhà, hay ít ra là chúng tôi hy vọng mình sẽ chuyển nhà. Chúng tôi đã bán căn nhà đang ở của chúng tôi và mua một ngôi nhà gỗ một tầng ở Devon được xây ở một chỗ đất cao, từ dưới đất lên đến cửa ra vào trước nhà là 18 bậc thềm. Bên trong ngôi nhà còn nguyên vẹn, không có chỗ nào trầy trụa, sứt mẻ hay hư hỏng cả, ngôi nhà này của một cặp vợ chồng lớn tuổi, họ đã sống ở đó gần 50 năm. Ngôi nhà này chỉ mới là ngôi nhà thứ ba mà chúng tôi đi xem để chọn mua, và trong một giờ đồng hồ, chúng tôi quyết định hỏi mua, hai ngày sau thì chủ nhà đồng ý bán. Vì thế, chúng tôi bán nhà cũ và mua nhà mới, nhưng mọi việc chỉ xảy ra khi những hợp đồng mua bán nhà được ký kết, và đôi vợ chồng lớn tuổi đó tìm được một căn hộ chung cư để chuyển đi.

Thật khó để kể chi tiết mọi chuyện xảy ra như thế nào, con gái chúng tôi là Lisa đã năn nỉ chúng tôi để cháu đến nhà chúng tôi đón vợ chồng tôi chở đi xem nhà mới rồi sau đó đưa chúng tôi về lại nhà chúng tôi như thế nào. Thật sự thì nhà mới của chúng tôi chỉ cách nhà của vợ chồng Lisa chưa tới 10 phút lái xe.

Sau khi chở chúng tôi về nhà cũ ở Farnborough, vợ chồng Lisa ở chơi với chúng tôi một lúc, Jerry (chồng của Lisa) vào nhà để xe để dọn dẹp đồ đạc. Nhà xe chứa đầy đồ đạc trong 43 năm chúng tôi sống trong ngôi nhà này. Từ trước đến giờ, chúng tôi chưa bao giờ thấy nhà xe trống chỗ được phân nửa với những đồng đồ đạc được sắp xếp gọn gàng. Bây giờ bạn có thể nói: "Đây là sự hướng dẫn của Thượng Đế hay sao?" hay đơn giản là người trong gia đình giúp đỡ lẫn nhau? Nhưng tôi có cảm giác đó là sự hướng dẫn của Thượng Đế - có một điều kỳ diệu khi mọi chuyện diễn ra theo cách này.

Lúc này, gác mái của nhà tôi cũng chứa đầy đồ đạc mà tôi không thể bắc thang để leo lên đó và chui qua những thanh rui mè ở mái nhà được nữa. Tình cờ tôi thấy một nhóm mấy anh công nhân đang đào đường để lắp đặt những ống nước khổng lồ. Tôi đã quan sát họ khi họ đang làm việc và họ đến trước cửa nhà tôi để uống nước và đôi khi tôi pha nước mời họ. Nhà họ ở miền Tây nước Mỹ, gần Chippenham, cách nhà tôi khoảng hai giờ lái xe. Họ luôn luôn đến bắt tay tôi, thật sự anh công nhân lớn tuổi nhất trong nhóm tên là Steve có lần đến ôm tôi - thật vui vẻ. À, thấy họ làm việc vào một ngày chủ nhật là ngày nghỉ lễ của ngân hàng, tôi đã mời cả bốn công nhân đó vào trong khu vườn nhà tôi và mời họ uống nước và ăn bánh nướng nhân thịt và khoai tây. Sau đó, tôi hỏi anh George và anh Joe xem hai anh có thể giúp tôi dọn dẹp gác mái của nhà tôi được không. Ồ, được thôi, không có vấn đề gì! Mấy cái khung giường cũ, những cái máy hát cũ và tất cả mọi thứ khác được họ chuyển xuống. Khi tôi lấy mấy tờ 10 đô la ở trong túi ra định đưa cho anh công nhân trẻ thì anh Steve bảo tôi: "Anh cất tiền vô đi." Ngay cả khi Eileen, vợ tôi, nài nỉ họ nhận tiền công, họ cũng không lấy đồng nào cả mặc dù họ đã bỏ công sức giúp chúng tôi rất nhiều.

Trước khi tôi đi ngủ tôi có thể trác nghiệm một điều gì đó. Tôi phải nói với các anh chị em rằng tôi không giỏi trác nghiệm mặc dù tôi cũng tiếp nhận được nhưng tôi không biết những điều đó nghĩa là gì. Nhưng tôi không quan tâm vì sau đó tôi thường ngủ ngon. Vì thế, tôi không thể nào cưỡng lại được việc trác nghiệm về sự hướng dẫn của Thượng Đế. Tôi không hiểu gì về kết quả của những lần trác nghiệm như thế ngoại trừ chuyện tôi luôn cảm thấy vui sướng, hạnh phúc.

Bây giờ, lá thư này tôi viết cho những huynh đệ đã nhiều tuổi, những người có lẽ không còn đủ sức đến nhóm để tập latihan nữa, bởi vì lái xe vào ban đêm trở thành chuyện khó khăn - thực tế là chuyện lái xe đã trở nên nguy hiểm hơn. Vì thế, vào buổi sáng, khi tôi thức giấc và đi vào nhà vệ sinh, hầu như tôi thường cảm nhận được latihan khi tôi đang ngồi trên bồn cầu! Thật đấy. Tôi đi xuống lầu và bật máy rửa chén lên, đặt ấm nước lên bếp để nấu nước rồi đi vào nhà xe để tập latihan. Tôi rất may mắn vì ngôi nhà của chúng tôi ở một nơi vắng vẻ, hẻo lánh vì chúng tôi ở

bên cạnh một dòng suối nên tôi có thể ca hát hay đọc kinh cầu nguyện hay chuyển động xung quanh khiến lòng tôi hân hoan vui sướng.

Bây giờ, một số người bạn tốt của tôi như bác sĩ Rachman và thậm chí cả chị Mardiyah Tarantino ở California xa xôi cũng khá quan tâm về việc tôi tập latihan một mình hầu như mỗi ngày. Tôi không tập đến nửa giờ như thường lệ mà tôi chỉ tập đến khi latihan tự ngừng lại. Ngoài ra, tôi thỉnh thoảng khởi sự latihan bằng câu nói "Thượng Đế Vĩ Đại", nhưng có những lúc tôi cũng vào tiếp nhận latihan ngay mà không cần tịnh tâm như thường lệ và latihan cứ thế tự nó diễn ra. Việc khởi sự latihan như thế nào vào mỗi sáng sớm hơi phụ thuộc vào đêm trước đó và việc tôi cảm nhận latihan ngay khi tôi vừa thức dậy.

Một chuyện khác cũng kích thích trí tò mò của tôi là cách Bapak tự trải nghiệm chính bản thân Người về cách đi đứng, cách ngồi xuống và thức dậy bằng linh hồn của Người - rõ ràng là người đã liên tục trải nghiệm như thế trong một thời gian dài và dường như cảm thấy rất hài lòng với bản thân mình về điều đó và nói rằng đó là một sự xoa bóp rất dễ chịu. Tất nhiên, “người bạn chân thành của các anh chị em” phải thử làm những trải nghiệm này. Khi tôi đậu xe ở bãi đậu xe để đi bộ đến siêu thị, tôi thử trải nghiệm: “Con có thể đi bộ bằng linh hồn của con được không?” Dĩ nhiên, tôi đã không đi được bằng linh hồn của mình. Khi tôi đang xem truyền hình, tôi thường cảm nhận latihan đột khởi. Vào những lúc khác, thật sự tôi bất chợt nhận được latihan khi đang xem một trận đấu quần vợt tuyệt vời, tôi cũng thử vừa tiếp tục xem trận đấu và để ý xem mình có thể tiếp tục nhận được latihan nữa hay không.

Hãy tin tôi, tôi không phải là người có thể thấy được những loại ánh sáng kỳ diệu hay đi xuyên tường hoặc rời khỏi thể xác của mình hay bất cứ điều gì siêu nhiên như thế. Tôi chỉ là một hội viên Subud bình thường và tôi giữ liên lạc với một vài người bạn cũ của mình.Ồ, vâng, tôi cố gắng tiếp nhận và tôi cũng đạt được một số kết quả cho dù tôi không hiểu, nhưng có một điều tôi có thể hiểu được là ngay cả khi tôi lo lắng đến phát bệnh vì một số vấn đề trong cuộc sống, thì việc trải nghiệm này làm cho tôi lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.

Với Ibu tại vườn Golden Gate

Minh Thần dịch
của **Husain Chung** trong God the Therapist

Có một mùa hè mà tôi luôn còn nhớ là lúc tôi may mắn được lái xe chở Bapak và Ibu đi qua San Francisco trong chiếc xe cũ xưa có ngăn riêng xếp hành lý của mình, để tới vườn Golden Gate. Nhưng có chuyện không may là bộ tản nhiệt của xe bị trục trặc. Ibu nhận xét: "Look, smoke and water on window – car in trouble, yah?" (Coi kia, khói và nước, xe có vấn đề).

Muốn chúng tỏ mình rất bình tĩnh, tôi nói để cố gắng trấn an Ibu bằng cách cho kính chắn gió chạy: "Không sao, Ibu, đó là sương mù buổi sáng của San Francisco." Bapak hiểu rõ hơn nên cười vì sự cố gắng vô ích của tôi để lừa bịp Ibu. Đột nhiên, bộ máy tản nhiệt nổ tung, nước nóng của nó bắn vọt lên.

Cười khúc khích như tiếng chim bồ câu, Ibu vỗ bả vai mắt húng của tôi. "See, now you all hot steam mad, you good funny Chinaman," (Thấy chưa, anh bạn Ba Tàu tốt bụng vui tính, bây giờ tất cả hơi nước trở nên điên loạn) tiếng cười bà nghe trong như tiếng bạc,

khiến tôi tức khắc không còn quan tâm tới tình trạng khủng hoảng của chiếc xe mình, và mọi người đều cùng nhau cười. Ibu bắt chước lối nói vùng California của tôi: "No pablum, ya?" (Không còn ba xạo được nữa chứ?). Không có gì đáng ngạc nhiên là các phụ nữ luôn muốn được bên cạnh bà. Tôi thấy chuyện này là chẳng sao hết, nếu được nằm co tròn trong lòng bà.

Ibu Siti Sumari

Minh Thần dịch
từ *Subud Voice* September 2017

Ibu đã làm rất nhiều cho chúng ta

Ibu đã làm rất nhiều cho chúng ta. Các phụ nữ tới thăm bà lúc khoảng 9 giờ rưỡi sáng, nhưng nếu Cilandak có nhiều khách, họ sẽ đến trong lúc buổi sáng.

Ibu thường nghe những băng thâu nhạc gambang của Bapak. Thường thường thì bà yêu cầu một vài phụ nữ tập latihan với mình. Trí nhớ của Ibu rất dai và rõ rệt, cảm năng bà rất sâu sắc. Bà to lớn – to lớn tới nỗi hình như có thể bao gồm nhiều phụ nữ thành một người duy nhất.

Có một Ibu là người không màu mè, người mẹ, người dễ tiếp xúc, và có một Ibu là người người bạn tâm tình, một nhà ngoại giao. Nhưng cũng có một Ibu khác: một nữ hoàng – một người chứa đầy quyền năng của Thượng Đế

đến nỗi hình như đôi khi tôi không ngừng đầu lên nhìn khuôn mặt bà. Harlinah Longcroft

Đứng lên!

Trong một buổi latihan nọ, tôi đang phía đằng sau phòng thì chợt thấy Ibu bên cạnh mình. Tôi quỳ trên đầu gối trong một tư thế sùng kính, đầu chạm mặt đất, để phụng thờ Thượng Đế. Bà nắm lấy tóc tôi làm cho tôi đứng lên. "Đứng dậy đi," bà nói, bàn tay bà đáng nhẹ vào cằm tôi. "Đứng dậy đi. Phụ nữ phụng thờ Thượng Đế trong thế đứng. Cứ ngừng đầu lên. Phụ nữ phụng thờ Thượng Đế như vậy. Roekmini House

Ánh sáng ám cúng

Tôi được khai mở ngay lúc có thể tập latihan với Ibu tại San Francisco trong năm 1968. Tuy mắt nhắm lúc đang tập, tôi cảm thấy trong phòng có đầy ánh sáng chói lòa và ám cúng. Ánh sáng đó mãnh liệt tới nỗi khiến tôi phải mở mắt. Ibu đứng giữa một vòng tròn mà chung quanh là chính tôi và những phụ nữ khác.

Ánh sáng ám cúng tỏa chiếu từ nơi bà khi bà di chuyển! Tôi kinh ngạc nhanh chóng hết sức nhắm mắt lại, vì cảm thấy đây là một hiện tượng mà người thường không thể nhìn. Tôi cố gắng 'trở về' với latihan của mình. Halimah Cristy

Nằm ngay trong lòng bà!

Có một điều thú vị là khi vào Subud, tôi là một kẻ hay nhạo báng...Tôi có hai chứng nghiệm với Ibu, và một trong cái đó là nghĩ mình KHÔNG cần phải đứng gần Ibu trong latihan. Tôi mới vào Subud khoảng 6 tháng. Lúc đó chúng tôi đang tập latihan, còn Ibu thì ngồi phía trước phòng. Tôi đến đứng nơi phía cuối phòng để tránh xa bà. Khi latihan xong, bạn nghĩ là tôi đang ở đâu? Nằm ngay trong lòng bà! Indira Smith

Nhất định là một Người Mẹ

Ban đầu, trong những ngày tháng đầu tiên, tôi không mấy quan tâm tới Ibu. Tôi vẫn còn tính rất trẻ con – còn trẻ, không hiểu biết nhiều, luôn bận rộn. Với tôi Ibu hình như là một nhân vật mờ ảo – huyền bí. Tôi không thấy có ấn tượng gì đặc biệt ở bà. Sau cái latihan thứ ba, bà đến phía tôi nói 'Good latihan,' và điều đó khiến khuây khỏa, thực vậy! Ngoài những chuyện nhỏ nhặt đó ra, đó là cách duy nhất tôi tiếp xúc với Ibu trong những ngày tháng đó...Nhưng tôi chỉ thực sự hiểu được Ibu khi chúng tôi tới Indonesia tháng Giêng năm 1962.

Lúc cuối tuần, khi Bapak và Ibu đến, Ibu hoàn toàn không chú ý tới tôi. Hiển nhiên bà rất thích chị Leonora Coupis cũng có mặt lúc đó, còn tôi thì không! Nên trong nhiều năm tôi biết mình chỉ là bụi bặm dưới chân bà; bà đối xử với tôi như vậy.

Chuyện đó thì không sao, bởi tôi có những quan hệ tuyệt vời với Rochanawati và Bapak, với với tất cả những bạn trẻ Indonesia cùng lứa tuổi. Thịnh thoảng Ibu ra ngoài cát cỏ với tôi. Hồi đó Cilandak chưa lát đá, và trong năm 1962 nhà tiếp khách duy nhất thì ngập đầy bùn! Tôi không thể chịu đựng cái nơi chôn dơ dáy đó.

Đó là lại nhà ở của Bapak! Thực ra thì họ không ở nơi đó. Họ ở thành phố; lúc cuối tuần họ thường tới với đoàn tùy tùng, những người ở và tất cả những gì khác. Họ ở trên lầu, vợ chồng tôi thì ở dưới nhà.

Tôi không thể chịu đựng đồng bùn. Chó đem bùn vào, chân người đem bùn vào. Tôi lo ngại nhà

ở của Bapak bị dơ dáy nên mất nhiều ngày để làm cho sạch. Một hôm nọ, Ibu tới nói: "Salamah, chị làm cho dơ dáy thêm." Tôi hiểu được ngay điều bà ám chỉ là những cảm xúc xấu xa của tôi! Tôi lấy làm khó chịu vì sự dơ dáy nhà ở của Bapak mà mình đang quét dọn! Tôi bực tức vì những kẻ vào nhà mà đem bùn đất vào, nhưng tôi lại làm cho dơ dáy thêm với những cảm xúc đối nghịch của mình!

Ibu dứt khoát là người mẹ tôi. Bà cao quý hơn tôi với tư cách một người mẹ. Có lần Ibu nói với tôi: "Salamah, chị có thể nấu món gì?" Khi nhận thấy tôi không biết nấu ăn nhiều, bà dạy cho tôi cách nấu ăn cho chồng con mình. Bà thường cho tôi nếm thử những thứ bà nấu, và hỏi tôi nghĩ thế nào – không đủ muối? Nhiều gia vị quá? Bà thường vỗ vai tôi, cười khúc khích vì sự đần độn của tôi, nếu tôi nếm không thấy 'ngon.' Phải luôn cầu nguyện khi nấu ăn: "Thượng Đế, Thượng Đế, Thượng Đế," bà nói: "Như vậy thì bao tử cũng thấy ngon."

Bà thường gặp tôi hỏi: "Hôm nay chị nấu món gì cho anh Abdullah? Để mai nấu thì tốt hơn." Hoặc: "Chị thích bánh dodol? Ibu cho các con chị vài cái." Salamah Pope

Một người đích thực là Người Mẹ

Ibu yang mulia (người mẹ cao quý), Ibu yang tertjinta (Người mẹ yêu quý nhất) – bà Ibu mà tôi thấy là Ibu yang tertjinta. Bà là một người mẹ tuyệt vời, một người luôn khuyên dạy và dịu dàng trách mắng, để mở lối đi cho mình. Bà thường xuyên dạy tôi cách cư xử như một phụ nữ, lấy cách cư xử của chính bà làm thí dụ.

"Tại sao chị không mặc quần đẹp? Chị phải làm cho chồng mình vui sướng"

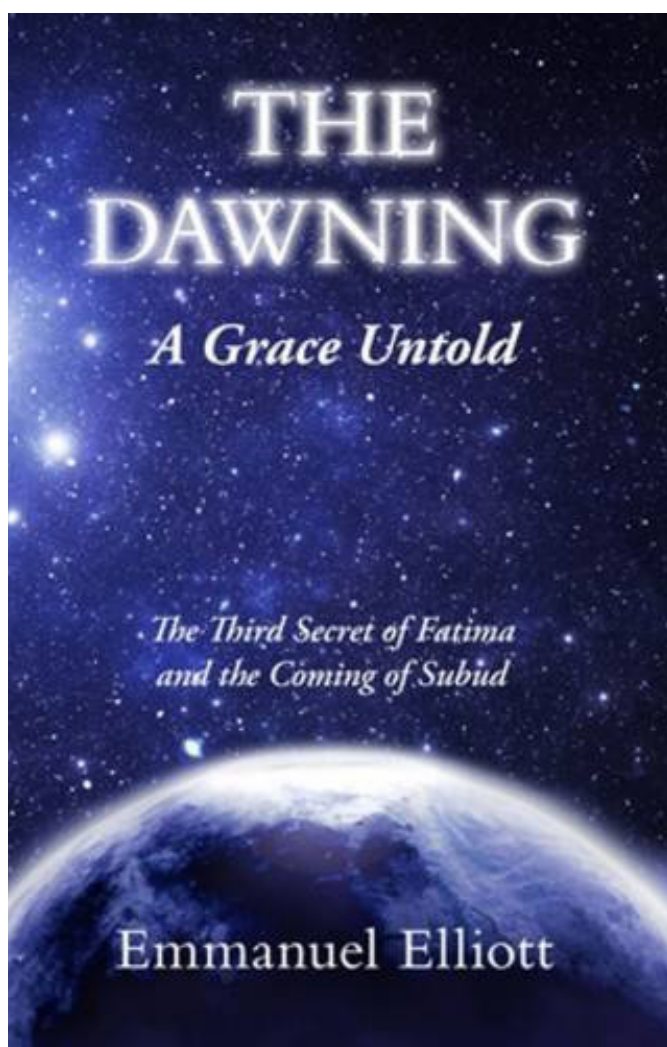
"Đứng lên đi! Làm sao chị có thể tiếp nhận Nơi Đây (bà đập lên ngực tôi) nếu lúc nào cũng ngồi thườn thọt?"

Trong việc trợ giúp người khác, Ibu kiên định và công bằng. "Phải giúp (tiền bạc) cho những gia đình cần được giúp," bà nói. "Như vậy thì khi mình cần được giúp, như nấu ăn cho một selematan, mình có thể yêu cầu họ. Thế thì không ai nợ ai." Salamah Pope

Ghép tim

Diễm Phúc dịch
từ *Subud Voice* 7/ 2017

Chứng nghiệm có tác động sâu sắc này được trích từ quyển sách với tựa đề “Bình Minh” (The Dawning) của tác giả Emanuel Elliott...

Vào ngày 25 tháng 3 năm 1987, tôi nhận được một chứng nghiệm tâm linh có tác động sâu sắc nhất trong số tất cả những chứng nghiệm latihan mà tôi có được, và chứng nghiệm này đã đánh dấu một bước ngoặt trong giai đoạn này. Chứng nghiệm này khởi đầu là một giấc mơ, nhưng liền ngay sau đó đã phát triển thành một sự kiện khiến tôi tỉnh giấc.

Trong chuỗi sự việc diễn ra trong giấc mơ ban đầu, tôi thấy mình ở trong phòng phẫu thuật dùng để phẫu thuật ghép tim. Hai bác sĩ phẫu thuật bước vào, và tôi hoảng sợ khi nhận thấy mình ở vai trò bệnh nhân trong ca phẫu thuật này. Tôi kịch liệt phản đối rằng đây ắt hẳn là có sự nhầm lẫn rồi, nhưng hai bác sĩ phẫu thuật cứ phớt lờ trước sự van xin của tôi và họ chuẩn bị phẫu thuật. Một vị bác sĩ phẫu thuật có mang một dải băng dính ngang trên ngực áo choàng của ông, và tôi biết điều đó có nghĩa là ông là người chịu trách nhiệm chính trong ca phẫu thuật này. Cả hai vị bác sĩ đang hết sức quan tâm đến việc

kiểm tra lại những dụng cụ phẫu thuật, và một vị bác sĩ nói với vị còn lại: “Tôi thắc mắc không biết ngày nay họ vẫn làm những chuyện theo cách mà chúng ta đã từng làm vào thời của chúng ta hay không.”

Đến lúc này, tôi tỉnh ngủ và có thể nhìn thẳng lên bầu trời đêm, những bức tường và mái nhà của phòng ngủ của tôi đã hoàn toàn biến mất. Tôi thấy hai thiên thần từ trên không giáng xuống trái đất mang theo một trái tim rất lớn, có đầy đủ những động mạch. Riêng trái tim này thôi đã to bằng hai phần ba kích thước của hai thiên thần. Và trái tim này trong suốt; tôi có thể nhìn xuyên qua trái tim này thấy những ngôi sao ở rất xa. Tôi tự hỏi không biết trái tim này được cấu tạo bằng chất liệu gì, thì một giọng nói đáp lại: “Bằng kim cương.”

Tôi nhắm mắt lại và ngay lập tức cảm nhận một sự rung động mãnh liệt nổi lên trong lồng ngực mình, như một “luồng điện cao thế”. Tôi cảm thấy sợ hãi và tin chắc rằng ắt hẳn là mình sắp chết vì bị nhồi máu cơ tim. Nhưng bởi vì tôi biết rằng bây giờ mình chỉ có một mình và hoàn toàn chẳng biết làm gì trong tình huống này, tôi chỉ còn có thể thả lỏng cơ thể và phó thác mọi sự cho Thượng Đế.

Sau một lúc trong latihan, tôi tiếp nhận trạng thái quy thuận đang diễn ra và tiến triển đến mức tôi chỉ có thể gọi tên những thuộc tính của Thượng Đế. Con quy thuận ân huệ, sự uy nghiêm, sự thông thái, và hoàn hảo của Thượng Đế Toàn Năng Duy Nhất; con quy thuận thánh ý, mục đích, và sự cao cả của Thượng Đế Toàn Năng Duy Nhất; con quy thuận niềm vui sướng hạnh phúc và những phẩm chất cao đẹp của Thượng Đế Toàn Năng Duy Nhất, và vân vân, đang thể hiện, con cảm thấy tất cả những gì thật sự tốt đẹp và cao quý chỉ đến từ Ngài. Bây giờ tôi ý thức được những thuộc tính này đang tuôn chảy vào trong lồng ngực của mình.

Sau một lúc, những rung động này ngừng lại và tôi nằm yên, cảm thấy mình rất yếu ớt đến nỗi tôi tưởng tượng bất cứ ai cũng cảm nhận được như thế này khi mình vẫn còn sống. Sau đó, tôi thấy chính tôi nhìn xuống thể xác của mình đang nằm trên giường, mặc trang phục giống như một người lính trong đoàn quân thập tự chinh, với cái áo lính màu trắng trên đó có biểu tượng cây thánh giá màu đỏ của thánh George.

Kể đến, mặc dù tôi rất yếu ớt, tôi cố gắng hết sức để ra khỏi giường và chẳng hiểu bằng cách nào tôi “bước đi” được sang phòng bên cạnh. Ở đó, tôi được khiến cho quỳ xuống và cúi đầu xuống để cầu nguyện trước khi tôi được cho phép trở lại giường ngủ. Trước khi tôi ngủ lại, tôi nhìn thấy trong khoảng không đen tối phía bên trên tôi một dũng sĩ mặc áo giáp đang cười trên lưng một con ngựa chiến oai phong lẫm liệt.

Hai năm sau, khi tôi đến thăm Jakarta, trong những lúc trò chuyện với nhau, anh Sudarto hỏi tôi: “Mọi việc của anh đã bắt đầu cải thiện sau khi anh có chứng nghiệm này phải không?”

Tôi đáp: “Vâng, đúng thế anh ạ. Chính xác là những điều tốt lành hơn đã xảy ra với tôi.”

Thi đậu vào thiên đàng

Diễm Phúc dịch

Bản tiếng Anh do Minh Thân cung cấp

Trích từ “Những lời khuyên của M’Bakju Rochanawati” (Subud Canada 1963 -1964)

Trên hết mọi sự là thờ phụng Thượng Đế. M’Bakju Rochanawati không sợ chết hay sợ hãi khi từ bỏ mọi thứ: nhưng M’Bakju sẽ không bao giờ từ bỏ việc thờ phụng Thượng Đế.

Điều quan trọng là các chị em đã sống hạnh phúc trên thế gian này, nếu không chị em sẽ không hạnh phúc sau khi mình qua đời. Ngay cả khi chị em đau bệnh và chị em phải chịu đựng nỗi đau khổ vì bệnh tật đó, chị em phải cảm thấy hạnh phúc trong tâm mình. Khi các chị em bị bệnh, điều đó có nghĩa là Thượng Đế đang trút bỏ những thứ ô uế bên trong chị em ra.

Khi các chị em ở gần Bapak ở đây, có thể các chị em thường cảm thấy giống như “đang rên xiết” hay cảm thấy “bực bội” hoặc “khó chịu”. Đó là do những thứ ô trược chất chứa bên trong chị em đang được tống ra ngoài. Cảm giác khó chịu mà hiện giờ chị em có bắt nguồn từ những ảnh hưởng ở chung quanh mình, và những thứ đó đi vào bên trong chị em và cũng có những thứ ô trược đã có bên trong chị em. Tất cả những thứ dơ bẩn đó tuôn ra ngoài khi chị em ở gần Bapak. Khi chị em buồn khổ mà chị em vẫn thờ

phụng Thượng Đế, những nỗi đau khổ đó chỉ giống như những cây kim ở bên ngoài châm chích làm chị em bị đau. Nhưng nếu chị em không thờ phụng Thượng Đế, nỗi đau khổ đó sẽ xâm chiếm cả thể xác lẫn tinh thần của chị em. Do đó, nhờ sự thờ phụng Thượng Đế, chị em có thể luôn được vui sướng, hạnh phúc, ngay cả khi chị em phải chịu đau khổ, bởi vì bên trong chị em khỏe mạnh và hạnh phúc.

Khi ai đó không thích chị em – chẳng có sao cả; nếu ai đó thích và ngưỡng mộ chị em – cứ bình thân, chẳng việc gì cả - điều đó không là vấn đề gì hết. Trên hết mọi sự là thờ phụng Thượng Đế và cầu xin Thượng Đế tha thứ cho chúng ta: Con cầu xin Thượng Đế tha thứ - cầu xin Thượng Đế tha thứ cho con - cầu xin Thượng Đế tha thứ cho con.

Thỉnh thoảng, các chị phụ tá nói với các chị em hội viên về thái độ cần có trong latihan: “Chị em đừng nghĩ ngợi gì hết khi mình tập latihan.” Nhưng khi nói như vậy, chính bản thân các chị phụ tá lại nghĩ ngợi.

Con đường đi lên thiên đàng phải đi xuyên qua địa ngục. (M’Bakju Rochanawati mô tả cách chúng ta phải vượt qua lửa, nước, không khí và ánh sáng.) M’Bakju đã trải qua những điều đó rồi. (M’Bakju mô tả chị phải hòa nhập thành một với lửa, rồi với nước, vì thế chị cảm thấy lửa đó không còn giống như lửa bình thường nữa, và nước đó không còn là giống như nước bình thường nữa.)

Bây giờ các chị em vẫn còn đang sống trong những năm tháng vàng son của đời mình: cho đến khi chị em được sáu mươi ba tuổi. Hãy sử dụng những năm tháng vàng son này một cách tốt nhất có thể.

Là phụ tá, chị em có thể biết được những bí mật của người khác, hoặc chị em biết được từ bên trong chính mình, chị em tiếp nhận được, hoặc từ bên ngoài khi người ta tâm sự với chị em những chuyện riêng tư của họ. Nhưng một phụ tá không bao giờ được phép thuật lại những bí mật đó cho người khác nghe; mà những điều riêng tư đó cần được giữ kín. Chị em sẽ phải chịu trách nhiệm trước Thượng Đế về chuyện này. Và các phụ tá cũng không được thắc nghiệm cho người khác trừ khi người đó yêu cầu chị em thắc nghiệm giúp họ.

M’Bakju đơn độc một mình trong việc thờ phụng Thượng Đế. M’Bakju sẽ từ bỏ mọi thứ và mọi người nếu cần, nhưng không bao giờ từ bỏ việc thờ phụng Thượng Đế của mình. Họ có thể tước đoạt của M’Bakju mọi thứ nhưng không ai có thể tước đoạt được sự thờ phụng Thượng Đế của M’Bakju; và trong việc thờ phụng Thượng Đế, M’Bakju chỉ đơn độc một mình.

M’Bakju không được phép quá gần gũi với người khác, ngay cả với các con của mình cũng không được quá gần gũi, thân thiết. Đôi khi, M’Bakju thấy các con của mình rất cần đến mẹ, nhưng M’Bakju không được quá gần gũi, thân mật với chúng, chỉ vì M’Bakju không được phép thân thiết với bất cứ ai khác. Cho dù gần gũi với các con của mình hay người khác thì cũng không được. M’Bakju cũng không được phép gần gũi, thân thiết với các chị em ở đây, để khi chúng ta từ biệt nhau, chuyện đó sẽ không quá khó khăn cho chúng ta. Thờ phụng Thượng Đế là ưu tiên hàng đầu.

Chị em phải kiểm soát và khống chế được những ham muốn của mình và đừng để những ham muốn đó thống trị chị em. Nhưng đối với đa số mọi người, những ham muốn của họ điều khiển họ.

Chị em phải thờ phụng Thượng Đế trong mọi hoàn cảnh, mọi điều kiện, cho dù lúc chị em vui hay buồn. Chị em phải thờ phụng Thượng Đế trong mọi điều kiện, thờ phụng một cách chân thành, thờ phụng 100%.

M'Bakju (nói với các nữ hội viên sau khi tập latihan về tầm quan trọng của việc đừng lo sợ mà hãy thờ phụng Thượng Đế): Thượng Đế sẽ che chở cho các chị em nếu chị em quy thuận 100%. Điều này đặc biệt quan trọng đối với các chị em có thể sẽ sinh con trong tương lai vì đứa con sẽ bị ảnh hưởng nếu người mẹ lo sợ. (Trong số những ví dụ khác nhau, M'Bakju đưa ra ví dụ này: ai không sợ bệnh lao phổi sẽ không bị lây bệnh lao phổi khi người đó sống giữa những người bị bệnh lao phổi, nhưng người nào sợ bệnh lao phổi sẽ bị lây bệnh lao phổi.) Vì thế, sự lây bệnh này đi đôi với nỗi sợ căn bệnh đó. Chị em sợ điều gì thì điều đó có thể xâm nhập vào trong chị em. Vì thế, chị em không được sợ hãi, mà phải quy thuận Thượng Đế, rồi Thượng Đế sẽ che chở cho chị em.

Mỗi ngày, chị em phải quan sát chính mình và không được nói xấu người khác hay chỉ trích họ hoặc ganh tỵ hay bực tức hoặc ngòai lê đôi mách tán gẫu hay soi mói những chuyện không liên quan gì đến mình. Nếu chị em thực hành được như thế, tự giám sát mình mỗi ngày thì khi đó chị em sẽ xây dựng được một nhân cách tốt. Nếu chị em thực hành được như vậy và không cho phép những ham muốn của mình thống lĩnh, mà tu sửa bản thân mình như những điều M'bakju vừa nói, điều đó cũng giống như một sự trai giới bên trong. Chị em phải làm chủ những ham muốn của mình, và đừng để những ham muốn của chị em làm chủ chị em.

Chị em phải yêu thương chính mình. Nếu chị em yêu thương bản thân mình, chị em sẽ không sẵn sàng làm cho mình ô uế và chị em sẽ không làm những chuyện như M'bakju đã nói ở trên, chẳng hạn như nói về người khác. Trước tiên, chị em nên yêu thương Thượng Đế, kế đến là yêu thương chính mình, sau đó là chồng mình và gia đình của mình.

Chị em phải biết ơn Thượng Đế vì những nỗi đau khổ mà chị em phải chịu đựng bởi vì điều đó có nghĩa là những gì ô trược ở bên trong chính chúng ta và từ cha mẹ, ông bà, tổ tiên chúng ta truyền lại đang được tống ra ngoài. Thà rằng bị bệnh và đau khổ khi còn sống ở thế gian này còn tốt hơn là phải chịu cảnh đó ở thế giới bên kia. Mỗi phần trong con người chúng ta sẽ được thanh lọc để trở nên tinh sạch. Chúng ta lúc nào cũng làm cho bản thân mình ô uế vì gây ra những tội lỗi do vô ý hoặc gây ra những tội lỗi rồi không thể nào dừng lại được (chẳng hạn như nói về người khác, ghét người khác, ghen tuông, ganh tỵ, v.v.).

Các chị em phải ý thức được những tội lỗi của mình. Sự đau khổ và bệnh tật khiến cho chị em ý thức được những tội lỗi của mình. M'Bakju không sợ chết nhưng M'bakju muốn chết vào lúc thích hợp khi tất cả những tội lỗi của M'Bakju được tha thứ hết. Trước khi chị em chết, chị em phải một mình đến với Thượng Đế.

M'Bakju không quan tâm đến những chuyện người ta nói về mình; trên hết mọi sự là thờ phụng Thượng Đế. Tính kiên nhẫn là chìa khóa mở cửa thiên đàng. Nếu không có lòng kiên nhẫn, chị em không thể tiến bộ được.

Nếu chị em cảm thấy lo lắng hay đau lòng vì người khác, hay hài lòng vì được người ta ngưỡng mộ mình, hoặc tức giận ai đó, hay đau buồn, những điều này sẽ ăn sâu vào trong tim của chị em và tạo ra những tổn thương. Nhưng để vào được thiên đàng, chị em cần phải có một trái tim trong sạch, trọn lành. Vì thế, khi ai đó làm chị em đau lòng, hãy bỏ qua chuyện đó – bỏ qua chuyện đó đi, tha thứ cho họ - bỏ qua điều đó và quên nó đi. Đừng để điều đó đi vào bên trong

chị em; hãy để nó bên ngoài thôi. Bên trong chị em chỉ có vui sướng, hạnh phúc, thờ phụng Thượng Đế và những điều phiền toái đó không thể chạm đến được. M'Bakju lúc nào cũng vui sướng, hạnh phúc và cầu nguyện trong tâm mình: cầu xin Thượng Đế tha thứ cho con, cầu xin Thượng Đế tha thứ cho con.

Và khi người ta đến, mang theo những nỗi lo âu, ưu phiền, chuyện đó không làm cho M'Bakju yếu đuối vì M'Bakju luôn luôn cầu nguyện Thượng Đế trong lòng mình, và vì thế lúc nào cũng vui sướng, hạnh phúc. Các chị em phải đạt được đến đó.

Để thi đậu vào thiên đàng, lúc nào chị em cũng phải hạnh phúc. Chị em không thể vào được thiên đàng khi tim mình đầy vết thương. Nếu ai đó làm chị em đau lòng, hãy tha thứ cho họ và quên chuyện đó đi. Đừng để những tổn thương về mặt tinh thần đó ăn sâu vào bên trong chị em và đọng lại ở đó mãi với chị em.

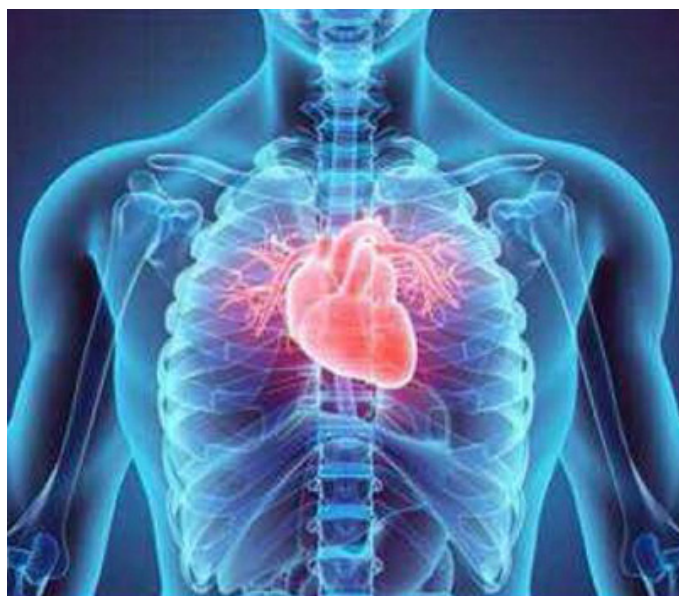

Chú thích của người dịch: Từ “M'bakju” trong tiếng Indonesia nghĩa là “chị cả” (theo cách gọi của người Việt ở miền Bắc) hay “chị hai” (theo miền Nam) hay người chị lớn nhất trong gia đình. Có lẽ, trong buổi nói chuyện này, Ibu Rochanawati đang nói với các nữ hội viên Subud nhỏ tuổi hơn mình. Trong văn hóa Java của Indonesia, người ta cũng xưng hô theo vai thứ và tuổi tác như ở Việt Nam, cho dù người đang giao tiếp với mình không có mối liên hệ bà con, họ hàng, nhưng vẫn gọi là anh, chị, em, cháu, cô, chú, bác, ông bà... Khi Bapak tái hôn với Ibu Sumari, người vợ thứ hai của Bapak, bốn người con của Bapak với người vợ quá cố đầu tiên và hai người con của Ibu Sumari gộp lại thành một gia đình có sáu người con, trong đó Rochanawati lớn tuổi nhất nên là chị cả.

Những chức năng của trái tim

Minh Thần dịch

Harris Smart, Subud Voice July 2017

Tất cả chúng ta có lẽ đã từng nghe nói tới chuyện này...

Trái tim một người đàn ông (hay đàn bà) không hoạt động tốt đẹp, nên một trái tim khác được ghép vào. Họ nhận thấy mình có những kí ức không của chính mình, nhưng của kẻ mà trái tim họ nhận lãnh.

Chuyện đó được thuật lại trong những phim và tiểu thuyết được ưa chuộng, cũng như trong những tài liệu y khoa. Trong cộng đồng Subud chúng ta, anh Maxwell Fraval, một chuyên viên nắn xương (osteopath) tiếng tăm rất được trọng vọng, đã bàn luận về chuyện đó.

Hiện nay thì điều đó có lẽ đã được coi là thực sự xảy ra. Minh không những lấy trái tim của một người khác, mà còn là những gì là kí ức và cũng có thể luôn cả nhân cách của đương sự.

Tôi viết về điều này vì nghiệm thấy một điều gì tương tự trong cơn đau tim vừa rồi của mình. Thực vậy, tôi bị một cơn đau tim khiến phải nằm bệnh viện trong 5 ngày, trong đó 3 thiết bị làm cho thông mở được đặt nơi những huyết mạch bị tắc nghẽn, hay có nguy cơ bị như vậy.

Cơn đau tim đã tác động mãnh liệt tới tôi trong vòng hai tháng, vì tôi chỉ 'cảm thấy mình không là chính mình.' Tôi luôn cảm thấy mệt mỏi, mất hết sức lực, chán nản một cách trầm trọng. Ngoài ra, tôi còn cảm thấy mình đã mất đi một phần lớn của nhân cách mình, cùng với một phần của tim mình mà người ta nói trong lúc bị đau tim.

Những triệu chứng đó tất nhiên là rất thông thường đối với kẻ bị chứng đau tim, nhưng đó cũng là điều khiến tôi nhận thức được những gì mà chúng ta thường nghĩ là chức năng của óc não, thực ra hình như liên qua tới tim. Bởi cú sốc đó cho tim nên hình như một vài chức năng đã bị mất. May mắn là sau 2 tháng cơn đau tim, tôi đã lấy lại được hầu hết các chức năng mà cảm thấy trở nên 'bình thường hơn,' là 'chính mình hơn.'

Có lẽ vì vậy mà chúng ta đồng hóa tim với đời sống của cảm xúc. Có lẽ đó không chỉ là hình tượng vô nghĩa, mà là điều gì tương ứng với thực tại. Đó là việc những cảm xúc của chúng ta tới một mức độ nào đó là một chức năng của trái tim của thể xác. Có lẽ có một sự hợp tác nào đó giữa trái tim và óc não, khiến chúng ta là một con người đầy đủ, là chính mình.

Theo tôi, trong nhiều nền văn hóa, không chỉ Tây phương mà cả Á Châu, điều rất thường thấy là coi trái tim là hình tượng của cảm xúc. Nhưng tôi cũng nghe nói là trong vài nền văn hóa, người ta coi gan là nơi chôn của cảm xúc. Biết đâu chừng? Có lẽ những cuộc nghiên cứu sau này sẽ cho biết một hiện tượng tương tự với những gì xảy ra cho tim, nếu có ai đó được ghép gan.

Những chức năng của trái tim

Minh Thần dịch

Harris Smart, Subud Voice July 2017

Vài lời của người dịch

Những bài dưới đây lấy trong Subud Voice January 2017, đặc biệt bài cuối trích trong một đoạn trong bài nói chuyện của Bapak.

Bản thân tôi có thể làm chứng cho khả năng chữa bệnh kì diệu của latihan. Ngay từ lúc còn nhỏ tôi đã bị bệnh tim: lúc ngủ thường bị đau ngực, khó thở, chóng mặt, thân thể cứng đờ không cử động được. Có lần trong lúc đang chạy tôi thấy choáng váng muốn té xỉu. Ban đầu tập latihan, vì tin có lợi cho sức khoẻ, thì chẳng thấy gì đặc biệt, khiến tôi thấy chán muốn bỏ tập. Chỉ 5 hay 6 năm thì chợt có một điều kì diệu xảy ra. Trong lúc đang bị cơn đau tim hành, chợt có tác động của latihan: tôi thấy tim mình nhỏ xíu màu đỏ chung quanh có sự bao bọc của latihan, và điều kì diệu là tôi nhìn thấy cơn đau mình mà không cảm thấy đau đớn! Một lần khác nữa, cơn đau của tôi như trái banh bị xì hơi trước tác động của latihan. Có lần latihan chợt xuất hiện (không do ý muốn) trước lúc cơn đau tim muốn 'quậy.' Có lần thì đó như là một cuộc vật lộn giữa latihan và cơn đau. Với thời gian, những chuyện kì diệu như vậy thường xảy ra, và cho tới nay tôi không biết là đã bao nhiêu lần rồi.

Ban đầu, tôi nghĩ là khỏi cần phải dùng thuốc men và đi khám bệnh: chỉ việc tập latihan là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nhưng cũng có những lúc mà tôi phải chịu trận vì cơn đau tim mà hoàn toàn không có tác động của latihan. Điều này thì những ai đã lâu năm tập latihan đều biết: không phải mình muốn là có! Chỉ mãi về sau thì tôi mới hiểu được sự thật này là không thể coi thường những điều thông thường có lợi cho sức khoẻ: dùng thuốc men, đi khám bệnh, ăn nhiều rau cải và trái cây, tập thể dục.

Kết quả sự trị bệnh của katihan là hơn 20 năm nay tôi không còn bị tình trạng đáng ngại là trong

lúc ngủ mình chợt thấy tim như ngưng đập khiến không cử động được. Nghĩ lại mà thấy phát khiếp: trong lúc đó mình có thể ra đi bất cứ lúc nào! Tôi không phải là may mắn, mà là VÔ CÙNG may mắn, vì duyên phận (hay ân phước?) mình đã đưa đẩy mình theo con đường tu tập của Subud là latihan kedjiwan.

Có một chuyện xảy ra trong đời mình mà tôi không bao giờ quên, vì đó hình như là một điềm báo. Thấy tôi thường than bị bệnh tim, mẹ tôi đến chùa xin Trời Phật cho tôi một lá bùa hộ mệnh. Tôi làm theo lời dặn của bà, và tất nhiên là chẳng có gì xảy ra. Tôi không ngờ sau này ngôi chùa đó là Subud và lá bùa là latihan.

1) Latihan, bệnh tật và sức khoẻ

(Harris Smart)

Latihan có liên quan gì tới bệnh tật và sức khoẻ?

Vừa rồi tôi có trao đổi thư từ với anh Robert Coker về đề tài đó.

Trong lĩnh vực sự kì diệu

Điều đầu tiên phải nói là đôi khi xảy ra những điều kì diệu trong Subud. Một trường hợp đáng ghi nhớ là lúc gia nhập Subud, cô đào Eva Bartok được chữa lành khỏi chứng ung thư dạ dày, khiến sau đó có thể hạ sinh một đứa bé mạnh khoẻ.

Một trường hợp khác đã được chính người trong cuộc thuật lại: việc chị Melinda Lassale được chữa lành khỏi bệnh ung thư máu. Chị đã thuật lại một chứng nghiệm hết sức sâu sắc và khác thường.

Tôi nghe nói tới nhiều trường hợp khác, những gì có thể chính đáng coi là thuộc lĩnh vực sự kì diệu. Trong cuốn Sixteen Step tôi đã thuật lại một trường hợp khiến các y sĩ phải ngạc nhiên của một hội viên mà bệnh mù đã mất hẳn, sau khi nghe những bài nói chuyện của Bapak.

Phối hợp latihan với...

Tuy có rất nhiều chuyện như vậy trong Subud, nhưng những chuyện đáng tin, được dẫn chứng đầy đủ, thì rất hiếm. Trong Subud những chuyện như vậy là thường tình, tuy thế vẫn còn rất hiếm.

Đối với phần đông thiên hạ, sức khoẻ là sự trợ lực của latihan phối hợp với những gì khác giúp ích cho sức khoẻ. Có thể đó là chế độ ăn uống hay tập thể dục. Có thể là Tây y hay những liệu pháp tạp nhạp đã có cơ bản như thuật nắn xương (osteopathy), thiên nhiên liệu pháp (naturopathy) hay liệu pháp vi lượng đồng cân (homeopathy). Gần đây có thêm một số liệu pháp mới mẻ khác nhưng tất cả đều không đáng tin cậy.

Một trường hợp chẳng may xảy ra là có những người trong Subud bị bệnh ung thư. Theo chỗ tôi biết, trong trường hợp đó thì phải phối hợp sự trợ lực của latihan với những gì tân tiến nhất của y khoa.

Cách latihan giúp mình là đôi khi mình được hướng dẫn. Theo tôi biết, có trường hợp một phụ nữ nọ bị ung thư khiến sắp phải chết, nhưng chị đã được latihan hướng dẫn, khiến biết được một

chế độ ăn uống rất có lợi cho những ai bị ung thư. Bệnh ung thư chị quả thực đã thuyên giảm, khi chị theo chế độ ăn uống đó.

Nói chung thì latihan có khuynh hướng làm chúng ta quan tâm tới sức khỏe mình. Như Bapak thường nói, điều phân đông chúng ta đã nghiệm thấy là tối thiểu thì tới một mức độ nào đó, latihan bắt đầu trong cơ thể. Latihan có thể khiến chúng ta nhận thức được cơ thể mình và những thông điệp của nó.

Những thông điệp của cơ thể

Như tất cả chúng ta đã biết, cơ thể thường xuyên gửi tới những thông điệp về tình trạng tráng kiện hay không của chúng ta. Chúng ta khịt mũi hay hắt hơi. Chúng ta bị cảm lạnh. Chúng ta đau buốt một cách đáng ngại nơi gân lá gan. Nếu thận trọng, chúng ta đi coi bác sĩ. Và vân vân.

Tất cả chúng ta đều ý thức được những thông điệp đó là của cơ thể. Con đau là một thông điệp và sự báo điềm mạnh nhất. Nếu coi thường nó, chúng ta sẽ làm hại chính mình, và đó là điều chúng ta thường làm. Nhưng đôi khi thông điệp đó trở nên lớn tiếng tới nỗi chúng ta nhận biết được và thấy phải làm điều gì đó.

Tối thiểu là trên lý thuyết, và có lẽ cả trong thực tế trong nhiều trường hợp, tuân theo latihan sẽ khiến chúng ta trở nên nhạy bén hơn đối với những thông điệp của cơ thể. Con đau buốt trong ruột là gì? Tôi có thể bị ung thư ruột? Tôi tự hỏi mình không biết có nên đi coi bác sĩ về chuyện đó hay không. Và vân vân.

Bớt bị căng thẳng

Theo tôi, phần đông thiên hạ chấp nhận điều này là latihan khiến mình cảm thấy bớt bị căng thẳng. Latihan giúp mình ứng phó khá hơn với tình trạng căng thẳng, dạy mình cách trở nên thư thái hơn tới một mức độ nào đó.

Theo tôi, mọi người đều chấp nhận chuyện này là tình trạng căng thẳng tạo cơ hội cho bệnh tật từ cảm hàn cho tới ung thư. Vậy nên, trở nên an vui hơn, không phó mặc cho những cảm xúc tiêu cực như sân si và chán nản, sẽ thuận lợi cho sức khỏe của thể xác và tinh thần.

Tôi cũng thấy là phần đông chúng ta mong cho latihan khiến mình nói chung trở nên khôn ngoan hơn. Để không thường xuyên lặp lại những lỗi lầm đần độn. Latihan chắc sẽ khiến chúng ta có khả năng định đoạt một cách khá hơn về rất nhiều điều, kể cả sức khỏe mình.

Latihan chắc sẽ giúp chúng ta từ bỏ được những thói quen có hại, như hút thuốc hay bất cứ điều gì không tốt cho sức khỏe. Mong cho nó sẽ thúc đẩy tới một mức nào đó nghe theo tiếng nói của nó, để có những quyết định khá hơn về chế độ ăn uống, thể dục và vân vân. Nếu đặc biệt được hướng dẫn và hiểu rõ được, chúng ta có thể thấy mình phải theo một tập quán này thay vì cái khác để có lợi cho sức khỏe.

Bạn nghĩ thế nào?

Đó chỉ là một vài ý nghĩ về latihan và sức khỏe. Còn nhiều điều có thể nói nữa. Có vai trò của bệnh tật là người thầy của cuộc sống chúng ta. Xin bạn đọc bài của chị Melinda Lassale, một trường hợp can trường về điều đó. Tôi quen biết một nhân vật nọ bị bệnh AIDS, nhưng anh thường âu yếm gọi căn bệnh mình là 'một người bạn đồng hành.' Tôi thấy như vậy là rất dũng cảm và quy thuận.

Một ý nghĩ cuối cùng: chữ 'thư thái' (relax) tuy rất giản dị nhưng lại là chữ quan trọng nhất trong toàn bộ từ vựng của Subud, đặc biệt khi chúng ta nói tới sức khỏe.

2) Latihan và thể xác

(Bài của Robert Coker hồi đáp bài của Harris Smart)

Điều tôi muốn hỏi về bài viết của anh là chữ 'thư thái' (relax) của anh – thể xác biết được sự liên quan giữa latihan và cơ thể vật chất. Theo tôi thì sức khỏe của cơ thể chỉ là một khía cạnh của điều đó. Bapak đã nói về những phần khác nhau của cơ thể trở nên sống động. Vừa rồi tôi tình cờ đọc được điều dưới đây của Bapak.

"Bởi sự sống và chết của con người là trong vòng cơ thể mình. Vậy nên, nếu các bạn không chăm lo cho cơ thể mình từ bên ngoài tới bên trong, và từ bên trong tới bên ngoài, bản ngã các bạn sẽ không đáng gì đối với đôi mắt của con người hay với đôi mắt – quyền năng – của Thượng Đế."

Trong một đoạn khác một bài nói chuyện ở Calcutta trong năm 1960, Bapak nói: "Chân tâm con người trở nên sống động, khiến có thể cảm thấy sự khác biệt giữa 'Tôi đi đứng' và 'Tôi được làm cho đi đứng'; 'Tôi nói năng' và 'Tôi được làm cho nói năng'; 'Tôi cảm thấy' và 'Tôi được làm cho cảm thấy'; sự khác biệt giữa 'Tôi nhìn thấy' và 'Tôi được làm cho nhìn thấy'. Các bạn sẽ có thể cảm thấy sự khác biệt giữa hai cái đó. Vậy nên, xin các bạn đừng thắc mắc về công dụng của việc đi đứng, những động tác này nọ và vân vân [trong latihan]. Các bạn cứ việc an tâm là những điều đó có lợi vô cùng cho mình. Nó là như vậy, nhưng các bạn chưa thể biết được tại sao."

Thêm một vài ý kiến về bài viết của anh:

Như anh nhận xét, latihan bắt đầu trong cơ thể. Tuy đã khiến chúng phải hiểu rõ việc không nên quảng cáo Subud là cách chữa bệnh, nhưng Bapak cũng nhận xét nếu chúng ta thành tâm phó thác cho latihan thì một trong những hiệu quả của nó là khiến cho sức khỏe trở nên khá hơn.

Như anh nói, những trường hợp lành bệnh (của Eva Bartok và Melinda Lassalle) là những điều thuộc lĩnh vực sự huyền diệu nhưng rất hiếm. Trong vụ này tôi có vài chứng nghiệm hạn chế của cá nhân. Từ lúc còn nhỏ cho tới tuổi 20, tôi luôn cảm thấy yếu mệt và nhanh chóng bị kiệt sức, khi làm bất cứ gì khắt khe với thể xác hay cảm xúc mình.

Một lúc nào đó cuối những năm 1960 và đầu 1970, tôi viết thư cho Bapak về một chuyện gì đó – tôi không còn nhớ được chuyện đó là gì, và không may đã đánh mất bức thư hồi đáp của Bapak. Nhưng tôi còn nhớ lại là điều Bapak trả lời liên quan tới câu hỏi của tôi, và còn có thêm một đoạn trong đó Bapak nói rằng nếu tôi tiếp tục tập latihan, sức khỏe của tôi sẽ trở nên khá hơn. Dần dần, sự tiên đoán của Bapak trở thành sự thật, và tình trạng yếu mệt của tôi, dù đó là gì đi nữa, đã mất hẳn.

Tôi thấy hình như sức khỏe của cơ thể có thể ảnh hưởng tới tâm linh. Một điều đáng chú ý về sức khỏe là nên phân biệt giữa bệnh tật là quá trình của thanh lọc, trong đó việc dùng thuốc men không thích đáng, và điều chúng ta gọi là bệnh tật thông thường.

Trong trường hợp của bệnh tật thông thường thì đôi khi cần phải điều trị, và có những trường

hợp có lẽ nên để cho cơ thể tự giải quyết lấy tình trạng đặc biệt của nó. Trong việc này thì có vấn đề là trắc nghiệm có một vai trò gì không.

Tôi nhận thấy nhiều vị phụ tá đã e ngại trắc nghiệm về những câu hỏi liên quan tới sức khoẻ, vì lo sợ như thế nào đó mình phải chịu trách nhiệm. Theo tôi, lo sợ như vậy là không chính đáng, bởi phụ tá không những chỉ nên diễn tả những gì mình tiếp nhận được, mà còn phải làm cho người ta hiểu rõ sự quyết định là tùy thuộc hội viên.

3) Ung thư máu, một đặc ân của Thượng Đế (*đã đăng trong Subud News số Sept/Oct 1986*)

Tất nhiên chúng tôi phải nhấn mạnh điều này là những chứng nghiệm như vậy không nhất thiết là điều gì thông thường, và Muhammad Subuh, người cha của Subud, luôn khiến phải nhận thức được điều sự lành bệnh của cơ thể không là chủ đích của latihan.

Với tôi bệnh tật là một đặc ân của Thượng Đế.

Trước kia, mọi việc trong đời tôi đều là trọng điểm. Tôi là phụ tá, theo yêu cầu của những người Subud. Nhưng hình như tôi luôn mệt mỏi, cơ thể bị đau đớn, những cơn nôn đau buốt thường khiến tôi thấy khó chịu.

Những áp lực và đòi hỏi của gia đình và những người khác phần nhiều là do lỗi tôi, bởi tôi không bao giờ có thể nói là không thể làm được. Làm nhiều việc quá thì sẽ chẳng làm được gì, nên cuối cùng tôi cầu xin cho mình chẳng còn phải làm bất cứ gì. Tôi không thể tự mình không cho phép mình làm gì, kể cả ông chồng luôn săn sóc và thương yêu tôi.

Chúng tôi có 7 đứa con, nhưng tôi bị chứng sa ruột (hernia) trong những lúc mang thai vừa qua. Tôi phải mổ vì chứng sa ruột để ngăn chặn căn bệnh đó. Trong lúc mổ bác sĩ nhận thấy tình trạng máu tôi có vấn đề nên phải khám nghiệm. Đó là ung thư máu.

Vẫn còn mơ mơ màng màng vì bị mổ, tôi được đem tới một bệnh viện sâu thẳm nơi thôn dã, nơi chỉ có âm thanh của bò và chim trĩ.

Ngày tháng trôi qua, tôi chẳng làm bất cứ gì, và cũng không ham muốn gì thêm. Tôi ngủ ngày

ngủ đêm, phó mặc cho số phận, rồi lại ngủ tiếp. Ngày biến thành tuần, và tôi không còn ham muốn bất cứ gì, chỉ muốn có mình tôi để ngủ. Leonard, ông chồng tôi, đến rồi lại đi, nhưng tôi chẳng muốn gì hết và cũng không thấy thiếu bất cứ gì.

Hình như tôi đang ở một nơi vô định, lơ lửng chỗ này, chỗ kia, chỗ không biết là nơi nào. Thậm chí tôi cũng không hiểu được tại sao mình không muốn về nhà với gia đình và bạn bè yêu quý của mình. Nhưng tôi không ham muốn bất cứ gì. Tôi chỉ làm những gì mà các nhân viên ở bệnh viện bảo mình làm, một cách thờ ơ, làm tất cả những gì mà họ muốn.

Những ngọn lửa chung quanh

Sau nhiều tuần trong một trạng thái hoàn toàn thụ động, tôi thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xoa bóp, chỉ có mình tôi, người đàn ông xoa bóp đã ra ngoài phòng trong một lúc. Yên tĩnh và không ngạc nhiên, tôi có thể thấy chung quanh mình những ngọn lửa nhỏ bé chung quanh bàn. Chung quanh tôi là những ngọn lửa. Tôi không sợ hãi, chỉ hơi kinh ngạc.

Tôi nhìn kĩ. Những ngọn lửa trở nên to lớn thành màu vàng, màu da cam, càng lúc càng to lớn cho tới khi thành màu đỏ và trắng khắp nơi chung quanh tôi. Phía trên đầu mình tôi trông thấy những màu tím và xanh lam sáng chói.

Tôi còn kinh ngạc hơn nữa khi nghe thấy một tiếng nói sâu thẳm, dũng mạnh, từ một nơi nào đó: "Cầu chúc cho căn bệnh trong máu của Melinda được lọc sạch." Một cách chậm chạp, các ngọn lửa yếu dần, và tôi cảm thấy sự dâng trào của latihan xuyên qua cơ thể mình. Tôi ca hát – một cách càng lúc càng lớn tiếng. Tôi ca hát và ca hát hát.

Sau một lúc hình như rất lâu, điều đó tự động ngưng lại. Tôi đứng dậy, trở về phòng mình rồi ngủ thiếp.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy cảm thấy trong sáng và rục rờ, như có gì đã hoàn toàn thay đổi. Tôi tràn đầy nhựa sống: tôi muốn sống! Khi gặp bác sĩ vài tiếng đồng hồ sau đó, tôi nói cho ông hay điều đó; ông cười rồi nói tôi đã tồn rất nhiều thời gian để quyết định sống. Nhưng bây giờ thì tôi đã quyết định, hay ai đó đã quyết định cho mình, nên ông có thể làm cho cơ thể rất yếu sức của tôi được khoẻ khoắn thêm.

Ông hiểu được, còn tôi thì cảm thấy đây là lần đầu tiên mình mạnh khoẻ sau không biết đã bao nhiêu năm. Mọi người trong bệnh viện đều nhận thấy có gì đó đã thay đổi, và đến lúc tôi được đầy đủ điều trị với xoa bóp, thể dục và vân vân, tôi có thể cảm thấy mọi người đều giúp đỡ mình để tình trạng mình trở nên khá hơn.

Tôi về nhà; vì biết tôi ao ước muốn về nên bác sĩ không tìm cách ngăn cản tôi, tuy tôi rất gầy ốm, yếu mệt, có thể bị nguy hại vì bất cứ gì hay bất cứ ai đến gần mình. Tôi cảm thấy mình trong suốt rất nhạy cảm, nhưng rất sống động.

Tôi biết là mình sẽ còn sống. Tôi hứa với bác sĩ là ở nhà mình sẽ tuân theo những điều khắt khe này trong một năm: tập thể dục, tắm nước nóng và lạnh, mỗi ngày nghỉ ngơi 2 lần, đi ngủ lúc 9 giờ và theo một chế độ ăn uống khắt khe.

Chế độ ăn uống được Bapak coi là thích đáng, khi tôi hỏi người. Chỉ ăn trái cây và rau cải tươi, được ăn chút cá. Ngoài ra, không được dùng bất cứ gì khác: thịt, rượu, cà phê, ngay cả trà. Đó không là dễ dàng cho tôi nếu phải sắp xếp mọi chuyện, nhưng 7 đứa con chúng tôi thật tuyệt

vời, còn các bạn bè thì đều là những người tốt muốn giúp đỡ mình. Anh Leonard có thể có mặt tại 5 nơi chốn trong một lúc để duy trì kinh doanh của anh. Tôi dần dần thấy cơ thể mình trở nên mạnh khỏe.

Tôi cảm thấy trong sáng và nhẹ nhõm, luôn luôn vui sướng! Nhiều điều đã mất hẳn: những trải nghiệm lúc còn trẻ, những thắc mắc, những lo lắng và những gì sai quấy. Tôi cảm thấy như mình được lấy đi khỏi một gánh nặng kinh khiếp; tôi cảm thấy mình được tự do vô cùng.

Về điều đó thì tôi phải tạ ơn Thượng Đế, bởi ung thư máu là một ân phước, cách khiến tôi đến được một nơi chốn nào đó trong chính mình, nơi để sống từ đó.

4) Sẽ không chết nếu Thượng Đế không cho phép

(London, 8 October 1983)

Khi còn ở Anh và sắp qua Đức, Bapak chợt bị cơn đau tim. Bapak bảo Sharif đo nhịp tim cho mình. 100...[Bapak hỏi Sharif] bao nhiêu? 140 mỗi phút. Một bác sĩ đến khám nghiệm cho Bapak, nói là Bapak nên vào bệnh viện. Bapak nói: "Nếu phải vào thì Bapak sẽ vào. Nhưng không có gì phải lo lắng. Sẽ chẳng có gì ngay sau đó."

Bapak yên tĩnh cầu xin Thượng Đế: "Thượng Đế sẽ bại vong vì một căn bệnh? Căn bệnh này không thể loại trừ? Thượng Đế không thể ngăn nó lại, vì mình còn những chuyện phải làm? Nhưng nếu phải là vậy thì cứ để mặc cho Thượng Đế."

Sau khoảng 2 tiếng đồng hồ – may mà có một bác sĩ người Anh đích thân tới coi – nhịp tim Bapak tụt xuống [Bapak hỏi Sharif] bao nhiêu? 60, trước đó là 85. Nó tụt xuống, có đúng không? Nên Bapak không phải vào bệnh viện mà có thể tới Đức. Chuyến đi đó sẽ không phải hoãn lại một ngày.

Khi Bapak tới Đức thì chẳng có gì đáng ngại, tuy đã ở đó khoảng 5 ngày. Ở đó lạnh hơn đây. Khi trở về, Bapak ghé qua Pháp...[Bapak hỏi Sharif] có đúng vậy không? Ở Paris Bapak bị một cơn đau tim khác, nhưng lần đó là 160, chứ không là 140 – có phải thế không? 160 mỗi phút. Bác sĩ không hiểu ắt giáp gì. Ông mời một bác sĩ chuyên khoa tim đến. Ông đó đến khám nghiệm cho Bapak. Nhịp tim là 85, rồi 80, rồi 58, rồi lại 160: "Điều này rất trầm trọng, Bapak phải vào bệnh viện ngay."

Bapak nhận thức được nếu vào bệnh viện thì có lẽ phải mất nửa tháng nữa mới trở về Anh được. [Bapak cười khúc khích nói]: "Xin Chúa cho con có thể tới Paris, tới Pháp, để đáp ứng yêu cầu của hội viên Pháp." Bác sĩ ra về, Sharif đo nhịp tim cho Bapak; nó là 76, áp suất máu là 120 trên một con số nào đó. Chủ nhà cũng là một bác sĩ, một bác sĩ đa khoa. Ông nói: "Bapak không cần phải kêu bác sĩ đến – Bapak không cần phải làm vậy, hoàn toàn không cần." Tại sao ông ấy lại nói như vậy? Đó là vì những gì vừa xảy ra. Chính ông ấy đã thấy là nhịp tim vừa rồi là 160, và áp suất máu là 120 trên một con số nào đó. Trường hợp đó là một thí dụ cho các bạn.

Vậy nên, dù có gì xảy ra đi nữa, các bạn phải tin cậy Thượng Đế. Dù đó là bất cứ gì; nếu chưa tới lúc, các bạn sẽ không chết. Một trường hợp tương tự đã xảy ra ở Indonesia. Đúng vậy, bác sĩ nói là Bapak sẽ không còn sống được bao lâu. Ngay cả Leonore, một hội viên Subud, cũng nói: "Tình trạng Bapak sẽ khá hơn, nếu sống ở Âu Châu, Bapak có thể sống lâu hơn."

Bapak nói: "Bapak không thể làm như vậy. Đòi mình ngắn hay dài, điều đó Thượng Đế khiến cho xảy ra."

Với các y sĩ thì chúng ta phải nghe theo những gì họ nói, nhưng đừng tin 100% đó là những gì sẽ xảy ra.

Bapak đặc biệt nói điều này cho những ai đang sống trong một viện dưỡng lão, để họ không nên lo lắng. Dù căn bệnh của họ không chữa trị nổi, nhưng nếu Thượng Đế không cho phép, họ sẽ không chết.

Có một trường hợp khác của một hội viên từ Mexico tên là Hosana Baron. Bác sĩ nói với chị: "Bà chỉ còn sống được 3 tháng nữa." Chị vội vã đến Cilandak.

"Bapak, tôi chỉ còn sống được 3 tháng. Tôi phải làm gì đây?"

"Ai nói vậy?"

"Bác sĩ."

"Bác sĩ chỉ là một con người, không phải vậy sao, chỉ là một con người. Bởi chỉ là một con người nên những gì ông nói thì không chắc chắn. Hãy tin cậy Thượng Đế. Hãy mạnh dạn lên."

Bapak làm một trắc nghiệm với chị. Kết quả là 'không sao.'

"Chỉ việc tin cậy và có đức tin."

Một hay hai đêm sau, chị bắt đầu chảy máu miệng và mũi, bởi bị ung thư phổi. Hiện nay chị đã bình phục và vẫn còn sống. Khi nào chị đến Indonesia. Bapak đã quên. Có lẽ cách đây 6 năm."

góc tin tức - Thành kính phân ưu

Trong năm 2017 có 5 hội viên Subud hoặc thân nhân đã trở về cõi sáng:

Bà Sulastrí Nguyễn Thị Đào

1929 - 2017

Pháp danh: Ngọc Anh
Đã tạ thế lúc 21:50 giờ ngày 09.01.2017
Quận Bình Thạnh TP. Sài Gòn

Ông Nguyễn Thanh Vân

1925 - 2017

Đã tạ thế lúc 10:45 giờ ngày 10.09.2017
Sa Đéc, Việt Nam

Bà Ngô Thị Ngọc Quý

1933 - 2017

Pháp danh: Ngọc Anh
Đã tạ thế ngày 26.10.2017
San Jose, Cali

Bà Huỳnh Thị Hạnh

1930 - 2017

Tạ thế lúc 12:22 giờ ngày 08.11.2017
Vĩnh Liêm, Vĩnh Long.

Ông Nguyễn Văn Thông

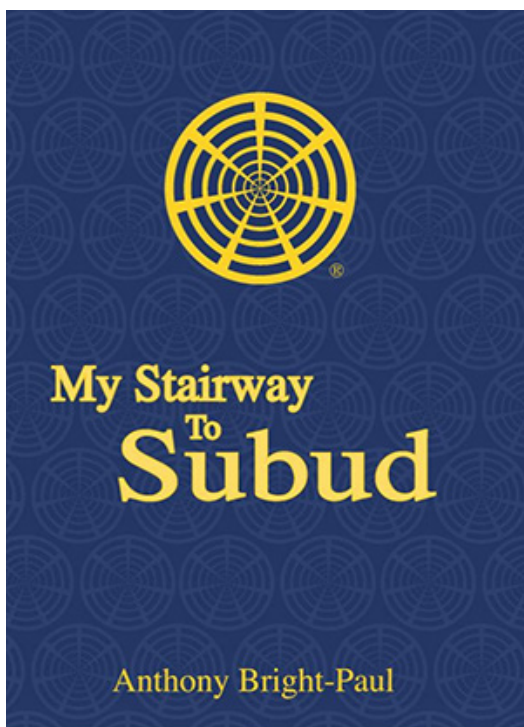
1941 - 2017

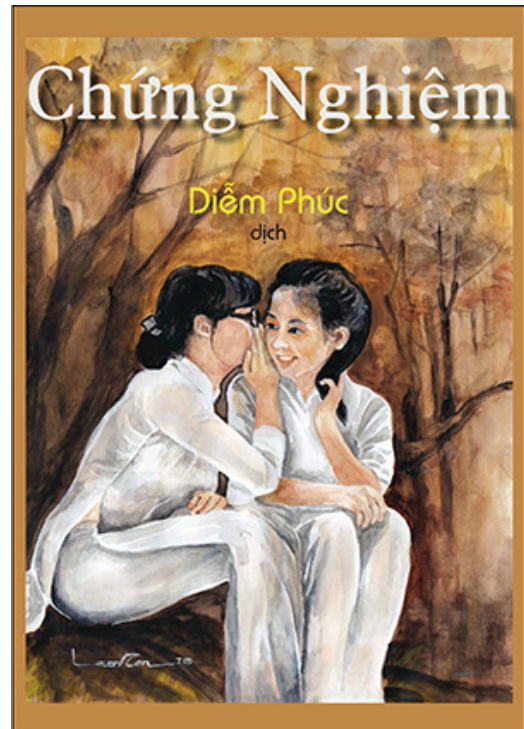
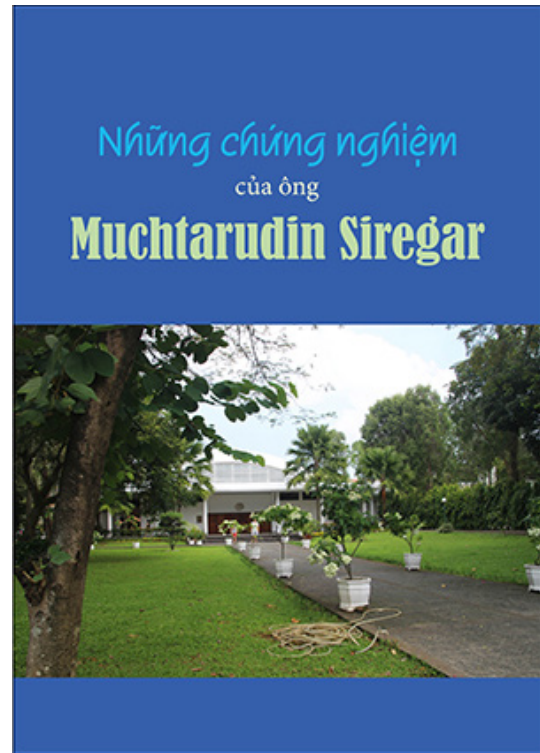
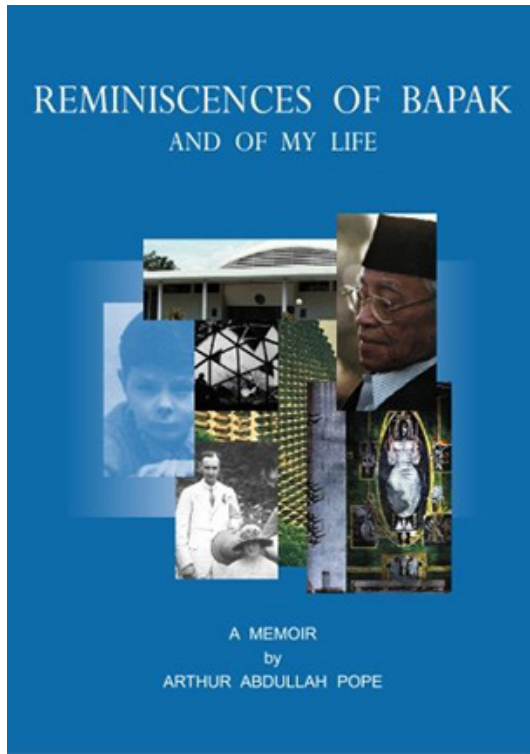
Pháp danh: Nhân Tuệ
Đã tạ thế lúc 11:30 giờ ngày 23.12.2017
Quận 7, Tp Hồ Chí Minh

góc sách & hồi ký

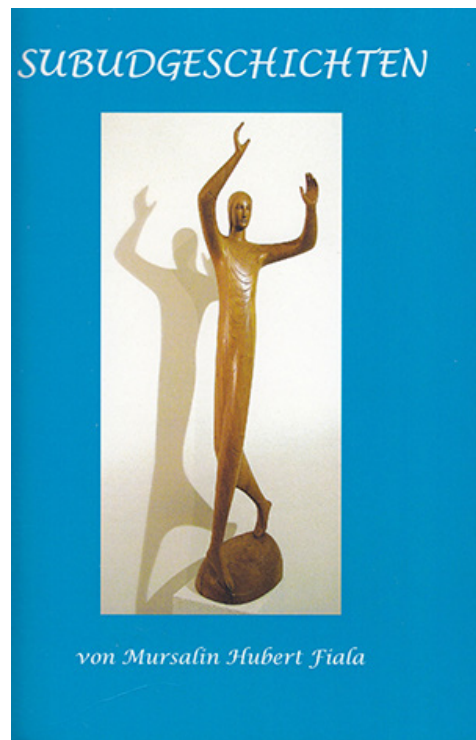
chong đèn đọc sách

Những cuốn sách trong năm 2017 trên web góc nhỏ:

góc văn nghệ

Hoàng Nam Hartono

Những bản nhạc Hoàng Nam chơi Guitar trong năm 2017:

Đường xưa lối cũ

Hoàng Thị Thơ

Chiều về trên sông

Phạm Duy

Levan Can 5.10
Bây giờ còn nhớ hay không
thơ Nhật Tuấn nhạc Anh Bằng

Liên khúc Nhớ người ra đi & Người về
Phạm Duy

Lê Nguyễn

Những họa phẩm tượng trưng của Lê Nguyễn trong năm 2017

tiễn - màu dầu - 1.2017

hoa cài mái tóc - màu dầu - 1.2017

sương khởi lên khởi - màu dầu - 3.2017

con đường nào - màu dầu - 3.2017

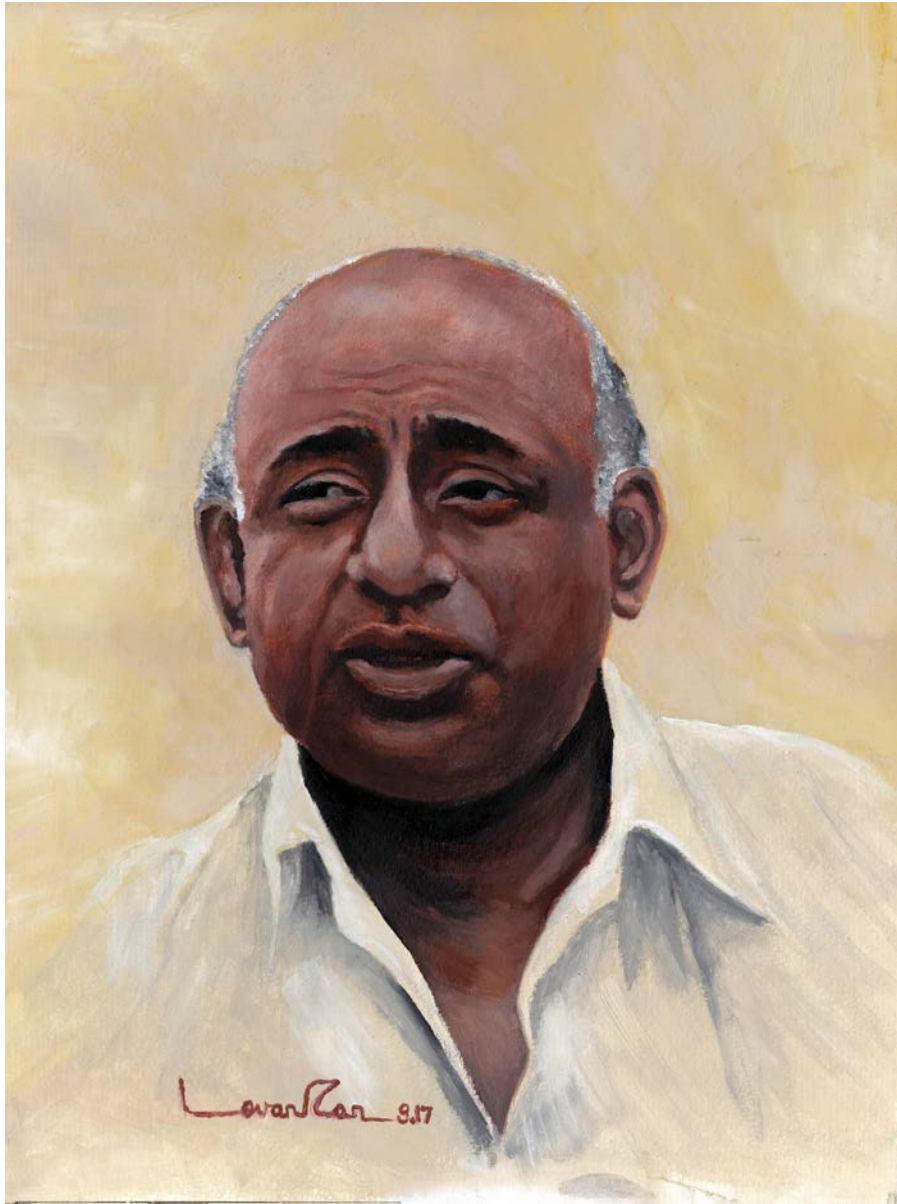

một góc nhỏ thời - Sơn dầu - 6.2017

Ibu Rahayu 2017 - Sơn dầu - 8, 2017

Varindra Vittachi - Sơn dầu - 9.2017

Hoàng Cung - Sơn dầu - 9.2017

Hồng Nam - Sơn dầu - 1.10.2017

gió thu - Sơn dầu - 10.2017

HTN

vài ảnh nghệ thuật tượng trưng của HTN trong năm 2017

Hoang Nguyen Angel

cảnh tranh

ngắm nghệa

bát công

mơn mơn

làm quen

vượt lên

sản h̄i đ̄oi

ḡl̄ot nḡắn ḡl̄ot dài

con đường của cuộc đời

cân đấm

HTN

họa phẩm của HTN trong năm 2017

èò lá - màu aquarell, 20x25, 2007

bám vùu - màu aquarell, 20x25, 2007

câu cá trên sông - màu aquarell, 23x31, 13,10, 2007

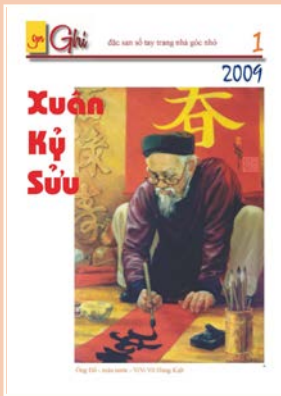

mái ấm chiều đông - màu aquarell, 31x49, 25.10.2007

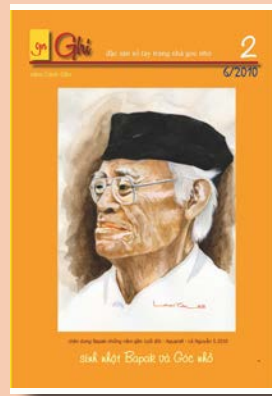

Góc Nhỏ năm thứ 11 và 10 số Ghi

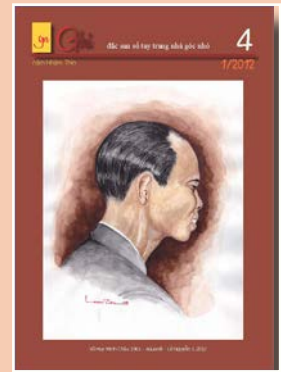
số 1 năm 2009

số 2 năm 2010

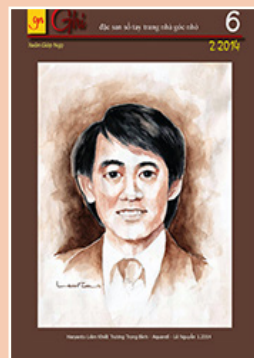
số 3 năm 2011

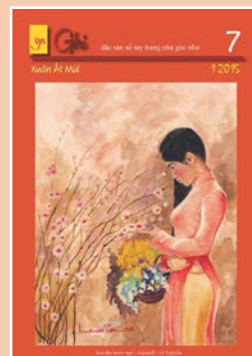
số 4 năm 2012

số 5 năm 2013

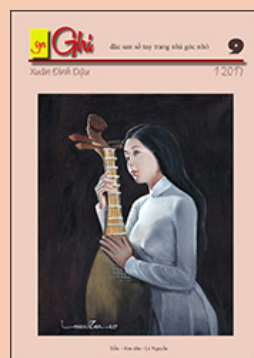
số 6 năm 2014

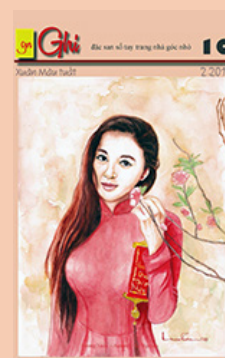
số 7 năm 2015

số 8 năm 2016

số 9 năm 2017

số 10 năm 2018